

Thủy Phù Dung Trong Lòng Liệp Ưng

Contents

Thủy Phù Dung Trong Lòng Liệp Ưng	1
1. Tiết Tử	1
2. Chương 1	4
3. Chương 2	11
4. Chương 3	16
5. Chương 4	22
6. Chương 5	27
7. Chương 6	33
8. Chương 7	38
9. Chương 8	43
10. Chương 9	49
11. Chương 10	53
12. Chương 11 [end]	57

Thủy Phù Dung Trong Lòng Liệp Ưng

Giới thiệu

Thể loại: sắc, sủng, HENguồn convert: <http://meoconlunar.wordpress.com/Converter: Meoconlunar>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-phu-dung-trong-long-liep-ung>

1. Tiết Tử

Tiết tử

Không biết từ khi nào thì bắt đầu

Nàng thường thường nghĩ đến hắn

Nghĩ đến nụ cười của hấn

Chờ mong nhìn đến tươi cười của hấn.....

Mùi máu tươi!

Nắm tuần mã tuyết trắng, một mình một người đi ở núi rừng không người, nồng đậm mùi máu từ phía trước bay tới, làm cho tế mi giấu ở sau mũ sa màu đen hơi hơi nhần lại.

“Tê!” Bạch mã cũng ngừng được mùi máu tươi, bất an ở tại chỗ đá móng trước.

“Hừ..... Tuyết nhi.” Ta nhỏ bé trắng nõn khê vuốt ngựa yêu vài cái, trấn an cảm xúc của nó, sau khi nó yên tĩnh, mới tiếp tục nắm con ngựa đi về phía trước.

Mới đi vài bước, phía trước mấy cỗ thi thể làm cho nàng lại dừng lại cước bộ.

Con người bình tĩnh nhẹ nhàng quét trên thi thể liếc mắt một cái, cuối cùng chậm rãi dừng ở trên người thiếu niên ngồi ở trước cỗ thụ

Hấn là người duy nhất có hơi thở.

“Tiểu cô nương, người không sợ sao?” Nhìn trước mắt tiểu cô nương một thân hắc y, thiếu niên giờ lên tươi cười, cười đến tự đắc, cười đến tự tại, phẳng phất miệng vết thương trên bụng hấn giống như không có đổ máu.

Tuy rằng, hấn cười làm miệng vết thương trên bụng co rúm, đau đến nỗi làm cho hấn nhú mày khê kêu một tiếng, nhưng trên mặt tươi cười lại vẫn như cũ chưa giảm, giống nhau sáng lạn.

Nàng xem hấn. Hấn có khuôn mặt trẻ con, mày kiếm bay lên, ánh mắt thật to tươi cười mà vi mị, mũi thẳng thẳng, làm cho dù không cười thoát nhìn cũng giống đang cười miệng.

Tuy rằng, hấn lúc này đúng là cười.

Biết tiểu cô nương trước mắt đánh giá hấn, thiếu niên tò mò ánh mắt cũng thẳng nhìn nàng, trang phục màu đen, mũ sa ô sắc, tuần mã tuyết trắng.....

“Người sẽ không là tiểu thần y gần đây nổi danh trên giang hồ đi?” Nếu đúng trong lời nói, kia vận khí của hấn thật tốt.

Nàng không nói lời nào, cúi đầu theo trong lòng cầm bình dược, tùy ý quăng cho hấn.

Thiếu niên tiếp được, đương mâu xem nàng, mặt tính trẻ con vẫn đang cười hì hì, “Cứ như vậy? Tiểu thần y không động thủ giúp ta bồi thuốc sao?”

Nàng không đáp lại, nắm tuần mã, bước qua thi thể, tiếp tục đi tới.

Không thêm để ý lạnh lùng của nàng, thiếu niên vẫn cười đến sáng lạn, đối với bóng dáng nàng rời đi nói: “Cám ơn dược của người, ta gọi là Tư Không Hạ, hữu duyên tái kiến.” (có duyên gặp lại)

Quái nhân!

Nàng ở trong lòng trả lời, không nghĩ đến còn có thể tái kiến hấn.

*****

“Thật khéo! Lại gặp mặt.”

Khuôn mặt đồng dạng giống trẻ con, đồng dạng tươi cười, bất đồng là lần này bị thương không phải bụng, mà là toàn thân cao thấp thật to nhỏ đao thương.

Máu tươi từ quần áo bị cắt mà ròng rọc chảy ra, giống nhau là thi thể đầy rẫy, hấn lại là người duy nhất sống sót.

Nàng nhú mày, lập tức ngồi xuống, cúi đầu nhìn hấn. Mới nửa tháng, không nghĩ tới lại gặp hấn!

Bình thường mà nói, nàng đã cứu nhiều người như vậy, sẽ không nhớ kỹ người gặp mặt một lần, bất quá, hấn lại làm cho nàng nhớ kỹ.

Bị trọng thương, còn có thể cười sáng lạn đến như vậy, cuộc đời nàng ít thấy.

Nhìn trên người hấn miệng vết thương thật to nhỏ, lại hướng lên trên nhìn khuôn mặt tươi cười của hấn, nàng bất giác nghi hoặc nâng lên mi tiêm. Hấn không đau sao?

“Làm sao có thể không đau? Người cứ thử bị chém mà xem? Không cần hơn mười đao, một đao liền đủ làm người đau đến oa oa kêu!”

Làm ơn, hấn trên người mỗi một đao bị thương đều có thể thấy được xương, đâu có thể nào không đau nha?

Câu trả lời của hấn làm cho nàng sững sốt, thế mới biết nàng vừa mới đem nghi vấn nói ra miệng.

“Nếu đau, người như thế nào còn cười được?” Nàng xuống ngựa đi đến chỗ hấn.

“Bằng không muốn khóc sao?” Tư Không Hạ nhún vai, nhưng mới động một chút, miệng vết thương trên người liền đau làm hấn nhăn lại mặt. “Khóc cũng đau, cười cũng đau, oa oa kêu càng đau, kia chẳng cười còn nhanh sống một chút, hơn nữa ta còn sống, càng nên cười!”

Hấn cười, đặc ý nhìn trên đất đầy thi thể, sau đó lại quay đầu nhìn về phía nàng, mở to mắt đáng yêu lại linh hoạt, rất dày da mặt nói: “Tiểu thần y, người lần trước cho được thực sự hiệu quả, vừa xoa trên miệng vết thương, không lập tức cầm máu, với lại chưa đến vài ngày miệng vết thương liền đóng vảy lại, không biết người có còn được kia không? Có thể cho nhiều bình được hay không?”

Nàng không đáp lời, khuôn mặt nhỏ nhắn giấu ở sau mũ sa màu đen hiện lên nghi hoặc, cánh môi khẽ mím, thật sâu cảm thấy hấn là quái nhân.

Thấy nàng không nói lời nào, Tư Không Hạ trừng mắt nhìn, biểu tình giả bộ đáng thương, “Tiểu thần y, người sẽ không nhỏ mọn như vậy đi? Van cầu người! Xem ta đây người là thương tích, hơn nữa nếu làm không tốt về sau chịu thương sẽ so với hiện tại nặng hơn, có thể cho ta nhiều bình được hay không?”

Nàng xem hấn, rõ ràng đổ máu quá nhiều làm cho sắc mặt của hấn tái nhợt, ánh mắt cũng có chút tan rã, nhưng hấn lại hoàn toàn thanh tĩnh, thậm chí còn thừa lực theo nàng nói chuyện.

Vừa lật tay, một viên thuốc màu đỏ xuất hiện ở trong lòng bàn tay tuyết trắng. “Ăn.” Nàng đem viên thuốc đưa cho hấn.

Tư Không Hạ tiếp nhận, không chút do dự ăn, lập tức cảm thấy tinh thần rung lên, trên người miệng vết thương nhảy mắt ngừng chảy máu, thần trí tan rã cũng thanh minh lên.

“Oa! Đây là được gì? Thật sự là thần kỳ!” Hấn mở mắt to oa oa kêu sợ hãi, mắt to linh hoạt nhìn nàng, khuôn mặt tươi cười, hướng nàng cầu xin. “Tiểu thần y, này thần đan..... Ha ha! Có thể cũng cho ta mấy viên hay không?”

Đây chính là bảo mệnh linh dược nha! Có thể muốn sẽ.

Nàng giống nhau không nói lại, xuất ra vài cái dược bình, quảng đến trên người hấn.

“Ha ha, cảm ơn! Tiểu thần y, người thật sự là bỏ tất sống của ta sống, thật lớn ân nhân cứu mạng nha!” Tư Không Hạ xuất ra nước mắt cảm kích, hai mắt đầm lệ lưng tròn nhìn nàng.

Nàng không nói một câu, xoay người lên ngựa rời đi.

“Tiểu thần y, sau này còn gặp lại!”

Phía sau, thanh âm vang lên, nàng hơi hơi mím môi, thật sự cảm thấy người gọi là Tư Không Hạ là cái quái nhân.

Nha? Kỳ quái, nàng như thế nào nhớ rõ tên của hấn?

*****

Lần thứ ba gặp mặt, không có thi thể, không có mùi máu tươi, mà hấn, cũng không chịu thương gì.

Chính là hơi thở so với hai lần trước lại không ổn, cuộn lại thân mình nằm ở dưới tàng cây, chau mày, khuôn mặt phiếm một chút quỷ dị ửng hồng.

Nàng trừng mắt hắn, không nói một câu.

“Ha ha! Tiểu thần y, lại thấy mặt.” Nhìn đến tuần mã tuyết trắng, lại nhìn đến nàng một thân hắc y, Tư Không Hạ buông ra mi, ha ha nở nụ cười. “Thật sự là khéo! Như thế nào mỗi lần ta không được tốt sẽ gặp được người, chẳng lẽ người là nữ thân trên trời phải cho ta sao?”

Hắn thẳng cười hi hi, thoát ra hoa ngôn xảo ngữ, ánh mắt tỏa sáng, ý đồ thực rõ ràng.

“Mê tình cổ, vô được để giải, phương pháp duy nhất chính là cùng nữ nhân ái ân, mới có thể bảo trụ một mạng.” Nàng mở miệng thản nhiên nói.

“A?” Mặt nhăn nghiêm mặt, hắn thật ai oán. “Không thể nào? Đây vùng hoang vu dã ngoại, ta thể nào tìm nữ nhân? Ta đây lần này chết không thể nghi ngờ?”

Lời tuy nói như vậy, miệng đáng yêu vẫn nhếch môi cười, không biết hắn là thói quen khuôn mặt cười, hay là thật sự không cần.

Nàng xuống ngựa, nhìn hắn một cái, tự hỏi một hồi, mới chậm rãi mở miệng. “Như vậy đi! Tuyết nhi nhà ta năm nay mười sáu tuổi, từ nhỏ liền theo ta lớn lên, không có đối tượng gì, đến nay vẫn là một cái xử nữ, hôm nay liền đem “nàng” giao cho người đi!”

Nàng nói rất nhẹ, thực đậm, cũng thực đứng đắn.

Tư Không Hạ trừng mắt nàng, lại nhìn tuần mã màu trắng phía sau nàng, ngoài miệng cười có chút run rẩy. “Người Tuyết nhi.....sẽ không là chỉ con ngựa kia đi?”

“Đương nhiên.”

“.....”

“Như thế nào? Người không cần sao?” Nếu không cần, chờ chết đi!

Nhìn nàng, Tư Không Hạ cắn răng chịu đựng dục hỏa dưới bụng, nhắm lại đôi mắt bốc hỏa, lại chậm rãi mở, dương miệng cười nói: “Ta nghĩ.....ta cùng Tuyết nhi thật bất đồng, khả năng sẽ không thể hợp.”

“Kia quên đi.” Nói xong, nàng xoay người lên ngựa.

Quản hắn đi tìm chết!

“Bất quá..... Ta nghĩ ta hẳn là có lựa chọn khác.” Thanh âm cười cười rất gần, thân thể lửa nóng nhảy mắt kề sát lưng nàng.

Nàng ngẩng ra, lập tức hiểu ý tứ trong lời hắn nói. Đầu ngón tay nhấc lên, đang muốn phóng độc, động tác của hắn so với nàng nhanh hơn.

Ngón tay nhẹ điểm, chế trụ huyết đạo của nàng.

“Tư Không Hạ, người dám!” Trừng mắt hắn, thanh âm lạnh như băng theo sau mũi sa truyền ra.

“Thật có lỗi, vì mạng sống, đành phải ủy khuất người.” Mặt trẻ con nhếch môi cười, dục hỏa làm cho hắn rất cuộc không thể chịu, nhanh chóng gục nàng.

“Đáng chết! Tư Không Hạ! Tránh..... A ” Đột nhiên đau đớn tới làm cho nàng kêu to ,nước mắt không tự chủ được theo khóe mắt chảy xuống.

Đáng chết! Tư Không Hạ này, nàng sẽ không bỏ qua cho hắn!

2. Chương 1

Chương 1

Đồng quán là y quán trong Hỉ Hoan thành danh nghe thấy xa gần,nữ đại phu trong quán y thuật inh,nghe đồn ở trong tay nàng chỉ có không nghĩ cứu người, không thể cứu chữa không được người sống.

Bất quá, nữ đại phu cá tính quái gở, cứu người phải xem tâm tình, lấy tiền cũng xem tâm tình.

Tâm tình khi không tốt, cho dù người sắp chết nằm ở trước mặt nàng, nàng cũng không cứu,tâm tình khi tốt, nàng cũng có thể không lấy tiền cứu người một mạng.

Bất quá,bình thường người bên ngoài nhìn không ra tâm tình của nàng được,bởi vì khuôn mặt bình thường kia không có biểu tình gì.

Bởi vậy,muốn hướng nữ đại phu cầu y cứu người tuy rằng rất nhiều, nhưng là e ngại cho khuôn mặt băng lãnh kia cũng không ít,nếu có người muốn dùng thủ đoạn cường ngạnh kết cục hội thảm hại hơn!

Nữ đại phu không chỉ y thuật inh, độc thuật cũng kỹ càng, dám trêu nàng, tuyệt đối không có kết cục tốt!

Hôm nay,cửa lớn Đồng quán đóng chặt, cửa thiếp hé ra giấy, đơn giản viết hai chữ không rảnh.

Nhìn tờ giấy kia, người trong thành cũng đều thấy nhưng không thể trách.

Nữ đại phu có thời gian rảnh rất ít,cửa lớn Đồng quán mở ra ngày càng ít, mỗi tháng chỉ có ngày mười lăm hôm nay Đồng quán sẽ mở ra đại môn, ở ngoài cửa xiêm áo,cái bàn, chiếu giới thu, bang nhân xem bệnh.

Cũng chỉ có hôm nay,cửa Đồng quán sẽ chật ních người, người nghèo, người giàu đều có.

Nếu là người nghèo, nữ đại phu sẽ không lấy một xu,nếu là người giàu có, nàng cũng sẽ không chiếm tiện nghi, chính là sẽ thu nhiều một chút mà thôi.

Khó chịu sao?Vậy đừng tới nhờ nàng xem nha!Nàng lại không thiếu!

Thực phục phịch nữ đại phu,nhưng là người ta có phục phịch tiền vốn,người khó chịu cũng chỉ có thể sờ sờ cái mũi, ngoan ngoãn nộp nhiều một chút tiền thuốc.

Có một chút vệ đạo nhân sĩ phê bình nữ đại phu không y đức, thân là đại phu thế nhưng không hành y tế thế, căn bản không xứng làm đại phu.

Bất quá,nữ đại phu nghe mà như không nghe thấy. Nàng tùy tính quán,lời nói của người bên ngoài nàng không cần để ý. Lại âm ỉ, liên tục chết các người! Như vậy bên tai ngược lại im lặng hơn.

Người thôi, đều là thế lực sợ ác,sau khi làm cảm diếc vài ngày, sẽ thực im lặng.

Bởi vậy, nữ đại phu ngày qua thật sự vững vàng, thực hài lòng, mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì chính là ở hiệu thuốc điều phối này nọ.

Tựa như giờ phút này, nữ đại phu vẽ mặt bình tĩnh cầm lấy một cái con rắn nhỏ màu đỏ, làm cho xà nọc độc chảy vào úng lý, lại đem hồng xà tùy chỗ thả xuống, tùy tay cầm vài cái bình nhỏ, hướng úng lý đổ một ít bột phấn, sau đó cầm lấy một phủng bắt đầu vòng vòng quấy.

Ánh mắt của nàng chuyên chú, cẩn thận úng hạ hỏa hậu, tay nhỏ bé khinh mạn vòng quanh, một mùi quái dị theo úng lý bay ra, tràn ngập cả gian hiệu thuốc.

“Ô Dạ Đồng, người đang làm cái gì? Như thế nào khó ngủ như vậy?” Hoa Hỉ Nhi đá văng ra cửa phòng, một tay ôm mũi, mi tiêm nhú chặt tròng mắt nữ nhân đứng ở úng tiền.

Ô Dạ Đồng không nói lại, đối với loại nữ nhân ngê ngàng xông vào nhà người khác lại một chút cũng sẽ không ngưng ngừng này cũng thành thói quen,ánh mắt của nàng chỉ chuyên chú ở úng lý.

“Người lại làm độc được?” Sớm quen Ô Dạ Đồng lãnh đạm, Hoa Hỉ Nhi cũng không để ý, thẳng đi đến úng tiền.

Trên đường,con rắn nhỏ màu đỏ bò lên giày thêu của nàng, gót chân nàng tùy ý vung lên, dùng sức đem hồng xà đá đến một bên.

“Ác, đây là cái màu gì? Hương vị có đủ ghê tởm.” Một đoàn thẩm lục,còn có một cỗ tanh tuổi. “Loại độc được này, ai sẽ ăn nha?”

“Tự nhiên có người sẽ ăn.” Tô Dạ Đồng lãnh đạm trả lời, mắt đẹp hiện lên một chút ánh sáng lạnh, băng nhạn lạnh hơn.

Hoa Hỉ Nhi nhắm mắt liếc mắt một cái, nhin không được lắt đầu. “Dạ Đồng, không phải ta đang nói người, rõ ràng bộ dạng người đẹp như vậy, làm sao luôn ăn mặc một thân hắc y, hé ra mặt cũng luôn lạnh như băng, như vậy nào có nam nhân dám tiếp cận người nha?”

Xem nàng, ngũ quan xinh đẹp, dưới mày liễu tình tể là một đôi mắt phượng hẹp dài, chỉ cần nàng cười, đôi mắt nhất nghệ, nhất định sẽ mê đảo không ít nam nhân.

Mà cánh môi khéo léo kia không son trang điểm, liền hồng điểm làm cho người ta muốn âu yếm, còn có da thịt của nàng, bóng loáng tuyết trắng làm cho người ta muốn trộm nhéo một phen.

Dáng người giảo mỹ tuy rằng giấu ở dưới quần áo màu đen, nhưng là lại không ngờ như thế thướt tha, vừa thấy đã biết dáng người nàng có bao mê người.

Đáng tiếc a đáng tiếc, đều bị nàng che giấu đi! Hoa Hỉ Nhi lắt đầu, nhin không được than nhẹ.

Tô Dạ Đồng thản nhiên nghệ nàng liếc mắt một cái. “Giống người mỗi ngày cho rằng trang điểm xinh đẹp, khuôn mặt tươi cười đón người, còn có nam nhân dám tiếp cận người, dám thú người sao?” Nếu có, nàng cũng sẽ không đến hai mươi tuổi còn gả không ra.

Hoa Hỉ Nhi sắc mặt cứng đờ, tức giận trừng đi qua.

Tô Dạ Đồng bị trừng không đến nơi đến chốn, tiếp tục quay đầu làm được của nàng.

Hoa Hỉ Nhi bĩu môi, xoay người ngồi vào một bên ghế, tùy tay thiên phong, một bên nhìn Tô Dạ Đồng làm thuốc. “Mỗi lần đến liền thấy người làm một đồng độc được, rốt cuộc là muốn cho ai ăn?”

“Tự nhiên sẽ có người ăn.” Tô Dạ Đồng nhất quán nói lại đồng dạng đáp án.

Nàng tuy rằng học y, học độc cũng khá, khi tuổi còn nhỏ ở giang hồ hành tẩu, lại là con gái, chỉ có y thuật là bảo hộ không được chính mình, bởi vậy nàng cũng học độc.

Thậm chí, độc thuật của nàng xa so với y thuật càng tốt hơn, bởi vậy khi ở giang hồ hành tẩu, dựa vào một thân độc thuật cùng y thuật, hướng đến không ai dám đắc tội nàng, cho dù có cầu nàng, cũng đều là ăn nói khép nép đến cầu.

Đời này, duy nhất một lần thất bại chính là một lần kia!

Đôi mắt lạnh lùng, nắm một bóng tử cũng đi theo căng thẳng, tự tôn của nàng hướng đến cao ngạo, không cho phép một tia thất bại.

Lần đó sai lầm, là sỉ nhục của nàng!

“Người nọ là ai?” Nháy mắt, Hoa Hỉ Nhi tò mò hỏi.

Mắt phượng khinh liễm, Tô Dạ Đồng nghĩ đến kia trương ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn, một hồi lâu mới chậm rãi phun ra một câu

“Một cái hỗn đản đáng giận!”

*****

Đêm khuya.

Tô Dạ Đồng im lặng ngồi ở trong phòng, một tay cầm thạch xử, chậm rãi đảo thạch cữu lý thuốc bột, một bên cầm lấy đặt được liệu ở một bên, chậm rãi đổ vào cữu lý.

Trước thạch cữu có một viên thuốc màu đỏ, đó là buổi chiều độc được nàng làm được, độc tính là nàng trước mắt chế ra độc được mạnh nhất, vô sắc vô vị, hòa vào trong nước cũng sẽ không có màu sắc gì, bất luận kẻ nào chỉ cần dính một ngụm lập tức bị mất mạng.

Về phần giải được không có!

Nàng chỉ yêu làm độc được, lại cũng không làm giải được, cho nên nàng chế độc hướng đến không có giải được. Đối với nàng mà nói, làm độc được chính là lạc thú, nàng cũng không có hứng thú lấy đến độc người, trừ phi có người phạm đến nàng, kia mới khác làm đừng luận.

Bất quá, có độc được lại không thí nghiệm phẩm cũng thực không thú vị, như vậy nàng liền không thể biết được được làm được có hữu hiệu hay không!

Nàng hướng đến không thương tạo sát nghiệt, mặc kệ là đối với động vật vẫn là đối với người, nàng chán ghét mùi máu tươi, cũng chán ghét tự mình động thủ. Bất quá, này phiền não ở sáu năm trước liền hoàn toàn giải quyết.

Nàng chiếm được một cái được nhân tuy rằng trả giá thảm thống đại giới.

Tô Dạ Đồng hơi hơi mím môi, tay đảo được cũng không ngừng, mà mũi cũng ngửi được một tia thần nhiên, quen thuộc mùi máu tươi.

“Đợi lâu, thật có lỗi, có chút việc trì hoãn, đã muộn một chút.”

Một thân ảnh theo cửa sổ nhảy vào, âm thanh trong trẻo cũng theo gió lên.

Tô Dạ Đồng dừng lại tay đảo được, chậm rãi nâng lên mắt phượng, tuyệt không ngoài ý muốn nhìn đến khuôn mặt anh tuấn hé ra cười đến sáng lạn.

Khuôn mặt oa nhi hé ra kia, trải qua sáu năm vẫn như cũ không thay đổi tính trẻ con, mắt to linh hoạt vẫn sinh động, mày kiếm khinh dương, miệng yêu cười cũng luôn dương một chút cười.

Bất đồng là, dáng người thiếu niên kéo dài qua, thân hình cao to bao vây ở dưới quần áo màu xanh đen, trong ánh mắt cũng nhiều một cỗ thuộc loại hương vị nam nhân.

Nhưng giống nhau là, mỗi lần nhìn thấy hắn, trên người hắn luôn mang theo thương cùng mùi máu tươi, sáu năm đến chưa từng thay đổi qua.

Nhìn vết máu xử lý trên áo xanh, còn có miệng vết thương trên má phải hắn, Tô Dạ Đồng không khỏi nhíu mi, cánh môi mím càng nhanh.

Biết nàng luôn luôn chán ghét mùi máu tươi, Tư Không Hạ nhìn vết máu trên người liếc mắt một cái, sờ sờ cái mũi cười đến vẻ mặt vô tội.

“Không có biện pháp, ta không kịp tẩy trừ, đành phải trực tiếp đến đây.” Hắn đối với nàng nháy mắt mấy cái, tươi cười khê động miệng vết thương trên gương mặt, hắn lại tuyệt không để ý.

Nhưng là Tô Dạ Đồng có điểm nhìn không được, miệng vết thương kia sâu nhìn thấy thịt, máu tươi vẫn chảy, tí tách đi xuống, làm mặt phải hắn biến thành một mảnh máu chảy đầm đìa.

Mà hắn, lại phẳng phát giống không có tri giác, giống như miệng vết thương kia căn bản không tồn tại.

Tô Dạ Đồng nhấp môi, trừng mắt miệng vết thương kia, rốt cục chịu không nổi theo trong lòng cầm bình được, ném tới trên bàn.

“Cầm máu.” Nhếch cánh môi lãnh đạm phun ra hai chữ.

Tư Không Hạ cầm lấy được, cũng không động thủ bôi thuốc, ngược lại hi cười đưa được bình trên tay đưa tới trước mặt nàng, xấu xa nhìn nàng. “Tiểu Đồng nhi, giúp ta bôi.”

Tô Dạ Đồng trừng mắt hắn, không động thủ.

Khuôn mặt anh tuấn vẫn như cũ cười, con ngươi đen cười đến loan loan, không ngại nàng lạnh như băng, xấu lắm cùng nàng đối diện, tay duỗi thẳng chính là không thu hồi, cố ý muốn nàng giúp hắn bôi thuốc.

Tô Dạ Đồng không nghĩ để ý đến hắn, nhưng là máu tí tách thật sự rất chói mắt, mùi máu tươi gay mũi khó chịu. Nàng trừng mắt hắn, không cam lòng dùng sức lấy được bình trên tay hắn, lãnh thanh mệnh lệnh. “Ngồi xuống.”

Thực hiện được!

Tư Không Hạ cười ngồi xuống,ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn nàng.

Tô Dạ Đồng đi đến một bên ở cái giá giữ thủy bồn,đem khăn mặt làm ẩm ướt,lại đi đến bên cạnh hắn, cầm lấy khăn mặt thô lỗ lau đi máu tươi trên mặt hắn.

“Tê..... Đau quá! Tiểu Đồng nhi, ngươi không thể nhẹ một chút, ôn nhu một chút sao?”Tư Không Hạ đau đến oa oa kêu, con ngươi đen lóe lệ quang,thực đáng thương ủy khuất nhìn nàng.

Tô Dạ Đồng nắm hắn liếc mắt một cái. “Ít giả vờ đáng thương.”Thanh âm của nàng rất lạnh, căn bản không nghĩ đến ý đến hắn, nhưng là tay lau lại phóng nhẹ.

Biết nàng phóng nhẹ tay lau, Tư Không Hạ đắc ý gợi lên khóe môi, bất quá không dám biểu hiện rõ ràng, sợ nàng then quá thành giận, đến lúc đó người thăm tuyệt đối là hắn.

Cho nên hắn thực ngoan,che giấu đắc ý, thực vô tội nhìn nàng, nhìn nàng nhẹ nhàng giúp hắn lau vết máu, lại mở ra được bình, chậm rãi giúp hắn bôi thuốc.

Ánh mắt của nàng thực chuyên chú, hoàn toàn đặt ở trên miệng vết thương của hắn, hai người mặt dựa vào thật sự gần, gần gũi hắn nghĩ được đến mùi được trên người nàng,cũng gần gũi làm cho hắn có thể cẩn thận nhìn nàng.

Sáu năm, nàng một chút cũng không thay đổi,vẫn là giống nhau lạnh như băng, đối với việc gì cũng không cảm thấy hứng thú, luôn mất lạnh đối đãi hết thảy.

Bất quá, hắn biết đến, lạnh lùng là nguy trang của nàng,trên thực tế nàng căn bản là cái tâm mềm,tiêu chuẩn mặt lạnh tâm nóng.

Sáu năm trước, hắn trúng mê tình cổ, ti tiện lấy nàng làm giải dược, hắn nhớ rõ tiếng khóc của nàng,cũng nhớ rõ nàng hung tợn trừng mắt phượng của hắn.

Khi đó, hắn sớm chuẩn bị tâm lý lại tạo một cái địch nhân.

Danh nghe thấy giang hồ tiểu thần y,không chỉ y thuật kỹ càng, một thân độc thuật lại làm cho người ta sợ hãi, bởi vậy, hắn có chuẩn bị tâm lý bị nàng trả thù.

Cũng có khả năng, hắn vừa mới giải mê tình cổ, tiếp theo nháy mắt sẽ bị nàng độc chết, nếu có kết quả này,cũng không ngoài ý muốn của hắn.

Một khi đã như vậy, vì sao phải lấy nàng làm giải dược?

Không có biện pháp, hắn có ý chí muốn sống,có thể không chết sẽ không chết, hắn cũng không nhất định sẽ bị nàng độc chết, có một tia cơ hội muốn sống, hắn sẽ không bỏ qua.

Như hắn sở liệu, làm nàng khi vừa năng động,lập tức đối với hắn hạ độc,hơn nữa là làm cho người ta muốn sống không thể, muốn chết không được, đau đến toàn thân hắn lẫn lộn, không thể nhúc nhích

Mà nàng,lạnh lùng nhìn hắn,nâng lên cằm dưới có nòng đậm lửa giận.

“Tư Không Hạ, ta sẽ không dễ dàng như vậy khiến cho ngươi chết!” Mười bốn tuổi nàng cắn môi, phẫn nộ nhìn hắn

“Ha ha..... Ta cũng nghĩ vậy.....” Mà hắn, vẫn là cười, rõ ràng toàn thân đau đến rút gân, mồ hôi lạnh ứa ra, khuôn mặt anh tuấn cũng vì đau đớn mà vặn vẹo, kia há mồm vẫn là nhếch môi cười, thanh âm run rẩy, lại vẫn trong sáng.

Hắn lại vẫn cười được?

Nhìn khuôn mặt anh tuấn tính trẻ con kia còn có thể cười, Tô Dạ Đồng không khỏi kinh ngạc, nhưng lại càng tức giận, không cho hắn khóc cầu xin tha thứ, nàng tuyệt không cam tâm!

Nhẹ nhàng trong nháy mắt, nàng lại hướng trên người hắn rắc một loại độc phấn khác.

“Ngô.....” Tư Không Hạ nhíu mày,vì đau đớn truyền đến có một chút nóng cháy,sau đó nháy mắt lại lạnh như băng, giống như có thú cắn giống nhau, làm cho người ta thống khổ khó nhịn.

“Tiểu thần y..... Xem ngươi tuổi còn nhỏ,xuống tay cũng ngoan thôi!” Hắn buông ra mi,giống nhau hi cười,mặt tuần tú sớm trắng bệch, buồn cười lại chưa bao giờ biến mất.

Tô Dạ Đồng nhìn hắn, không nói một câu. Nàng cũng không tin, nhìn hắn còn có thể cười bao lâu!

Nhưng là một cái canh giờ trôi qua,khuôn mặt anh tuần tính trẻ con kia vẫn là cười, liền ngay cả kia há mồm cũng chưa từng ngừng qua.

“Uy..... Trời mau sáng..... Ép buộc một đêm..... Ngươi..... Không đói bụng sao.....” Con ngươi đen tan rã,nhưng Tư Không Hạ vẫn chống, khóe miệng khinh dương, tiếp tục đối với nàng nói chuyện tuy rằng, nàng chưa từng hưởng ứng quá.

Tô Dạ Đồng trừng mắt hắn, có điểm không nói gì.

Không nghĩ tới trải qua một canh giờ, hắn thế nhưng còn cười được?Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng có nghi hoặc, hẹp dài mắt phượng xẹt qua một tia hào quang, đầu ngón tay khinh đạm, nàng cởi đi độc trên người hắn.

“Hô.....”Đau đớn trên người nháy mắt biến mất, Tư Không Hạ mệt mỏi trong nháy mắt,tĩnh lại tinh thần, dương mâu xem nàng. “Như thế nào? Không tra tấn ta? Quyết định một lần cho ta cái thống khoái sao?”

Tô Dạ Đồng chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, trên cao nhìn xuống nhìn hắn, “Ăn.” Nàng lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng hắn.

Tư Không Hạ cũng không phản kháng, trên thực tế, hắn cũng vô lực phản kháng,vừa bị nàng nhét vào viên thuốc, ngay cả muốn phun ra cũng không kịp, viên thuốc lập tức tan chảy.

“Đây là độc được.”

Hắn nghĩ cũng biết! Nhắm mắt lại, khóe môi khinh dương, hắn lẳng lặng chờ chết.

“Bất quá, sẽ không cho ngươi chết lập tức.”

Cái gì? Hắn mở mắt ra nhìn nàng.

Mắt phượng cũng yên lặng nhìn hắn, lạnh như băng lại sáng ngời, thuần túy không có tạp chất gì, giống ngọc lưu ly trong suốt trong sáng.

Hắn nhất thời có điểm xem choáng váng, thẳng đến lời của nàng truyền đến lỗ tai hắn.

“Đây là độc mạn tính,ba tháng sau lại tìm ta ta sẽ lại uy ngươi một lần độc,lấy độc trị độc, ta muốn ngươi làm được nhân cho ta.”

“Được nhân?” Tư Không Hạ sửng sốt một chút.

“Đúng vậy, đây là đại giới ngươi giữ lấy thân thể ta.” Nàng không cần trình tiết, nàng để ý là tự tôn bị xâm phạm.Bất quá, lực ý chí của hắn làm cho nàng cảm thấy hứng thú.

Vừa vặn, nàng thiếu thuốc thí nghiệm, coi như hắn đảm đương thí nghiệm phẩm!

“Ta giống như không có quyền lợi lựa chọn.” Tư Không Hạ khẽ cười,cũng không để ý, có thể sống, hắn cái gì cũng không để ý.

Tô Dạ Đồng không để ý đến hắn, hắn quả thật là không có quyền lợi cự tuyệt.

Nhìn hắn, nàng lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ, ba tháng sau lại tìm ta, bằng không ngươi chờ độc phát thì chết đi!”

Từ khi đó,hắn cùng nàng ba tháng gặp một lần mặt,ăn độc được nàng cấp,bỏ đi độc tố trong cơ thể hắn,lại đổi một loại độc được khác.

Mà mỗi lần gặp mặt, trên người hắn luôn mang thương tích.

Đối mặt miệng vết thương trên người hắn, nàng cũng không hỏi đến, chính là quảng được cho hắn, cho hắn chữa thương.

Bởi vì hần là được nhân của nàng, nàng không cho hần chết, cho nên nàng sẽ cứu hần!

Sáu năm đến, hần chậm rãi bắt đầu biết rõ nàng.

Hần biết nàng chán ghét mùi máu tươi.

Hần biết bộ dạng lạnh như băng kia, chính là nàng không tốt cho biểu đạt.

Hần biết kỳ thật nàng là cái tâm mềm, chỉ cần hần vừa giả vờ đáng thương, nàng cho dù không muốn, vẫn là sẽ thuận theo hần.

Tựa như hiện tại..... Nàng không phải ngoan ngoãn giúp hần lau đi máu, bởi được?

“Tiểu Đồng nhi, cảm ơn.” Khuôn mặt tươi cười, Tư Không Hạ cười đến thực nịnh nọt.

Lãnh nghiêm mặt, Tô Dạ Đồng xoay người đi đến giá gỗ giữ, đem khăn mặt nhiễm đầy máu phóng tới thủy bồn, cầm một khăn mặt khác sạch sẽ lau tay.

Mắt phượng nhìn chằm chằm thủy bồn bị máu tươi nhiễm hồng, thật không biết hần đang làm gì, mỗi lần gặp mặt đều bị thương, miệng vết thương có khi nhẹ, có khi nặng, có khi là vết thương cũ, có khi là thương mới.

Mà nàng cũng không hỏi đến, chính là ngẫu nhiên vẫn là đối với thương trên người hần cảm đến nghi hoặc.

“Thuốc này là cho ta ăn đi?” Nhìn trên bàn hoa thực được hoàn, Tư Không Hạ không chút do dự cầm lấy, một ngụm nuốt vào.

Xiết chặt khăn mặt, Tô Dạ Đồng chần chờ, liền nhanh chóng xoay người, lại xuất ra hai khóa viên thuốc cho hần. “Đây hai khóa mau nuốt vào.”

Tư Không Hạ cũng không có hỏi, nghe lời nàng, lại nuốt vào hai khóa viên thuốc khác, sau đó nâng mâu xem nàng.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có một tia ảo não, cặp mắt phượng như ngọc lưu ly kia cũng xẹt qua một chút tức giận đối với chính mình.

Hần nở nụ cười, con người đen có sáng tỏ.

Này khóa hoa thực được hoàn nhất định là độc được trí mạng, mà hai khóa viên thuốc khác có thể kháng chế độc tính hoa thực được hoàn, làm cho hần không lập tức bị mất mạng.

Hần đã nói thôi! Lòng của nàng rất mềm.

“Tiểu Đồng nhi, người thực không thích hợp làm người xấu!” Hần thân thủ khẽ vuốt mặt nàng, con người đen dương mỉm cười.

Biết bị hần nhìn thấu, Tô Dạ Đồng ảo não chụp khai tay hần.

“A!” Tư Không Hạ cười nhẹ, đứng dậy. “Kia..... Đồng dạng, ba tháng sau tái kiến.”

Một bên cười khê, hần nhân cơ hội nâng lên cái cằm khéo léo, nhanh chóng đặt lên cánh môi luôn khinh mân kia.

“Ngô!” Không nghĩ tới hần làm như vậy, Tô Dạ Đồng ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ có thể kinh ngạc mặc hần khinh bạc.

Mà hần cũng nhân cơ hội dùng đầu lưỡi hé mở ra miệng nàng, đầu lưỡi hữu lực liếm qua hàm răng, làm càn phiên giảo mặt tân trong cái miệng nhỏ.

Hơi thở nam nhân đặc hơn làm cho Tô Dạ Đồng hoàn hồn, thân thủ lập tức muốn đẩy hần, cũng theo bản năng mở miệng thấp kêu. “Tư..... Trụ..... Ân.....”

Nhưng lưỡi dài nóng cháy lại bá đạo cuốn lấy nàng, che lại lời của nàng, cuồng mạnh hút giảo làm, làm cho hơi thở của nàng dần dần không xong.

Tên hỗn đản này!

Nàng ảo não thấp rửa, tức giận đang muốn đối với hắn hạ độc, hắn lại giống sớm biết được, nhanh chóng buông ra nàng.

“Tiểu Đồng nhi, ta nhớ ngươi.” Lại liếm cánh môi phấn nộn, Tư Không Hạ đối với nàng nhẹ nhàng trong nháy mắt, cười rời đi.

Đáng chết!

Trùng mắt thân ảnh rời đi kia, hơi thở Tô Dạ Đồng vẫn đang dồn dập, trên mặt ửng hồng phân không rõ là vì hôn vẫn là tức giận tạo thành.

Vỗ về môi, bên trên còn giữ hơi thở của hắn, liền ngay cả miệng cũng có mùi của hắn, làm cho nàng vừa thẹn vừa giận.

“Đáng chết!” Cắn môi, Tô Dạ Đồng nhin không được thấp rửa.

Đáng giận! Nàng làm sao mềm lòng? Vừa mới hắn là trực tiếp độc chết hắn!

3. Chương 2

Chương 2

Lần sau gặp mặt, hắn hắn là sẽ chết thật sự khó coi!

Tư Không Hạ ngồi ở trên nhánh cây, miệng cắn cắn thảo, bên môi gợi lên một chút cười, nghĩ đến băng nhan phần nộ kia, ý cười càng sâu.

Hôn nàng là nhất thời nổi lên, ai bảo nàng thật sự rất đáng yêu!

Bất quá, mùi vị của nàng thật thơm, thân mình mềm mại mang theo được hương thảo nhiên, làm cho tâm của hắn bình tĩnh trở lại, cánh môi lại hương lại nhuyễn lại ngọt, bị hắn gợi lên khinh suyễn hảo mê người, làm cho hắn thật muốn lại xâm nhập nhắm nhắm.

Đương nhiên, nếu hắn không muốn sống trong lời nói.

Bất quá, bộ dạng nàng vừa tức vừa thẹn cũng thực đáng yêu, làm cho hắn thật muốn lại đùa nàng.

Chỉ có thể chờ mong ba tháng sau gặp mặt, không biết nàng có thể hay không ghi hận cái hôn kia, nếu có, kia hắn chờ mong nàng dùng thủ pháp đáng yêu đến sửa trị hắn.

Về phần có thể độc chết hắn hay không? A! Hắn nhưng tuyệt đối không lo lắng.

Lòng của nàng rất mềm, căn bản sẽ không giết người, mặt lạnh mềm lòng nàng cùng hắn một chút cũng không giống nhau.

Thân là thợ săn tiền thưởng, tâm của hắn cũng không thể mềm, nếu mềm lòng, trên phần mộ của hắn cỏ cũng không biết dài rất cao!

Hắn không sợ chết, dù sao cô độc, cũng không gì tốt lưu luyến, bất quá hắn cũng không muốn chết, bởi vậy mặc kệ bị thương có nghiêm trọng, chỉ cần có một đường sống, hắn đều liều mình sống.

Vì sao mà sống, hắn cũng không biết, chỉ có thể nói là bản năng muốn sống đi!

Con người đen vi liễm, môi cười mang theo một chút trào phúng.

Một tiếng vang từ phía trước vang lên, bên môi cười chuyển thành lạnh lùng. Hắn chờ người đến!

Ngồi thẳng thân mình, hắn nhờ lá cây che giấu thân ảnh, cũng nhẹ nhàng thở. Gió nhẹ nhàng phẩy, khi lá cây lay động, hắn cũng đi theo lá cây di động, phẳng phất đã hòa hợp một thể, lỗ tai, chuyên chú nghe tiếng bước chân.

Con mỗi lần này của hần, trên giang hồ mọi người gọi là “Độc thủ thư sinh”, thủ đoạn ti tiện, am hiểu dụng độc hại người, hơn nữa thường xuyên gian dân con gái đang hoàng.

Quan phủ tuy rằng muốn bắt hần, nhưng đối phương quá mức giả dối, lại am hiểu độc thuật, căn bản không có cách bắt hần, bởi vậy ngân lượng treo giải thưởng của hần rất cao một vạn lượng.

Tư Không Hạ câu môi, một vạn lượng này hần muốn định rồi!

“A Hổ, lão đại nhân không có, lần này là lại nhìn trúng ai?” Đối thoại từ phía trước truyền đến.

Người không có? Tư Không Hạ nhíu mày.

“Ta cũng không biết, bất quá nghe nói lần này lão đại bị “Ứng Nhân” để ý, không biết lão đại có thể gặp chuyện không may hay không? Nghe đồn bị “Ứng Nhân” để ý đến, không một ai có thể sống sót.....”

“Hừ, “Ứng Nhân” tính là cái gì? Gặp được lão đại, tuyệt đối biến thành một cái tử điều!”

Phải không? Tư Không Hạ nở nụ cười, kia hần thật chờ mong!

Hần bị gọi là “Ứng Nhân”, ý vị con mỗi một khi bị hần nhìn trúng, hần sẽ giống điều hâu bình thường nhìn chăm chăm không tha, thẳng đến chết ở trên tay hần.

Ắt quá xem ra hôm nay là không làm được rồi! Tư Không Hạ nhún nhún vai, đang muốn rời đi, đối thoại lại truyền tới.

“Bất quá, ta nhớ rõ lão đại lần này giống như đi Hoan Hỉ thành.”

Hoan Hỉ thành? Tư Không Hạ bắt giác nhíu mày, trong lòng có dự cảm không hề tốt.

“Hoan Hỉ thành? Lão đại sẽ không coi trọng cái nữ đại phu kia đi? Bất quá nữ đại phu kia trưởng thành thật đúng là xinh đẹp, so với dĩ vãng lão đại coi trọng đều đẹp hơn.....”

Đáng chết!

Tư Không Hạ thấp rửa một tiếng, nhanh chóng hướng Hoan Hỉ thành mà đi.

Chỉ mong hần tới kịp!

*****

Cầm sách thuốc Tô Dạ Đồng một thân trung y tuyết trắng, sau khi tắm rửa tóc dài ẩm ướt rồi tung, dính ẩm ướt quần áo mặc trên vai, một đầu tóc dài đen đem khuôn mặt khéo léo càng lộ vẻ xinh đẹp trắng nõn.

Mắt phượng xinh đẹp chuyên chú ở trên sách thuốc, chính là một trang kia đã thật lâu thật lâu, lại chậm chạp không xem tiếp.

Tâm tư, không tự giác lại theo trong sách phiêu đi, bay tới khuôn mặt tươi cười sáng lạn kia, còn có..... cái hôn đáng giận kia.

Ngón tay nhẹ nhàng xoa cánh môi, mắt phượng khinh liễm, suy nghĩ phiêu di.

Môi hần lạnh lạnh, nhưng là hơi thở lại nóng quá, khí phách đảo loạn hô hấp của nàng, làm cho nàng không khỏi hự nhuyển cả người.

Tuy rằng sáu năm trước thân mình đã bị hần chiếm lấy, nhưng là hần chưa từng hôn qua nàng, lần đó cảm giác cũng không tốt, rất đau, hơn nữa trong lòng phần nộ chiếm hết thấy.

Khi đó, nàng hận không thể giết hần!

Nếu không phải thấy hần rõ ràng đau đến rút gân, lại còn có thể nói có thể cười, nếu không phải nghĩ đến hần có thể làm thí nghiệm phẩm của nàng, nàng sẽ không cho hần sống!

Rồi sau đó, bọn họ cũng không nhắc lại việc này, coi như cái gì cũng không phát sinh, duy trì thói quen ba tháng gặp một lần mặt.

Mà mỗi lần gặp mặt, sẽ không lâu lắm, giải độc, làm cho hần ăn độc được mới điều chế, nhiều lắm sẽ giúp hần chữa thương, sau đó hần đi.

Tình hình như vậy, duy trì sáu năm. Sáu năm, nàng đối với hắn tuyệt không hiểu biết.

Hoặc là, cũng không muốn đi tìm hiểu.

Dù sao hắn chính là thí nghiệm phẩm, được nhân không quan trọng gì, nàng không cần đi tìm hiểu, cũng không muốn đi tìm hiểu.

Hắn là như vậy, nhưng là, không biết khi nào thì bắt đầu, nàng lại thường thường nghĩ đến hắn, nghĩ đến hắn cười.

Tươi cười của hắn rất sáng lạn, rất sáng ngời cũng quá giả dối, giống như là hé ra mặt nạ, bao trùm nơi có tình cảm, chính là tươi cười.

Nàng chán ghét hắn tươi cười, nhưng là lại chờ mong nhìn đến tươi cười của hắn.

Có điểm mâu thuẫn, nàng không thích như vậy, lại càng không thích chính mình luôn chờ mong ba tháng gặp mặt! Tâm nàng nên bình tĩnh không nên dao động, vẫn là vì một cái hỗn đản như vậy.

Hắn tuyệt không coi trọng chính mình nha! Bị thương cũng không để ý, luôn hi hi ha ha, tuyệt không coi trọng sinh mệnh chính mình.

Nàng chán ghét người không coi trọng chính mình.

Cũng chán ghét chính mình không tự giác vì hắn lo lắng.

“Đáng chết!” Phát hiện chính mình lại không tập trung, Tô Dạ Đồng nhin không được nhú mày, có điểm phiền chán buông sách thuốc trên tay.

Đều là cái hôn kia, làm cho lòng nàng toàn bộ đều rối loạn, làm cho nàng cả đầu vẫn nghĩ đến hắn.

Hỗn đản kia không có chuyện gì lại hôn nàng? Hại nàng vẫn nghĩ đến hắn, tâm thần không yên, hoàn toàn không thể khôi phục tâm tình bình tĩnh.

Chỉ cần nghĩ đến hắn, nàng liền không thể tỉnh táo lại. Mà tên đáng giận kia, cũng chỉ bày ra khuôn mặt tươi cười, đợi cho ba tháng sau, mới lại chịu thương tìm đến nàng.....

Hại nàng luôn chờ mong lần gặp mặt mỗi ba tháng một lần, biết hắn chính là bị thương, còn sống, vậy là tốt rồi.....

Hắn không coi trọng chính mình, nàng lại dần dần bắt đầu coi trọng hắn, thật sự là đáng giận!

Mím môi cánh hoa, Tô Dạ Đồng phiền muộn theo ghé quý phi đứng dậy, lại đột nhiên cảm thấy hai chân một trận hư nhược, cả người đứng không nổi lại quay trở lại ghế.

Không thích hợp!

Tâm nàng lập tức nổi lên cảnh giác. Có độc! Mê hương vô sắc vô vị!

Một tia lửa nóng từ bụng dâng lên, lòng của nàng nhảy lên thật nhanh, da thịt cũng đi theo nóng lên, hô hấp cũng dồn dập lên.

“Mị hương?” Nàng nói nhỏ, nàng sơ suất quá, vẫn đắm chìm ở suy nghĩ, mới có thể xem nhẹ mị dược được giấu giếm.

Thuốc này sẽ không muốn mạng nàng, chỉ cần nhả vài canh giờ, dược hiệu sẽ hết, nhưng là vài canh giờ này đủ để cho nàng rối loạn thần trí.

Móng tay gắt gao đâm vào lòng bàn tay, Tô Dạ Đồng không ngừng khinh suyễn, liều mình nghĩ duy trì thần trí, không cho chính mình bị mị dược khống chế.

“Hắc hắc..... Tiểu mỹ nhân, người chống cự cũng vô dụng.” Tiếng cười không có hảo ý theo cửa truyền đến.

Tô Dạ Đồng mất phương khê mở mơ mơ màng màng, tròng mắt người tới.

Người nọ mặc nho sam màu trắng, hé ra khuôn mặt có thể nói nhả nhận anh tuấn, nhưng là ánh mắt quá mức tà khí, làm cho người ta nhìn sẽ không thoải mái.

“Người là ai?” Tô Dạ Đồng lạnh lùng nhìn hắn, cho dù tình huống đối với nàng bất lợi, thái độ lạnh lùng lại vẫn không thay đổi.

Tôn Ngọc Sinh nhú mày, kinh ngạc bình tĩnh của nàng, thú vị nở nụ cười. “Chắc chắn, không nghĩ tới người còn có thể duy trì thần trí, lại bình tĩnh như vậy, làm cho ta cũng có hứng thú.”

Ánh mắt thâm dục không chịu được hướng trên người Tô Dạ Đồng di động, trung y tuyết trắng buộc vòng quanh dáng người mỹ lệ, dung nhan xinh đẹp lại lạnh lùng càng kích thích hứng thú của hắn.

“Tiểu mỹ nhân, yên tâm, ta sẽ ôn nhu đối với người.....” Khuôn mặt anh tuấn tà khí cười, Tôn Ngọc Sinh chậm rãi đi về chỗ nàng.

Tô Dạ Đồng lãnh nghiêm mặt, nhìn hắn tới gần, ngay tại khi hắn chỉ cách nàng mấy bước, đầu ngón tay khinh đạm, xuất ra độc phần

Đáng tiếc, đối phương sớm có phòng bị.

Tôn Ngọc Sinh tay vung lên, vận dụng chưởng phong, đem độc phần tản ra.

“A, tiểu mỹ nhân, đối với ta dùng độc vô dụng.” Tôn Ngọc Sinh cười đến đắc ý, từ trước lúc hành động, hắn liền điều tra rõ chi tiết mọi chuyện của nàng.

“Thật không nghĩ tới mới nghe danh thấy giang hồ nữ thần y sẽ ở Hoan Hỉ thành, nhưng bộ dạng lại tiêu trí như vậy, ha ha! Nếu làm cho người ta biết thiện độc nữ thần y cũng thua ở trên tay độc thủ thư sinh ta, danh khí ở trên giang hồ của ta nhất định lớn hơn nữa.”

Nghĩ vậy, Tôn Ngọc Sinh cười đến càng vui vẻ.

Tô Dạ Đồng băng nhan run sợ, vô lực trừng mắt hắn, hai má sớm phồng đỏ ửng, mồ hôi theo trán chảy xuống, mắt phượng dần dần sưng mù.

Nàng sắp chịu không được.....

“Tiểu mỹ nhân, yên tâm, ta sẽ làm cho người sáng khoái.....” Thấy Tô Dạ Đồng đã dần dần bị mị được khổng chế, Tôn Ngọc Sinh khẽ vuốt mặt nàng.

Tô Dạ Đồng không né tránh, thậm chí quyến luyến khinh cợt tay hắn, hoa đào mắt phượng khinh dương, quyến rũ làm cho người ta mê đắm.

“Phải không? Ta đây thật chờ mong.” Nàng gợi lên tươi cười mê người, vươn cánh tay, hoàn trụ cổ hắn.

Thấy nàng mềm mại xuống, bộ dạng quyến rũ động lòng người kia càng kích động dục vọng của Tôn Ngọc Sinh, bàn tay vừa lòng vuốt ve thân thể mềm mại.

“Đúng, không cần phản kháng, mới không bị thương.” Hắn thâm uế liếm môi, nhìn cánh tay tuyết trắng, tay vôi vàng mở ra trung y màu trắng. “A ”

Đột nhiên, Tôn Ngọc Sinh thê lương ai rống, ôm mặt thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

Tô Dạ Đồng nhanh kéo quần áo, chống đỡ thân mình hư nhược, chạy nhanh hướng ngoài cửa.

“Tiện nữ nhân, người dám hủy mặt ta!” Tôn Ngọc Sinh thê lương rống giận, nhanh chóng đuổi theo nàng, thân ảnh nhảy lên, đến trước mặt nàng.

Lúc này, nguyên bản khuôn mặt nhã nhặn một mảnh sưng đỏ, phảng phất bị hỏa thiêu giống nhau, xấu xí làm cho người ta không dám thấy.

Biết trốn không được, Tô Dạ Đồng cao ngạo ngẩng đầu, lạnh lùng cười. “Độc không giết người, sẽ phá hủy mặt của người! Như thế nào? Tư vị này hẳn là không sai đi?”

Trào phúng của nàng càng tăng thêm tức giận của Tôn Ngọc Sinh, sát khí của hắn nổi lên nhìn nàng, thâm dục sớm không có, giờ phút này thậm chí nghĩ giết nữ nhân đem hắn hủy dung này.

“Tiện nữ nhân, người muốn chết ”

*****

Tô Dạ Đồng không tránh, nhắm mắt lại, chờ đau đớn đến.

Nhưng một tia hương vị quen thuộc lại xông vào mũi

Nàng sững sốt, nhanh chóng mở mắt ra, hé ra tuần mỹ tươi cười ánh vào mi mắt.

“Hắc, Tiểu Đồng nhi, xem ra ta tới vừa đúng lúc à!” Tư Không Hạ cười, ngả ngón đối với nàng nháy nháy tuần mâu.

“Người.....” Nhìn đến hắn, Tô Dạ Đồng ngây ngẩn cả người. Hắn như thế nào xuất hiện?

Khoảng cách lần trước gặp mặt mới cách hai ngày mà thôi, bình thường hắn sau khi biến mất, sẽ chỉ ở ba tháng sau mới có thể xuất hiện a!

“Như thế nào? Nhìn đến ta không phải vừa mừng vừa sợ?” Tư Không Hạ cười đến thực bỉ,bộ dạng ngả ngón không kềm chế được, hoàn toàn không đem người cùng hắn đối chường để ở trong mắt.

“Người là ai?” Tôn Ngọc Sinh cảnh giới trừng mắt Tư Không Hạ, mới vừa rồi đối chường tay còn khê run,công lực đối phương làm cho hắn kinh hãi.

Tư Không Hạ không để ý tới hắn, chính là thần nhiên nhắm mắt kia giống bị hỏa thiêu quá mặt, “Chắc chắc,khuôn mặt kia thật đúng là thảm, Tiểu Đồng nhi, người xuống tay thật sự hoàn toàn không lưu tình nha!”

“Câm miệng!” Nhìn đến hắn, Tô Dạ Đồng buông tâm, kết quả buông lỏng xuống dưới, lập tức cảm thấy một trận choáng váng,mị được trong cơ thể lập tức theo dưới bụng hướng lên trên lan tràn.

“Người bị hạ được?” Phát hiện nàng không thích hợp, Tư Không Hạ nhíu lại tuần mi. “Người không thể giải sao?”

Tô Dạ Đồng không đáp lời, nhắm mắt lại, cắn chặt cánh môi, cật lực chống cự lại lửa nóng trong bụng, mà hai chân cũng một trận hư nhuễn, thân mình nhất thời đứng không vững.

“Đồng nhi?” Tư Không Hạ nhanh chóng ôm lấy nàng.

“Ngô.....” Tô Dạ Đồng khinh suyễn, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm, mắt phượng phiếm một tầng thủy quang,hơi thở như lan nhìn hắn

Tình hình này..... “Người bị hạ mị được?”

Đáng chết!Được gì đều giải tốt, chính là mị được vô được khả giải.

Mà một bên Tôn Ngọc Sinh thấy chính mình hoàn toàn bị bỏ qua, lửa giận càng tăng lên, thừa dịp Tư Không Hạ không chú ý nhanh chóng ngưng chưởng đánh úp lại.

“Muốn chết!” Tuần mâu lạnh lùng, Tư Không Hạ nhanh chóng tiếp chưởng, sắc bén phản kích.

“Phốc!” Không nghĩ tới Tư Không Hạ phản ứng nhanh như vậy, Tôn Ngọc Sinh nhất thời phòng bị không kịp, bị đánh lui mấy bước, thống khổ nôn ra máu.

“Tôn Ngọc Sinh,một vạn lượng của ngươi ta muốn định rồi!” Tư Không Hạ cười đến vô tình, ngưng tụ chưởng lực, nhanh chóng tấn công về phía hắn.

“Người là.....“Ứng Nhân”?!“Tôn Ngọc Sinh tâm cả kinh, chặt vật phát ra công kích, biết mình không phải đối thủ của hắn, không dám tái chiến. “Tiện nữ nhân, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nói xong, hắn nhanh chóng rời đi.

Tư Không Hạ vốn định đuổi theo,nhưng trong lòng khinh suyễn lại làm cho hắn dừng lại cước bộ, hắn lo lắng cúi đầu. “Tiểu Đồng nhi, người có khỏe không?”

“Tránh ra!” Tô Dạ Đồng thở hào hển, vô lực đẩy hắn ra,cước bộ hư nhuễn chậm rãi hướng cửa phòng đi.

“Tiểu Đồng Nhi?” Tư Không Hạ lo lắng theo ở phía sau nàng.

“Cút! Không cần lại đi theo ta!” Tô Dạ Đồng lạnh giọng nói xong, bước vào cửa phòng, đóng chặt cửa lại, thấy cũng vô lực chống đỡ, dựa vào cửa phòng chậm rãi ngồi xuống.

Nóng quá.....

Mồ hôi thấm ra sớm làm ẩm ướt bên trong quần áo mỏng manh, dục hỏa ở trong cơ thể nàng thiêu đốt, nàng khắc chế không được thân thủ nhẹ vỗ về chính mình.

“Tiểu Đồng nhi, mị được trong cơ người.....” Ngoài cửa Tư Không Hạ lo lắng hỏi, lỗ tai linh mẫn rõ ràng nghe được nàng mềm mại đáng yêu thở dốc, than nhẹ mê người kia làm cho bụng hắn nóng lên theo.

“Cút...” Tô Dạ Đồng vô lực nói, lòng bàn tay mềm mại nhẹ xoa ngực chính mình, đùi nhanh không ngờ như thế, qua lại cọ xát mãi cảm giữa chân.

Nàng không cần hắn, nàng có thể chịu được!

“Tiểu Đồng nhi, thật sự không cần ta hỗ trợ sao?” Theo nàng rên rỉ, hắn biết nàng rất khó chịu, mà kia kiều mỵ tế suyền cũng ẩn ẩn gợi lên dục vọng của hắn.

Ấn..... Hắn rất thích ý giúp nàng giải độc!

“Đi tìm chết.....” Tô Dạ Đồng tức giận nói hắn một câu, nghĩ cũng biết hắn đánh cái chủ ý gì. “Cút ngay..... Không cần người.....”

Nàng cắn môi, tay nhỏ bé xoa nhẹ miên nhũ, lòng bàn tay không xóa bỏ được cảm ứng khác lạ của nhũ tiêm, làm cho nàng không tự chủ được phát ra một tiếng tế ngâm.

“Ấn.....” Khoái ý trong nháy mắt kia làm cho nàng một trận run rẩy, lại lập tức khát vọng càng nhiều, nhưng là ngây ngô nàng lại không biết nên như thế nào thỏa mãn chính mình, chỉ cảm thấy nóng quá, nóng làm nàng thật khó chịu.....

“Đáng chết.....” Nàng nằm trên mặt đất, cuộn thân mình, chân thấm ra dịch nóng, truyền đến cảm giác trống rỗng khó nhin.

Nàng có thể chịu đựng được, nàng có thể.....

“Được rồi, nếu không cần ta hỗ trợ, ta đi đây.” Bằng không lại nghe nàng tế ngâm, khó bảo toàn hắn sẽ không giống cầm thú phá cửa mà vào.

Hắn phải đi?

Biết hắn phải rời khỏi, Tô Dạ Đồng không hiểu sao một trận hoảng hốt, theo bản năng lên tiếng. “Đứng lại..... Không được đi.....”

“Ấn?” Tư Không Hạ dừng lại cước bộ, mày kiếm ngả ngớn.

Tô Dạ Đồng cắn răng, tình dục khó nhin làm cho nàng rốt cuộc không thể tự hỏi, không thể duy trì bình tĩnh, chỉ có thể thuận theo bản năng.

“Tiến vào..... Ta muốn người tiến vào.....”

4. Chương 3

Chương 3 (20+)

Nàng là lòng mềm yếu, vẫn là động tâm?

Nàng hỏi chính mình

Đáp án, lại tinh tường chiếu vào trong lòng.....

Hắn có hay không nghe lầm?

Tư Không Hạ kinh ngạc trờng mắt trước cửa phòng, có điểm không thể tin được mở miệng. “Tiểu Đồng nhi, người thật sự muốn ta đi vào?”

Này đi vào sẽ phát sinh chuyện gì, hắn cũng không dám cam đoan nha!

Tô Dạ Đồng thở gấp, thân mình chậm rãi đứng dậy, thanh âm mềm mại mang theo một tia không kiên nhẫn, “Người là muốn tiến vào hay không!”

Nhìn cửa phòng, Tư Không Hạ nhíu nhíu tuấn mi.

Mọi người đều nói sáng tỏ như vậy, hắn nếu chần chờ sẽ không là nam nhân! “Hảo, ta đi vào, người cũng không nên hối hận nha!”

Nói xong, hắn đẩy cửa ra, một thân ảnh nhanh chóng đánh về phía hắn, cánh môi phẩn nộn vôi vàng đặt trên môi hắn.

“Ngô!” Tư Không Hạ sửng sốt một chút, cái lưỡi đình hương khéo léo sót ruột liếm môi hắn tay nhỏ bé cũng vôi vàng cởi bỏ quần áo hắn.

Lý trí sớm bị mị được không chế, Tô Dạ Đồng rút cuộc không chế không được chính mình, bức thiết muốn đánh tan lửa nóng trong cơ thể.

Cái lưỡi phẩn nộn ngây ngô liếm môi hắn, tay nhỏ bé nhẹ vỗ về ngực rắn chắc, thân mình mềm mại kề sát hắn cạo, ma sát, khát vọng đánh tan nóng bức.

Vôi vàng cùng ngây ngô của nàng làm cho Tư Không Hạ thấp giọng nở nụ cười. “Tiểu Đồng nhi, đừng nóng vội.” Lưỡi dài linh hoạt khẽ liếm phẩn lưỡi, chuyển thành chủ động tham nhập cái miệng nhỏ nhắn, phiến tình liếm qua hàm răng, cuốn lấy cái lưỡi, vờ vết lấy mật tân ngọt ngào trong miệng.

“Ân.....” Tô Dạ Đồng khinh anh một tiếng, phẩn lưỡi nhiệt tình cuốn lấy của hắn, cùng hắn nhiệt liệt hút giao triền, nụ hôn kích tình chảy ra nước bọt trong suốt, theo khóe miệng chậm rãi tràn ra.

Mà tay nàng cũng đi theo cởi đai lưng, chân kề sát đùi hắn, cách quần áo không ngừng cọ sát.

Giữa chân không ngừng thấm ra hoa dịch, từng giọt từng giọt, không chỉ nhiễm ẩm ướt tiết khô, theo cọ sát cũng chậm chậm đưa vải dệt giữa hai chân hắn làm ẩm ướt.

“Ông trời.....” Nhận thấy được toàn bộ chất lỏng kia, Tư Không Hạ thân thể không khỏi nóng lên, dục hỏa toàn bộ bị gọi lên.

“Tiểu Đồng nhi, người nhiệt tình thực làm cho người ta không thể chống cự.” Liếm mút cánh môi phong nộn, hắn ách thanh nói nhỏ.

“Ân..... Cho ta.....” Nàng phóng dăng liếm lưỡi hắn, sương mù phượng mắt, nhuyển thanh cầu xin.

Xưa nay khuôn mặt thanh lệ lãnh đạm lúc này sớm che kín tình dục, hoa đào mắt phượng phiếm thủy quang mê người, hai má kiều diễm động lòng người, bộ dạng kia mê loạn lại phủ mị, đủ để dụ hoặc bất luận kẻ nào.

Tư Không Hạ khinh rút khẩu khí, nàng như vậy mềm mại đáng yêu, là hắn lần đầu tiên nhìn đến, con người đen nhất thời nóng lên, dưới bụng lửa nóng làm cho cả người hắn buộc chặt.

Lưỡi dài linh hoạt kịch liệt cuốn lấy đình hương, mãnh liệt hút, nếm vị ngọt trong cái miệng nhỏ, cũng đem hơi thở lẫn nhau phiến giao càng dồn dập.

“Ân.....” Nàng nhiệt tình đáp lại hắn, miệng mũi lộ ra hơi thở của hắn, càng câu động dục hỏa của nàng.

Tay nhỏ bé mềm mại đi theo tham tiến tiết khô, nhẹ nhàng cầm nam tính nóng cháy.

“A!” Đột nhiên bị đụng chạm làm cho Tư Không Hạ run lên, thân thể càng nhanh cương cứng, “Ông trời! Tiểu Đồng nhi, hiện tại người thực làm cho người ta yêu thích.”

Hắn than nhẹ, bàn tay to thô lỗ tham nhập y phục đơn độc sớm hỗn độn, dùng sức cầm một cái no đủ tròn trịa, làm càn xoa bóp.

Nắm ngón tay vuốt ve tuyết nhũ nhuyễn nộn,xoa nắn thành các loại hình dạng mê người,ngón tay dài cũng đi theo kẹp lấy nhũ lõi hồng nhạt, làm cho ngón tay thô lệ nhẹ nhàng ma sát,xoa nắn nhũ tiêm mẫn cảm,có chút không chút có ma sát di chuyển.

“Ân.....”Khoái cảm tê dại theo trên ngực truyền đến, Tô Dạ Đồng nhịn không được than nhẹ,tay nhỏ bé nắm thô dài nóng thiết cũng đi theo dùng một chút lực

“Ân a.....” Tư Không Hạ nhịn không được phát ra một tiếng than nhẹ,ngón tay xoa nắn nhũ tiêm cũng vì khoái ý đột nhiên tới mà không chế không được lực đạo, dùng sức xoa nắn.

“A! Đau.....”Cảm giác đau chợt đến làm cho Tô Dạ Đồng nhíu mày, nhưng là đau đớn kia lại càng kích thích nàng, cổ vũ tình dục.

Tay nhỏ bé nắm nóng thiết theo bản năng bắt đầu di động qua lại, âu yếm nam tính cháy nóng,cảm thụ được kia cứng như sắt thép cứng rắn lại như tơ nhung mềm mại nóng cháy.

“A.....” Ngửa đầu, Tư Không Hạ thô thở gấp, hưởng thụ âu yếm của nàng,bàn tay to cũng đi theo cùng nhau xoa hai luồng nhuyễn nhũ.

Nắm ngón tay đem hai luồng no đủ tuyết nộn vuốt ve đỏ bừng, hân mới cúi đầu,đầu lưỡi ẩm ướt nóng bao trụ lưu tinh đỏ bừng, lấy lưỡi khê liếm, nhẹ nhàng chậm chạp vòng quanh, đỉnh làm nhũ nhụy, lại dùng lực hút, ngẫu nhiên dùng răng nanh cắn nhũ lõi đỏ bừng.

Tô Dạ Đồng run rẩy, hơi thở sớm dồn dập hỗn loạn, mê loạn hưởng thụ theo ngực truyền đến từng trận khoái ý. Mà tay nhỏ bé nắm nóng thiết cũng không ngừng qua lại,ngón tay vô tình chạm nhẹ mẫn cảm phía sau nóng thiết.

“Ngô!” Tư Không Hạ thân thể căng thẳng,lưỡi liếm nhũ tiêm dùng thêm một chút lực,răng nanh cắn mẫn cảm đỏ bừng.

“A ” Hỗn hợp khoái cảm đau đớn cũng làm cho Tô Dạ Đồng rên rỉ theo,thân thể mềm mại hư nhuyễn,rốt cuộc chống đỡ không được,ngã xuống dưới mặt đất,khuôn mặt nhỏ nhắn để ở dưới bụng của hân địa phương lửa nóng kia.

Mê người đàn nhạt khải(???),khinh suyễn ra hơi thở như lan,mâu nhi sương mù,cái lưỡi phấn nộn khê liếm qua phần môi.

Khiêu khích lơ đãng kia làm cho đôi mắt Tư Không Hạ càng sâu càng nóng,rốt cuộc khắc chế không được kéo tiết khổ xuống, bàn tay to chế trụ cái gáy của nàng, đem lửa nóng sớm trưởng đau không thôi đưa vào trong cái miệng nhỏ.....

*****

“Ngô.....”Lửa nóng đột nhiên tới làm cho Tô Dạ Đồng ngẩn ra, mở to mắt phượng mù sương,không biết phải làm sao nhìn Tư Không Hạ.

“Đến,dùng cái miệng nhỏ nhắn của ngươi qua lại di động.....” Tư Không Hạ bắt lấy tay nàng, làm cho nàng ôm lấy phía cuối nam tính,lấy thanh âm âm ách nhẹ nhàng chậm chạp chỉ đạo.

Nghe chỉ thị của hân,Tô Dạ Đồng lấy tay cảm phía cuối nam tính,giương cái miệng nhỏ nhắn, có điểm khó khăn liếm lửa nóng nam tính.

Cái lưỡi ẩm ướt nóng trước khê liếm,liếm đỉnh mẫn cảm,lại buộc chặt cái miệng nhỏ nhắn,đem lửa nóng thô dài dùng sức hàm trụ.

“Đúng..... Chính là như vậy.....” Tư Không Hạ nhìn không chuyển mắt bộ dạng mị nhân của nàng,thân thể buộc chặt,lửa nóng dưới bụng ở dưới sự hàm dục của nàng lại cương cứng vài phần.

Cảm nhận được nóng thiết trong miệng trở nên lớn hơn,Tô Dạ Đồng khó khăn phun ra nuốt vào,nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng hàm tiến một nửa, nam tính chạm vào yết hầu, làm cho nàng cảm thấy một tia thống khổ,mắt phượng phẩm thủy quang, đáng thương nhìn hân.

Ánh mắt đằm đằm đáng yêu kia làm cho Tư Không Hạ nhìn thân thể căng thẳng, dục hỏa càng lớn, “Tiểu Đồng nhi, ánh mắt này của người sẽ làm người ta càng muốn thô bạo đối đãi người.”

Hắn vừa nói, ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước bọt tràn ra bên miệng nàng, lại khinh mạn dờn xuống, kẹp lấy một nụ hoa.

“Ngô.....” Hừ nhẹ một tiếng, Tô Dạ Đồng bản năng ưỡn ngực lên.

“Đến, dùng cái miệng nhỏ nhắn của người hử hử liếm.....” Hắn xoa bóp nhũ lồi, ngón tay nhẹ nhàng chậm chạp cọ xát, thân thủ lại niết tễ tuyết nhũ.

Mà miệng cũng bắt đầu nhẹ nhàng chậm chạp ở trong cái miệng nhỏ di động, hưởng thụ thư sướng khoái ý bị khoang miệng ẩm ướt nóng bao vây.

“Ừ.....” Tô Dạ Đồng thân thủ nhanh chóng bao trọn phía cuối nam tính, bộ lông thô giáp theo chuyển động nhẹ nhàng quét qua mặt nàng, làm cho nàng cảm thấy ngứa ngáy.

Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phun ra nuốt vào, thô to tràn ngập miệng nàng, làm cho nàng không kịp nuốt nước bọt, theo động tác liếm mút mà tràn ra rất nhiều nước bọt ẩm ướt, đem cảm dưới của nàng cùng thô dài trong miệng biến thành một mảnh ướt át.

Mà bộ ngực no đủ bị bàn tay to không ngừng âu yếm xoa nắn, khoái ý nhẹ nhẹ tê dại càng tăng thêm dục vọng của nàng.

Chất lỏng giữa chân không chịu nổi sớm tràn ra, truyền đến hư không cùng ngứa ngáy làm cho Tô Dạ Đồng cảm thấy thật là khó chịu.

“Ấn..... Còn chưa đủ..... Tiểu Đồng nhi, tay người cũng đi theo chuyển động.....” Tư Không Hạ ách thanh mệnh lệnh, hưởng thụ khoái ý bị hấp hàm, máu vì dục vọng mà sôi trào, mãnh liệt khoái cảm tràn qua toàn thân.

Bàn tay to vuốt ve tuyết nhũ cũng càng dùng sức nhào nặn, đem hai luồng nhuyễn nhũ đùa bốn sưng đỏ, nhiễm dấu vết ái muội.

“Ấn..... Ấn.....” Nghe theo mệnh lệnh của hắn, tay nhỏ bé đi theo cảm nam tính, khi ngẫu nhiên mơn trớn viên cầu mẫn cảm kia, nàng có thể cảm giác được hắn run rẩy.

Mà rõ ràng là đang lấy lòng hắn, nhưng nàng lại cảm thấy toàn thân nóng lên, trên ngực nặng trĩu, chân thấm ra yêu dịch sớm đem tiết khố làm ẩm ướt ngưng ngừng, tỏa ra hương vị ngọt ngào.

Cái loại cảm giác khó nhịn trống rỗng này làm cho nàng rất cuộc chịu không nổi, một tay nhỏ bé chuyển qua giữa chân ướt sũng, cách tiết khố ướt đầm âu yếm hoa huyệt.

Nhưng là còn chưa đủ, cách tiết khố không thể thỏa mãn nàng!

Nàng nhịn không được đưa tay tham nhập tiết khố, ngón tay trực tiếp đụng chạm đóa hoa mẫn cảm, rất chậm tham nhập, ở ngoài hoa huyệt nhẹ nhàng ma sát.

“Ấn.....” Âu yếm tạm thời hóa giải dục hỏa của nàng, mắt phương nhi thủy nhuận nhuận, tỏa ra vui thích.

“Trời!” Nhìn đến tư thái quyến rũ mê người của nàng, Tư Không Hạ rốt cuộc áp lực không được xúc động, nhanh động cái miệng ở trong miệng nàng ra vào.

“Ngô.....” Đỉnh đột nhiên ra vào chạm đến yết hầu, Tô Dạ Đồng thống khổ nhanh chóng dùng hai tay ôm lấy phía cuối nam tính, muốn ngăn cản hắn phóng túng.

Nhưng mỗi một cái tiến vào của hắn lực đạo đều quá mức lớn, xuyên vào cái miệng nhỏ nhắn, mỗi lần đỉnh đều chạm đến yết hầu, làm cho nàng thống khổ nôn khan.

“Ngô ngô.....” Nàng nhịn không được dùng lưỡi chống cự lại, nhưng chống cự lại như là đang liếm thô dài, ngược lại gây cho hắn khoái cảm rung động càng sâu.

Tư Không Hạ ngửa đầu rên rỉ, cái miệng rắn chắc động nhanh hơn, ra vào cảm trong cái miệng nhỏ nhắn ẩm ướt nóng.

Lửa nóng thô dài không được làm đau nộn thịt bên miệng, làm cho cái miệng nhỏ nhẩn hơi hơi phiếm hồng, cảm giác thống khổ kia làm cho Tô Dạ Đồng mau chảy ra lệ.

Nhưng là hần rên rĩ lại làm cho trong cơ thể nàng ần ần dâng lên một tia khoái ý không hiểu, rõ ràng thống khổ, lại ý thức được dục hỏa mạnh mẽ sâu sắc.

Cảm giác mâu thuẫn này, làm cho nàng ngây ngô không biết làm sao, chỉ có thể buộc chặt cái miệng nhỏ nhẩn, gắt gao hút nam tính trong miệng, tay nhỏ bé nắm phía cuối nam tính, tốc độ nhanh hơn qua lại âu yếm, ngẫu nhiên mềm nhẹ mơn trớn hai viên cầu sau nam tính.

“Ân a.....” Âu yếm của nàng làm cho cả người hần buộc chặt, nam tính sưng cơ hồ nhanh bùng nổ, một trận điện lưu khoái cảm chảy qua lưng.

Đột nhiên, cái miệng nhỏ nhẩn ầm ướt nóng dùng sức hút một cái, răng nanh nhẹ nhàng đảo qua ngay trước lỗ nhỏ mẩn cảm của nam tính

Tư Không Hạ một trận run rẩy, thô rống một tiếng, bàn tay to gắt gao chế trụ gáy nàng, đem toàn bộ bạch dịch nóng rực bắn nhanh vào trong cái miệng nhỏ.....

*****

Tư Không Hạ thô thở gấp, chậm rãi lui thân mình ra, đem nam tính biến mềm thoát ra cái miệng nhỏ nhẩn, bạch dịch theo hần rời đi cũng tràn ra theo, câu ra mấy phần sợi tơ mê người.

Tô Dạ Đồng mở to mắt, cái miệng nhỏ nhẩn tràn ngập bạch dịch của hần, nhìn hần, không biết làm sao.

Tư Không Hạ ôm lấy nàng, đem nàng đặt ở trên cửa, làm cho hai chân giương lên vòng quanh thắt lưng của hần.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau đi bạch dịch còn ở cánh môi, sau đó ở môi nàng khinh hội, làm cho nàng nhiễm thượng mùi của hần.

“Tiểu Đồng nhi, nuốt vào.” Ngón tay nhẹ vỗ về cánh môi thấp giọng nói.

Tô Dạ Đồng thuận theo nuốt vào bạch dịch trong miệng, sau đó vươn phần lưỡi, khe liếm đi chất lỏng còn thừa trên môi.

Động tác của nàng hoặc nhân lại quyến rũ, làm âu quang của hần sáng ngời, dưới bụng nam tính biến mềm lại nhanh chóng cứng rắn, thậm chí càng lửa nóng.

“Tiểu Đồng nhi, không nghĩ tới bị mị được khổng chế người nhưng lại dâm dăng như vậy.....” Ngón tay nhẹ vỗ về phần lưỡi, Tư Không Hạ cười, nghiêng ngả nói nhỏ.

“Ngô.....” Tô Dạ Đồng liếm mút ngón tay hần, mâu nhi phiếm tình dục, trong óc hỗn độn căn bản không thể tự hỏi hần nói. “Nóng quá..... Cho ta.....”

Nàng lắc lắc eo nhỏ, tay nhỏ bé nhẹ vỗ về ngực rắn chắc, dục hỏa làm cho nàng khát vọng hần.

“Tiểu Đồng nhi, ngươi nhận được ta là ai sao?” Ngón tay đùa phần lưỡi, không để ý nàng khó nhẹn, hần tiếp tục đùa với nàng.

Y phục tuyết trắng đơn độc sớm bán thốn, hai luồng nhuuyến nhũ bị hần ngoạn một mảnh đỏ tươi, bên trên lộ ra dấu vết hần lưu lại, nhũ tiêm côi hồng, giống như quả thực nở rộ.

Mà tiết khó màu trắng sớm ướt đầm, kề sát phần nộn tư hoa, ần ần câu chiếu ra cảnh xuân yêu mị lại mê người.

Cảnh tượng xinh đẹp kia làm cho đôi mắt Tư Không Hạ nóng lên, bên môi cười chuyển thành tà khí, mang theo nồng đậm tình dục.

Tô Dạ Đồng nhìn hần, liếm ngón tay hần, cũng không trả lời hần nói, chính là không chịu được lắc lắc thân thể, cầu hần muốn nàng.

“Nóng quá.....” Nàng chịu không nổi than nhẹ.

Mị khởi con người đen, hấn không hài lòng đáp án của nàng. “Tiểu Đồng nhi, ta là ai?” Ngón tay kẹp lấy phần lưỡi, cuốn quần quít lấy, đầu ngón tay dính đầy nước bọt, phỉếm một tia ngọt hương.

“Không biết..... Cho ta.....” Nàng không kiên nhẫn ưỡn ngực cọ trong ngực hấn, “Nóng quá..... Cho ta.....”

Nàng sớm phân không rõ nam nhân trước mắt là ai, chính là bản năng biết hấn có thể mang đi hỏa diễm trong cơ thể nàng.

Nghe được trả lời của nàng, Tư Không Hạ không hờn giận, trong lòng dâng lên một tia bất mãn. Nàng không thể không biết hấn là ai, hấn không phải nam nhân khác, hấn là Tư Không Hạ!

Hấn muốn nàng nhớ kỹ hấn, muốn nàng biết người ở trước mặt nàng là hấn!

Ngón tay chế trụ cái cằm, hấn khí phách mệnh lệnh. “Ta là Tư Không Hạ, bảo ta Hạ.”

“Hạ.....” Nàng thở gấp, phục tùng mệnh lệnh của hấn, thanh âm mềm mại lần đầu hô tên hấn. “Hạ..... Ta nóng quá.....”

Kiều nhuyển kêu gọi kia thỏa mãn hấn, bạc môi gợn lên, cúi đầu cái lưỡi khê liếm môi nàng, “Đúng, ta là Hạ, nhớ kỹ tên của ta.”

“Ân.....” Tô Dạ Đồng khinh ngăm, phần lưỡi tìm tòi cùng hấn giao triền, kích dục ra nước bọt rơi xuống, làm ẩm ướt cằm dưới hai người.

“Hạ..... Hạ..... Cho ta..... Nóng quá.....” Nàng liếm lưỡi dài, cơ khát khó nhịn than nhẹ, khó chịu lắc lắc thân thể mềm mại.

“Nóng? Là nơi này nóng sao?” Tư Không Hạ hút phần lưỡi, ngón tay đi theo sờ dưới tiết khô sớm ướt sũng.

Hoa huyết xinh đẹp cùng bốn phía nhuyển nộn sớm dính thượng yêu dịch ẩm ướt, té nhuyển lông tơ cũng phức thượng một chút tinh lượng.

Hai cánh hoa sớm đỏ bừng không chịu nổi, không nhịn được buộc vòng quanh yêu dịch, liền ngay cả kiêu nhụy trước hoa khâu cũng vì tình dục mà sưng đỏ tươi, lộ ra kiêu diễm.

“Như vậy ẩm ướt.....” Hấn nói nhỏ, đầu ngón tay nhẹ nhàng đảo qua hoa khâu, qua lại đùa, dính chọc đầy hoa dịch.

“A.....” Cắn môi, hoa huyết miễn cưỡng không chịu nổi hấn đùa, truyền đến từng trận tê dại khoái ý, còn có càng nhiều hư không khó nhịn.

“Ô..... Rất ngứa.....” Cảm giác trống rỗng dần dần mở rộng, làm cho Tô Dạ Đồng chịu không nổi khóc ra, “Thật là khó chịu.....”

Nàng nóng quá, thật là khó chịu, hấn vì sao còn muốn tra tấn nàng?

“Như vậy liền chịu không nổi?” Tư Không Hạ nhíu mày, tà tứ gợi lên một chút cười, ngón tay niêm trụ hoa châu sưng lên, nhẹ nhàng sờ.

“A!” Yêu kiêu một tiếng, khoái cảm đột nhiên tới kia làm cho hoa dịch thấm càng nhiều, không chịu được tràn ra, theo đùi chảy xuống, một giọt đến mặt đất, lưu lại dấu vết kích tình.

Hoa huyết vì hư không mà mấp máy, huyết khẩu giống cái miệng nhỏ nhắn vừa mở lại khép vào, không chịu được buộc vòng quanh hương vị mật dịch ngọt ngào.

Hình ảnh mê người kia làm cho Tư Không Hạ hô hấp biến trầm, ngón tay ở huyết nhạt đậu vài cái, ra vào đóa hoa, làm cho ngón tay dính càng nhiều yêu dịch, lại đưa ngón tay đến bên môi, khê liếm. “Thật ngọt.....”

Hấn nhếch môi cười, khuôn mặt anh tuấn tà mị lại mê người. “Đến, người cũng nếm thử.” Hấn đưa ngón tay tham nhập trong miệng.

“Ngô.....” Theo trên tay hấn nếm được tư vị chính mình động tình, nàng không cảm giác xấu hổ, chỉ cảm thấy dục vọng càng đậm.

Cái lưỡi không nhịn được liếm mút ngón tay hắn, hạ thể kề sát hắn, làm cho nơi riêng tư không chịu được ma sát nam tính cứng rắn, không thể làm hết hư không, ngược lại làm cho nàng càng lửa nóng khó chịu.

“Hư..... Đừng nóng vội.” Hắn như có ý định đùa nàng, chính là không dễ dàng thỏa mãn nàng.

“Ồ..... Hạ.....” Tô Dạ Đồng nhin không được cắn ngón tay hắn, thủy lượng mắt phượng thống khổ vừa tức giận trừng mắt hắn.

Nàng thật là khó chịu, hạ thể hư không làm cho nàng toàn thân như là bị con kiến cắn, lại ma lại ngứa, lại nóng lại đau khổ.

Ngón tay truyền đến đau đớn làm cho Tư Không Hạ thấp giọng nở nụ cười, xem ra nàng tức giận.

Nhưng là, nàng như vậy thật đáng yêu! Làm cho hắn muốn tiếp tục đùa nàng.

Chịu đựng dục hỏa dưới bụng, hắn ôm lấy nàng, xoay người đem nàng đặt ở một bên ghế quý phi.

“Ân.....” Nàng thấp thỏm gấp, gắt gao ôm hắn, chính là không để hắn rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au, lưu tình thân thể mềm mại, giống như một đóa hoa phù dung nở rộ, thanh lệ lại quyến rũ.

Mà giữa hai chân yêu dịch chảy ra cũng phảng phất mùi ngọt ngào, làm cho hắn nhin không được cách ra đùi nàng, hạ thấp thân mình, xuyên uống ngọt dịch mê người.

“Ngoan, trước cho ta nếm thử người có bao nhiêu ngọt.....”

5. Chương 4

Chương 4 (21+)

Đầu lưỡi ẩm ướt nóng nhẹ nhàng liếm qua hoa khô, một ngụm một ngụm hút hết yêu dịch, hoa dịch hương vị ngọt ngào động tình giống như mật được, ngọt làm cho huyết mạch hắn phần trương.

“Â..... Rất ngứa.....” Tô Dạ Đồng than nhẹ, hắn liếm hút mang đến một tia ngứa ngáy, cùng với từng trận khoái ý, làm cho nàng nhin không được cong lên ngón chân.

“Tiểu Đồng nhi, người không vui sao?” Đầu lưỡi khẽ liếm qua hoa khô, đóa hoa bị hút sưng đỏ, lại há mồm hàm trụ, phát ra tiếng vang chắc chắn ái muội.

Mà ngón tay cũng đi theo đặt trên hoa châu đỏ bồng, trước dùng ngón tay xoa bóp vài cái, lại nhẹ nhàng dặt, xoay tròn ma sát, làm cho nhụy hoa càng sưng.

“Â!” Liều nhân khoái cảm làm cho nàng nhin không được nâng lên nửa người dưới, đem nơi riêng tư càng ghèngh hưởng lưỡi của hắn. “Thích, thích a.....”

Nàng cuồng loạn nói, bản năng hưởng thụ hắn âu yếm, thậm chí lay động tuyết đồn, khát vọng càng nhiều càng nhiều.....

Nhiệt tình của nàng làm cho Tư Không Hạ tà khí nở nụ cười, ngón tay chậm rãi đi xuống, rẽ đóa hoa ẩm ướt, rất chậm tham nhập dùng đạo sớm ẩm ướt không chịu nổi.

Toàn bộ chất lỏng làm ột ngón tay hắn dễ dàng tham nhập, nơi vách tường sau khi ngón tay tiến vào, miễn cảm hấp thụ.

“Â a.....” Dị vật đột nhiên tới làm cho thân thể nàng căng thẳng, vách tường mấp máy, không nhin được đè ép ngón tay hắn.

“Nhanh như vậy.....” Hấp thụ nhanh chóng kia làm cho thân thể Tư Không Hạ buộc chặt, lửa nóng dưới bụng cũng đi theo đau xót, thiếu chút nữa xúc động muốn vùi vào trong cơ thể nàng.

Thở sâu, hần khắc chế xúc động, di động ngón tay qua lại, thông thả trôi cảm nhanh vào thủy huyết mê người.

Tô Dạ Đồng cảm thụ được di động thông thả, mị được làm cho nàng bản năng hưởng thụ khoái cảm bị sáp nhập, thậm chí chủ động nâng thân mình dậy, phối hợp hần trôi đưa, di động cái mông.

“Ân a..... Hạ.....” Cái miệng nhỏ nhắn phun ra lãng ngâm, nàng đang đưa tuyết đồn, không tự chủ được khát vọng càng nhiều.

“Còn chưa đủ sao?” Nhìn tư thái phóng đảng của nàng, Tư Không Hạ mị khởi con người đen, lại tham nhập một ngón tay, hai ngón tay khép lại qua lại ra vào thủy huyết.

Hoa dịch theo ngón tay qua lại trôi đưa mà tràn ra, hoa huyết bị ra vào có thanh âm tư tư, làm bàn tay to của hần thành một mảnh ướt đầm.

Mùi mê người kia dụ hoặc hần, nhịn không được cúi đầu, há mồm dùng sức hút, ngón tay cũng không ngừng trôi đưa.

Lưỡi dài dùng lực khẽ liếm đóa hoa, ngón tay ngẫu nhiên đi theo cùng nhau sáp nhập vào dũng đạo, giảo làm nhanh chóng thủy huyết

“Ân a a.....” Tầng tầng khoái cảm làm cho Tô Dạ Đồng không nhịn được rên rỉ, vách tường co rút nhanh, thoát ra yêu dịch.

Hỗn hợp yêu dịch trong suốt bị lưỡi ẩm ướt nóng liếm qua nhiễm nước bọt, đem giữa chân vốn ướt đầm nhiễm càng ẩm ướt, lây lội không chịu nổi.

“Ân a..... Ta còn muốn.....” Tô Dạ Đồng lãng ngâm, khoái ý làm mất nóng rực nhiệt liệt, lại càng châm rung động tình dục.

Nàng nhịn không được vươn tay nhỏ bé bắt lấy một bên miên nhũ, ngón tay tuyết trắng vuốt ve chà xát nộn nhũ, thậm chí học phương thức hần đối đãi nàng, vươn ngón tay xoa bóp nhũ lõi đỏ tươi, hưởng thụ khoái ý chính mình âu yếm.

“Còn muốn? Tiểu Đồng nhi, người nhiệt tình thực làm cho người ta yêu thích!” Tư Không Hạ cười nhẹ, đầu lưỡi liếm qua đóa hoa ẩm ướt, lại thêm vào một ngón tay.

Ba ngón tay nhanh chóng đem hoa huyết toàn bộ thoát ra, cọ xát toàn bộ vách tường, lại trở về di động trôi đưa, giảo làm thủy huyết.

“A!” Mặc dù có tất cả yêu dịch làm dễ chịu, nhưng là nhiều cọ xát vẫn làm cho Tô Dạ Đồng cảm thấy một chút đau đớn.

“Rất đau?” Thấy nàng nhíu mày, Tư Không Hạ cũng nhíu mày, làm bộ muốn rút ra một ngón tay.

“Không!” Nhận thấy hần phải rời khỏi, Tô Dạ Đồng nhanh chóng kẹp chặt hai chân, không cho hần rời khỏi. “Không cần.....”

Kia đau đớn chính là càng kích thích dục vọng của nàng, gây cho nàng càng nhiều khoái cảm.

“Người muốn ta như thế nào? Ân?” Dùng lại ngón tay, Tư Không Hạ nhíu mày xem nàng, muốn nàng nói ra càng nhiều lời nói phóng đảng.

“Ân..... Động..... Ta còn muốn.....” Chịu không nổi hần dừng lại, Tô Dạ Đồng không kiên nhẫn di động tuyết đồn, chủ động làm cho hoa huyết qua lại phun ra nuốt vào ngón tay hần.

Vừa lòng nhìn nàng lãng dạng, Tư Không Hạ hòa theo nàng di động mà tốc độ nhanh hơn, qua lại trôi đưa ngón tay.

Ngẫu nhiên ngón tay chạm vào khu vách tường mẫn cảm, lưỡi dài cũng chạy đến hoa khô, đầu lưỡi đi theo sáp nhập ngón tay cùng nhau tiến vào dũng đạo

“A!” Kịch liệt khoái cảm đánh về phía Tô Dạ Đồng, nàng cả người vui thích run rẩy, tuyết đồn đi theo ngón tay hần cao thấp trái phải qua lại di động.

Nhanh trất vách tường cũng bắt đầu rất nhanh co rút lại,co bóp ngón tay trồi đưa, truyền đến từng đợt co rút gấp gáp.

Biết nàng nhanh đạt cao trào, Tư Không Hạ ngón tay nhanh hơn trồi đưa, hoa dịch theo động tác ra vào tư tư thoát ra.

“Ân a..... A.....”Nâng hẳn người dậy, Tô Dạ Đồng mê loạn rên rỉ, vách tường co rút tốc độ lại nhanh hơn.

Tư Không Hạ mị khởi con người đen, ngón tay qua lại trồi đưa, ngón cái về phía trước tìm được trần châu trước hoa khâu, dùng sức một trận kìm giữ, đầu lưỡi cũng đi theo đâm vào hoa dững, đi theo ngón tay qua lại di động, cùng nhau kích thích vách tường mẫn cảm.

“A a.....” Tô Dạ Đồng rốt cuộc chịu không nổi, tiêm kêu một tiếng,nồng đậm ngọt hương hoa dịch nhất thời theo trong cơ thể nàng chảy ra, đưa hẳn ngón tay còn có cái lưỡi toàn bộ làm ẩm ướt.....

*****

Toàn bộ yêu dịch tràn ngập ngọt hương, đem Tư Không Hạ chìm dưới thành một mảnh ẩm ướt đầm, hẳn rút ra ngón tay, mồm to xuyên uống, đầu lưỡi hút cũng đi theo khe liếm qua đóa hoa.

Tô Dạ Đồng thở gấp, suy nghĩ vì cao trào đột nhiên tới mà chỗ trống, nhưng là trong cơ thể dục hỏa lại chưa biến mất, ngược lại càng thêm mãnh liệt, nhịn không được đứng dậy dùng sức đẩy ngã hẳn.

“Tiểu Đồng Nhi?” Động tác đột nhiên tới làm cho Tư Không Hạ ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy nàng đã phóng dăng khóa ngồi ở trên bụng hẳn.

“Ta muốn.....” Mắt phượng mù sương, tràn ngập nồng đậm dục vòng,cái lưỡi phấn nộn khe liếm môi, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm động lòng người,bộ dạng tuyệt diễm phẳng phất yêu cơ dụ hoặc lòng người.

Tư Không Hạ xem mắt choáng váng, ngực một trận buộc chặt.

“Cho ta.....” Tay nhỏ bé để ở trong ngực rắn chắc, nàng nâng lên tuyết đồn, làm cho hoa huyết ướt đầm đảo qua nóng thiết.

Hoa dịch theo chuyển động mà rơi xuống,làm ẩm ướt hạ phúc của hẳn.

“Ông trời.....”Hoa tâm ướt át nhẹ nhàng đảo qua nóng thiết của hẳn, làm cho hẳn một trận hưng phấn mà run rẩy, bàn tay to nhịn không được chế trụ thất lưng của nàng. “Tiểu Đồng nhi..... Người thật sự là cái yêu nữ!”

Tư Không Hạ thanh âm thô ách, mang theo nồng đậm dục vọng.

“Ân.....” Tô Dạ Đồng lắc mông, thần trí đã sớm bị dục vọng khống chế, tay nhỏ bé khẩn cấp cầm kiên đỉnh của hẳn, nâng lên tuyết đồn làm cho hoa tâm để ở đỉnh, nhẹ nhàng chậm chạp ma sát.

Nàng muốn cho nóng thiết tiến vào hoa huyết,thỏa mãn hư không của nàng, nhưng là hoa tâm quá mức ẩm ướt lại luôn làm cho nóng thiết trượt qua, lửa nóng nam tính ngay trước bên ngoài đóa hoa hé mở, mặc kệ nàng làm như thế nào chính là không bắt được trọng điểm.

“Ô..... Hạ.....” Tô Dạ Đồng cắn cánh môi,cảm giác khó nhịn trống rỗng làm cho nàng chịu không nổi nhìn hẳn, lắc lắc tuyết đồn cầu xin.

“Người này yêu nữ!” Tư Không Hạ sớm bị động tác của nàng biến thành cả người bốc cháy, rốt cuộc áp chịu không được dục hỏa, bàn tay to chế trụ thất lưng nàng,khi nàng đem lửa nóng để ngay tại tư hoa,cái mông đi theo hướng lên trên đỉnh.

“A a!” Lửa nóng thô dài thoáng chốc đi vào đóa hoa ẩm ướt, trong nháy mắt đã bị thủy nộn gắt gao hấp thụ, nháy mắt khoái cảm làm cho Tô Dạ Đồng nhịn không được cao ngâm.

Dững đạo nhanh chóng gắt gao bao lấy nam tính thô dài, vách tường co rút lại ma sát, vừa thu lại vừa thả, làm cho Tư Không Hạ cảm thấy một trận vui sướng, nam tính lại sưng lên vài phần, đem thủy nộn tiểu huyết chống đỡ càng mở, thật sâu tiến vào trong hoa kính thật nhanh.

“Ông trời, người thật nhanh.....” Tư Không Hạ nhin không được than nhẹ, lửa nóng nam tính hưởng thụ cảm giác nhanh bị bao vây.

Tô Dạ Đồng cắn môi, tay nhỏ bé để ở trong ngực hần, bản năng di động thân mình, cao thấp làm theo nam tính của hần.

Theo qua lại,xuân thủy ướt sũng cũng đi theo chảy xuống, đưa thân dưới hần còn có nơi riêng tư của hai người làm không làm dính ướt thôi.

Hoa huyết không nhin được phun ra nuốt vào nam tính, theo sức nặng của nàng, mỗi một cái tiến vào, đều làm cho nóng thiết dễ dàng nhập vào, tiến vào chỗ sâu nhất

“Ừ.....” Tô Dạ Đồng ngẩng đầu lên lẳng ngăm, tuyết đồn không chịu được di động, qua lại phun nuốt nam tính thô dài.

Lửa nóng nam tính nhiễm đầy dịch ẩm ướt, làm cho tiểu huyết phun ra nuốt vào càng thông thuận, vừa lên một chút,liền thoát ra tư tư đầm nước thanh âm.

Tư Không Hạ nhin không được thân thủ cầm thắt lưng Tô Dạ Đồng, theo tư thế nàng đi xuống,cái mông đi theo hướng lên trên đỉnh đầu, càng sâu nhập vào hoa tâm ở trong chỗ sâu.

“Ân a.....”Sâu mạnh mẽ tiến vào làm cho nàng phát ra tiem ngăm, tay nhỏ bé để ở dưới thân của hần, nhiệt tình lắc mông, xuống chút nữa áp chặt cháy nóng nam tính.

“A! Tiểu Đồng nhi, người thực chặt.....” Tư Không Hạ hưởng thụ nhuyển nộn bao lấy,vừa ẩm ướt vừa nóng hấp thụ làm cho hần cả người khoái ý không ngừng.

Cái mông càng động càng dùng sức, theo động tác của hần, qua lại xỏ xuyên thủy huyết,làm hoa vách tường gian nhuyển nộn.

Mà ngón tay cũng đi theo đi vào trước nơi riêng tư, niêm trụ hoa châu mẫn cảm, đi theo tiết tấu, từng đợt sờ nắn.

“A..... Không.....”Kích thích đột nhiên tới làm cho Tô Dạ Đồng chịu không nổi run rẩy, thiếu chút nữa dùng không ra lực.

“Đừng ngừng, người có thể.....” Nâng cao cái mông, hần cao thấp va chạm hoa tâm, thân thể va chạm, phát ra vang dội thanh âm.Ba ba tiếng vang hỗn hợp tư tư tiếng nước, càng kích thích dục vọng hai người.

“A ân.....” Tô Dạ Đồng ngây ngốc, tóc dài sớm ẩm ướt dính, đổ mồ hôi đầm đìa, hỗn hợp dịch vị hai người, tản mát ra hương vị ngọt ngào lại mê người.

Thô nóng nam tính không chịu được thoát ra dừng đạo nhuyển nộn, qua lại xỏ xuyên qua trều cấm, nàng chống đỡ thân mình hư nhuyển, cố gắng hòa theo.

Mà hoa châu bị niêm trụ cũng trụ truyền đến từng trận khoái ý, một lần lại một lần kích thích thân thể mẫn cảm.

Cao trào mới vừa rồi làm hoa vách tường nháy mắt lại truyền đến từng trận co rút, bắt đầu áp chặt nam tính cháy nóng, phẳng phát đưa hần đẩy dời đi, lại nháy mắt đưa hần hấp thụ quá chặt chẽ.

Tần suất nhanh làm cho Tư Không Hạ cảm thụ khoái cảm như điện, nóng thiết ra vào tốc độ nhanh hơn, một lần lại một lần tiến vào chỗ sâu nhất.

“Ô a.....” Tô Dạ Đồng chịu không nổi, thân thể vô lực nằm úp sắp hưởng hần, thừa nhận va chạm của hần.

Khoái cảm tích lũy, ngay tại khi sắp bùng nổ, hần lại khẩn yếu rút ra khỏi thủy huyết.....

*****

“Không.....”

Ngay lúc sắp cao trào trong nháy mắt, Tư Không Hạ rời khỏi ngực lại làm cho Tô Dạ Đồng cảm thấy càng hư không,cảm giác nửa vời kia, làm cho nàng khó chịu khóc ra.

“Đừng nóng vội,tôi rồi.....” Hấn đem nàng kéo lên, làm cho nàng đưa lưng về phía hắn, từ phía sau tiến vào trong thủy huyết.

“A a ”Khoái cảm đột nhiên tới làm cho nàng lãng ngâm ra tiếng, hoa vách tường một cái co rút nhanh,một lượng lớn yêu dịch chảy xuống, nàng nháy mắt tới đỉnh.

Nhưng là phía sau hắn lại vẫn không buông tha nàng, bàn tay to nhanh cầm lấy hai bên hông, lửa nóng thô dài qua lại trừu cảm hoa huyết.

Cao trào qua đi hoa vách tường do không ngừng co rút cọ xát, hấp thụ nam tính cực đại, thôi tễ ra vào của hắn, cái loại cảm giác đè ép này, ngược lại gây cho hắn càng sâu thư sướng khoái cảm.

Trừu sáp nam tính thô dài va chạm càng sâu càng mãnh, đại độ cong ra vào thủy huyết, va chạm các nơi nhuyển nộn.

Theo hắn ra vào, thoát ra càng nhiều chất lỏng, tư tư rung động phi sái mà ra, càng tích tấp trên mặt đất hình thành một bãi thủy oa.

“Ân a a.....” Tô Dạ Đồng không nhịn được rên rỉ, khoái cảm quá sâu làm cho nàng không kịp nuốt nước bọt, trong suốt dọc theo cảm chảy ra.

Ngực nhũ tuyết trắng theo va chạm cuồng mạnh mẽ, cũng đi theo cao thấp trái phải lay động, đang mê người nhũ ba.

Chế trụ hông cánh hoa bàn tay to cũng đi theo dùng sức xoa tuyết đồn, đem hông tuyết trắng vuốt ve một mảnh đỏ bồng, hoa khâu giữa hông cánh hoa cũng đi theo bị xoa bóp,lỗ nhỏ phía sau theo hắn xoa nắn mà hơi hơi mở ra, lộ ra nhuyển nộn hồng nhạt.

Tư Không Hạ mị khởi con ngươi đen, vươn ngón cái,nhẹ nhàng đè ép phía sau tiểu huyết phần nộn, lấy ngón tay xoa nhẹ xuống, lại rất chậm tiến vào.

“Không.....” Tô Dạ Đồng run rẩy,tiểu huyết mẫn cảm không dậy nổi hắn đùa bỡn, truyền đến từng trận tê dại khoái ý.

Mà lửa nóng nam tính cũng không ngừng biến hóa các góc độ ra vào, qua lại xô xuyên thủy huyết, ma sát nhuyển nộn hoa vách tường.

Khoái cảm quá sâu làm cho nàng sợ hãi, nhịn không được muốn chạy trốn, giẫy muốn đi ra.

Nhưng hắn thế nào cho nàng rời đi? Bàn tay to chế trụ thắt lưng của nàng, đem nàng lôi kéo về sau, hắn cũng đi theo phía trước đỉnh đầu đâm thật mạnh,thật sâu tiến vào hoa tâm.

Mà nàng rốt cuộc chịu không nổi xuyên qua quá mạnh mẽ này, hoa huyết co rút lại, truyền đến từng trận ma sát vì đau đớn, làm cho nàng nhịn không được cầu xin. “Không..... Ân a..... Không cần.....”

Nàng ngáy ngốc,tình triều tích lũy tầng tầng phẳng phất ngập khắp người,khoái ý mãnh liệt chuyển thành tra tấn con người, làm cho nàng sợ hãi.

“Nhanh.....Cũng sắp.....”Tư Không Hạ ách thanh gầm nhẹ,tốc độ dưới thân nhanh hơn cảm vào thủy huyết,nhiều lần đâm sâu vào hoa tâm.Khi ra vào,thoát ra tư tư yêu dịch,làm cho hắn ra vào càng thông thuận,lực đạo cũng càng cuồng mãnh.

“Ô a.....” Tô Dạ Đồng rốt cuộc chịu không nổi,nằm úp sấp nằm ở trên,chỉ còn lại có đùi bị nâng lên cao,thừa nhận hắn ra vào.

Đóa hoa sớm đỏ tươi sưng không lên,theo hắn ra vào càng thêm đỏ bồng,vách tường mềm mại co rút lại mấp máy,gắt gao bao vây nam tính nóng cháy.

Nhưng loại đè ép này lại làm cho Tư Không Hạ đi vào càng sâu, làm cần hưởng thụ giữa vách tường hấp thụ,ngón tay nắm eo nhỏ nhanh chóng ở trên tuyết phủ lại dấu vết kích động.

“Ô..... Không.....” Tô Dạ Đồng cắn môi khê nấc,tình triều mãnh liệt đã mau đem nàng bao phủ,khoái cảm quá sâu làm cho nàng cả người run run.

“Đến đây..... Đến đây a!” Tư Không Hạ thô gào thét, mãnh lực ra vào vài cái, cuối cùng xuyên vào một cái thật sâu, đem hai người hướng đến cao trào.

“A a ” Tô Dạ Đồng toàn thân run run, tình triều kịch liệt làm cho nàng toàn thân buộc chặt, huyết nộn hoa dừng gắt gao hấp trụ nam tính trong cơ thể.

“Ân.....” Tư Không Hạ khoái ý gầm nhẹ, hưởng thụ ẩm ướt nóng bao vây, nhẹ nhàng chậm chạp co rúm nam tính, đem đỉnh lỗ nhỏ bắn nhanh ra bạch dịch nóng ẩm toàn bộ vào trong thủy huyết, hỗn hợp hoa dịch, chảy ra thủy huyết.....

6. Chương 5

Chương 5

Cả người vô lực.....

Tô Dạ Đồng chậm rãi mở mắt ra, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, da truyền đến từng trận đau nhức, làm cho nàng nhin không được mi tiêm nhãn lại.

Dưới thân là thân thể trần trụi rắn chắc, phía trên hơi hơi phát đến hơi thở vững vàng, hai người trắng trợn kẻ sát, cái loại thân mật này lại cảm giác ẩm ướt làm cho nàng cảm thấy một tia xấu hổ quần cùng không được tự nhiên.

Một màn kịch tình đêm qua thổi qua trong óc, rõ ràng là trúng mị được, nhưng là sau khi tỉnh lại, hình ảnh này lại một cái cũng không quên.

Nàng bộ dạng dân dã dụ dỗ, xấu hổ rên rỉ cùng khát cầu, còn có không ngừng yêu cầu, giống như thế nào cũng không biết chừng mực, không chịu được dây dưa hấn.

Thân thể hai người gắt gao giao triền, hút hơi thở lẫn nhau, mà nàng luôn khóc hô, cầu hấn muốn nàng.....

Mới hồi tưởng một màn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng càng ảo não.

Nàng bị cái gì, như thế nào làm cho hấn tiến vào phòng?

Làm gì sau khi tỉnh lại, chỉ có khốn quần cùng ảo não, lại tuyệt không hối hận?

Nâng lên mắt phượng, nàng nhẹ nhàng giơ lên trán, nhìn khuôn mặt tuần tú ngủ say kia.

Ngủ hấn, không hề giơ lên tươi cười, nhưng cái miệng yêu cười hơi hơi giơ lên, thoát nhìn vẫn giống đang cười

Mí mắt giao nhau che khuất cặp mắt to linh hoạt luôn không đứng đắn kia, bình thường hấn luôn bỉ bĩ, không chút để ý, dùng hai con ngươi đen này nhìn hết thấy.

Nhưng nàng biết cặp con ngươi đen nhìn như trong sáng kia, cất dấu thâm trầm cùng rất nhiều u ám, nhìn hấn như ôn hòa, nhưng so với bất luận kẻ nào đều vô tình.

Dấu dưới mắt phượng, Tô Dạ Đồng nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh của hấn

Mùi máu tươi nồng đậm, đất đầy thi thể, hấn bị thương rất nặng lại cười đến chẳng hề để ý, như là hết thấy đều không sao cả, cả người che kín hơi thở âm u, kia lãnh trầm u ám, liền ngay cả tươi cười đều che giấu không được.

Hấn như vậy, hấp dẫn chú ý của nàng.

Không thể làm như không thấy, cũng vô pháp bỏ lại hấn mặc kệ, đành phải quăng cho hấn được bình, làm cho hấn chữa thương, mà nàng bắt buộc chính mình lãnh trong tâm đi.

Cũng không tự chủ, nhớ kỹ tên cùng bộ dạng của hấn.

Lần thứ hai gặp nhau, hắn bị thương nặng, giống nhau cười đến không cần, sáng lạn tươi cười tuấn mỹ làm cho người ta không dám nhìn gần, nhưng hơi thở lạnh trầm lại càng sâu quá nặng, giống như hắc ám rất lớn bao phủ hắn, nhìn thấy ngực nàng căng thẳng.

Hắn nha, một chút cũng không cảm thấy đau? Nhưng nàng lại không hiểu vì hắn đau.

Lần thứ ba gặp nhau, tuyệt không làm cho người ta khoái trá, hắn lấy nàng giải độc, chiếm đoạt nàng, tự tôn của nàng không tha thứ cho chuyện này, phần hận muốn giết hắn.

Lửa giận làm cho nàng mất lý trí, dùng được tra tấn hắn, muốn nghe hắn cầu xin, làm cho hắn thống khổ muốn chết.

Nhưng hắn lại chưa từng kêu qua một tiếng cầu xin tha thứ, vẫn là không chút để ý cười, rõ ràng đau đến toàn thân rút gân, lại vẫn là bỉ bỉ theo nàng nói chuyện.

Nhìn hắn như vậy, lửa giận trong lòng dần dần biến mất, tra tấn hắn căn bản vô dụng, cho dù giết hắn cũng vô dụng, hắn căn bản không cần, nhưng nàng lại mềm lòng.

Nhưng cứ như vậy buông tha hắn, nàng lại không cam lòng, bởi vậy mới muốn lấy hắn làm được nhân, làm thí nghiệm phẩm của nàng.

Không nghĩ tới, sáu năm trôi qua, hắn một chút cũng không thay đổi, giống nhau không đem mệnh chính mình quan tâm, mỗi khi gặp mặt luôn mang thương, vết thương cũ, vết thương mới đều có, mà hắn tuyệt không cảm thấy đau.

Nhìn không chịu được chỉ có nàng, rõ ràng cũng không nghe thấy không hỏi, cũng chịu đựng không đi để ý hắn, nhưng là lại không an tâm.

Nàng là lòng mềm yếu, vẫn là động tâm đâu? Tô Dạ Đồng than nhẹ, hỏi chính mình.

Đáp án, lại tinh tường chiếu vào trong lòng.

Nếu không phải động tâm, nàng sẽ không luôn nhớ thương hắn, nếu không phải động tâm, nàng sẽ không vì hắn bị thương mà đau lòng, nếu không phải động tâm..... Đêm qua, nàng căn bản sẽ không cho hắn vào cửa.

Nhưng là đối với hắn động tâm, tuyệt không tốt!

Hắn căn bản không có tâm, một người không cần chính mình, làm sao động tâm?

Nàng chính là không nói lãng phí chính mình một lòng mà thôi, hắn căn bản sẽ không biết, mà nàng cũng không muốn cho hắn biết.

Liên duy trì quan hệ như vậy đi! Tối hôm qua hết thấy, cái gì cũng không phải.

Cẩn cánh môi, Tô Dạ Đồng chậm rãi rời giường, bước xuống giường, cầm lấy quần áo đang muốn mặc vào, một cánh tay cường kiện lại hoàn trụ thất lưng của nàng, hơi hơi dùng lực đem nàng lôi kéo về sau, ôm vào trong lòng.

“Người muốn đi đâu?”

Thanh âm am ách lại trầm thấp ở bên tai vang lên, hơi thở nóng cháy phất thượng bên tai, làm cho ngực nàng một trận rung động.

Không khỏi nhớ tới đêm qua, hơi thở nóng rực của hắn, cái lưỡi ẩm ướt nóng, ở trên người nàng lưu lại vô số dấu vết ái muội.

Nghĩ, bên tai Tô Dạ Đồng không khỏi nóng lên. Nàng mím môi, lạnh nghiêm mặt, thản nhiên liếc nhìn hắn một cái. “Buông tay.”

“Ân?” Tư Không Hạ nhú mày, nhìn nàng bộ dạng lạnh lùng, hoàn toàn không còn nhiệt tình đêm qua, tựa như quên đi hết thấy. “Tiểu Đồng nhi, người sẽ không quên chuyện tối hôm qua đi?”

“Nhớ rõ.” Xưa nay không nói dối, Tô Dạ Đồng thực thành thực trả lời, “Bất quá, nhớ rõ lại như thế nào?”

Nàng lấy ra tay hắt, chậm rãi đứng dậy, cầm bộ quần áo trong tay, long long tóc dài, mới xoay người nhìn hắt. “Chẳng lẽ, muốn ta cảm ơn người làm giải được?”

Giải được? Tư Không Hạ sưng sốt, bên môi cười có điểm cương.

“Tựa như sáu năm trước, người đem ta làm giải được giống nhau, ta chỉ bắt quá có hướng, học người mà thôi, tin tưởng người sẽ không để ý đi?”

Tô Dạ Đồng thanh âm bình tĩnh, mắt phượng ra vẻ vô tình nhìn Tư Không Hạ, nhưng hắt trần trụi rần chắc đường cong lại vẫn là làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng lên.

Hoàn hảo, nàng không dễ mặt đỏ, cho nên sẽ không lộ.

Lãnh đạm trong lời nói thực chói tai, Tư Không Hạ mị khởi con người đen, khoe môi vẫn như cũ giờ lên cười, lại mang theo một tia không tự giác lửa giận.

“Đương nhiên sẽ không.” Sẽ không cái rắm, hắt thực để ý!

Lời của nàng hung hăng hắt cho hắt một chậu nước lạnh, như là đại biểu cho tối hôm qua nam nhân bởi nàng không phải hắt cũng không sao. Dù sao nàng cần chính là giải được, không phải hắt!

Tư Không Hạ trừng mắt Tô Dạ Đồng, giờ phút này không khỏi chán ghét lãnh đạm của nàng, như là cách ra khoảng cách, xa lạ làm cho hắt cảm thấy chán ghét.

So sánh lên, tối hôm qua nhiệt tình lại trực tiếp nàng còn có vẻ đáng yêu.

“Sẽ không là tốt rồi.” Hơi hơi dương môi, Tô Dạ Đồng vừa lòng hướng bàn trang điểm, vừa đưa lưng về phía hắt, nàng lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Cầm lấy ngọc sơ, nàng ngồi ở trước gương đồng, che dấu phong mâu, nhẹ nhàng sơ tóc, mâu quang nhẹ chuyển, mới mở miệng.

“Người nên mặc quần áo, rời đi nơi này! Ba tháng sau gặp lại đi!” Thanh âm của nàng lãnh đạm, cũng không dám nhìn về phía hắt.

Chỉ sợ bị hắt giao hoạt phát hiện manh mối, phát hiện nàng không phải không cần, mà là cực kỳ để ý, căn bản không dám đối mặt hắt.

“Rời đi?” Nắm chặt quyền đầu, Tư Không Hạ lặp lại lời Tô Dạ Đồng, một chút không hờn giận theo ngực lan tràn, làm cho trên mặt hắt cười có điểm không chịu được.

“Đương nhiên! Bằng không người muốn ở lại đây sao? Ta lại không cần người làm giải được.” Sơ tóc tốt, Tô Dạ Đồng đứng dậy, giống như không thèm nhìn tới hắt. “Nhớ rõ, ba tháng sau nên xuất hiện, bằng không có chết ta cũng mặc kệ.”

Nói xong, nàng bước ra cửa phòng, tầm mắt thủy chung không dời về phía hắt.

Cho nên, không phát hiện khuôn mặt anh tuấn kia đã trầm hạ, tươi cười không có.

Tư Không Hạ bạc môi vì mẫn, không hờn giận trừng mắt cửa phòng. Nàng hiện tại là lợi dụng xong, sẽ đem hắt quăng đến một bên sao?

Đáng chết! Tư vị bị lợi dụng này tuyệt đối không hề dễ chịu.

Trầm hạ con người đen, Tư Không Hạ không hiểu nóng giận, nghĩ đến nàng lãnh đạm, nàng không cần, lửa giận càng lớn.

“Tiểu Đồng nhi, người cho ta sẽ như người mong muốn sao?”

Hừ! Nàng muốn hắt rời đi, hắt cố tình không đi! Hắt Tư Không Hạ cũng không phải là làm cho người ta dễ dàng lợi dụng xong có thể nói này nọ!

*****

“Tiểu Đồng nhi, thật sự không cần ta khiên người đi sao?”

Giơ lên tươi cười, Tư Không Hạ cười hì hì đi theo phía sau Tô Dạ Đồng, miệng cắn một cây cỏ, không chút để ý đối với thiên hạ phía trước nói chuyện.

Tô Dạ Đồng không để ý tới hắn, thẳng công lồng sắt được đi về phía trước.

“Bằng không, ta giúp người công lồng sắt được?” Vừa vặn nam nhân phía sau chính là không buông tha nàng, lúu rúu, âm ỹ chết được!

Tô Dạ Đồng chịu không nổi dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn hắn. “Người làm sao vẫn đi theo ta?”

Ba ngày qua, nàng đi đến đâu, hắn theo tới đó, kêu hắn đi, hắn lại không cút, mặt dày mày dạn vẫn đi theo nàng; Không để ý tới hắn, hắn cũng không sao, kia há mồm chưa từng nghỉ ngơi qua, làm cho nàng chịu không nổi.

Hiện tại, ngay cả nàng lên núi hái được thảo, hắn cũng muốn đi theo, âm hồn không tiêu tan, phiền chết!

“Bằng không ta phải đi đâu?” Tư Không Hạ đối với Tô Dạ Đồng ngả ngớn trong nháy mắt, như là cố ý chọc nàng tức giận.

Tô Dạ Đồng lạnh lùng nhìn hắn. “Ta quản người muốn đi đâu? Cách ta xa một chút là tốt rồi.” Đỡ phải làm nhiều loạn lòng của nàng.

“Khó mà làm được.” Cắn cọng cỏ, Tư Không Hạ cười đến khinh mạn. “Người đã quên đọc thủ thư sinh nhưng là kiên quyết nói sẽ không bỏ qua cho người, ta đi, ai bảo hộ người?”

“Ta không cần người bảo hộ.” Nàng có thể bảo hộ chính mình.

“Phải không?” Tư Không Hạ nhíu mày, “Chẳng lẽ người không sợ lại bị hạ mị được? Ta cũng không dám cam đoan ta nhiều lần đều có thể làm giải được của người.”

Hắn câu môi, cười đến hảo ái muội.

Tô Dạ Đồng trừng mắt hắn, lại với hắn không có cách, hắn bỏ qua muốn đi theo bên người nàng, chết cũng không cút.

Nàng xoay người, không để ý tới hắn, tiếp tục đi phía trước.

Đối với hắn làm như không thấy là tốt rồi! Có thể tưởng tượng là nghĩ như vậy, hỗn đản đáng giận kia cũng không như nàng mong muốn.

“Tiểu Đồng nhi, người muốn hái được thảo gì? Muốn ta hỗ trợ tìm hay không?” Nàng không để ý tới hắn, không quan hệ, hắn có thể tự tìm việc.

Thật là kỳ quái, chính là nhìn nàng như vậy, đi theo bên người nàng, tâm tình của hắn không hiểu sao lại tốt, tâm cũng bình tĩnh trở lại.

Không nghĩ để ý đến hắn, Tô Dạ Đồng khom người rút vài cọng cỏ đại màu lục sắc.

“Cỏ này dùng làm sao?” Tư Không Hạ tò mò hỏi.

Nàng chuyên chú, theo bản năng trả lời. “Cỏ này là thuốc dẫn, có thể tổng hợp lại được thảo khác, tinh luyện thành thuốc bột cầm máu.....”

Còn chưa nói xong, nàng lập tức cầm miệng. Đáng chết, nàng làm sao trả lời hắn?

“Thì ra là thế, xem này cỏ này tuyệt đối không vô dụng, ta còn nghĩ đến chính là cỏ đại mà thôi, không nghĩ tới cũng có tác dụng.”

Trợn to mắt, Tư Không Hạ sáng tỏ gật đầu, giống đệ tử tốt, bộ dạng nhu thuận làm cho Tô Dạ Đồng nhìn không được muốn cười.

Phiền chán không hồn giận đột nhiên biến mất, nàng mân tươi cười, che dấu ý cười trong mắt, giống nhau lãnh nghiêm mặt, tiếp tục xoay người hái thuốc.

Mà Tư Không Hạ giống nhau đi theo phía sau nàng, giống nhau tra hô, chính là không chịu im lặng.

“Tiểu Đồng nhi, người hái được thảo này làm gì? Muốn làm độc được cho ta ăn sao? Dù sao ta hiện tại mỗi ngày đi theo bên cạnh người, người tùy tiện muốn uy ta bao nhiêu độc đều được.”

Tô Dạ Đồng dừng lại, mi tiêm nhếch lên. “Người thích ăn độc ta làm như vậy? Chẳng lẽ không sợ ta độc chết người sao?”

“Người làm được sao?” Hắc chính là biết lòng của nàng mềm, biết nàng luyện tiết độc chết hắc.

Tô Dạ Đồng nhìn hắc, thực không hiểu. “Ba tháng đến gặp mặt ta một lần, người sẽ không cảm thấy phiền sao?”

“Sẽ không nha!” Dựa vào thân cây, hắc hai tay khoanh trước ngực, nhẹ nhàng nhún vai. “Vì sao muốn phiền?”

Hắc thậm chí chờ mong lần gặp mặt ba tháng một lần, mỗi khi nhìn thấy nàng, tâm tịch liêu luôn một trận vui thích.

“Bị ta quản chế như vậy, người không chán ghét sao?” Không có người thích bị khống chế, nhưng hắc lại giống như thật sự không sao cả.

“Chán ghét?” Hắc nhíu mày suy tư. “Vì sao muốn?”

Hắc như là khó hiểu nhìn nàng, tươi cười không thay đổi.

Nhưng nàng lại tức giận, mắt hững nói: “Người cũng không coi trọng chính mình đi? Cho dù chết cũng không quá lo sợ đúng không? Người không cảm thấy có người vì người lo lắng, đúng không?”

Lời của nàng làm cho hắc sửng sốt, con người đen xẹt qua một chút quang, tươi cười giống nhau mơ hồ, vô vị. “Ha ha! Tiểu Đồng nhi, người nói, ai sẽ vì ta lo lắng?”

“Ta sẽ lo lắng cho người!” Không chút nghĩ ngợi, Tô Dạ Đồng thốt ra.

Nhưng vừa ra khỏi miệng, nàng liền hối hận.

Tư Không Hạ cũng giật mình, ngốc lăng nhìn nàng, dờ dờ không biết nên nói tiếp như thế nào, nhưng ngực lại vì lời của nàng mà rung động. “Người.....”

Hắc choáng váng, không biết nên nói cái gì, nhưng là tâm lại rung động, kinh hoàng, như là có cái gì mau trào ra.

Nhếch cánh môi, Tô Dạ Đồng tức giận với chính mình.

Nàng làm sao vậy? Rõ ràng muốn chính mình không đi để ý, lại bị hắc nói kích lấy đi lý trí, đáng giận!

Hỗn đản này, cũng chỉ nhiều loạn lòng của nàng!

“Quên đi, người cho ta cái gì cũng chưa nói qua.” Cẩn môi dưới, Tô Dạ Đồng bỏ lại những lời này, công trực lồng sắt tiếp tục đi phía trước.

Mà hắc, vẫn đứng ở tại chỗ, kinh ngạc nhìn nàng.

Tâm hai người, đã không hề bình tĩnh.....

*****

Ngày mười lăm

Trước đồng quán, một đám người xếp hàng.

Cửa lớn đồng quán mở ra, trước cửa có cái bàn, Tô Dạ Đồng mặc một thân hắc y, ngồi ở ghế, dung nhan thanh lệ thập phần lạnh lùng, mang chút mỉm cười.

“Chứng khí hư, khô nóng, dẫn động nóng tính lên.” Thanh âm thanh lãnh theo cánh môi phát ra, nàng không bắt mạch, chỉ xem thần sắc, dễ dàng đã nói ra bệnh trạng của bệnh nhân.

“Bình dược này ba bữa ăn một viên, liên tục nửa tháng sau là có thể.” Nàng cầm một lọ dược đưa cho lão bà bà xem bệnh.

“Cám ơn đại phu.” Lão bà bà cảm kích gật đầu, “Ngân lượng.....”

“Không cần.” Tô Dạ Đồng đạm thanh nói, biểu tình thanh không thay đổi, mắt phượng lại lộ vẻ ôn nhu. “Ngài ngoan ngoãn uống thuốc là tốt rồi.”

“Là, là, cảm ơn, cảm ơn.....” Lão bà bà cảm kích rời đi, một bệnh nhân cũng đi theo ngồi xuống.

Một bên, một người nam nhân náo nhiệt tiếp đón.

“Đến, thời tiết thực nóng, các người uống chén nước.” Tư Không Hạ cười đến sáng lạn, đổ nước trà, nhất nhất đưa cho người xếp hàng, mà miệng cũng không ngừng hé ra, nơi nơi cùng người nói chuyện phiếm, đem không khí làm náo nhiệt không thôi.

“Tiểu tử, cảm ơn nha!” Một lão bá tiếp nhận nước trà, cười nói cảm ơn, uống trà, dò xét Tô Dạ Đồng liếc mắt một cái, nhỏ giọng lại tò mò hỏi: “Tiểu tử, người cùng Đồng đại phu là quan hệ gì a? Xem người gần nhất vẫn đi theo bên người Đồng đại phu.....”

Thanh âm của hắn rất nhỏ, bất quá lời này cũng là mọi người xếp hàng muốn biết, bởi vậy lỗ tai mọi người vung trộm nghe.

Không có biện pháp, Đồng đại phu quá gở mọi người đều biết, tuy rằng bộ dạng đẹp, nhưng luôn lạnh như băng, căn bản không có nam nhân dám tới gần.

Đây chính là lần đầu tiên nhìn đến bên người nàng có nam nhân xuất hiện, hơn nữa hai người thoát nhìn bộ dạng khá thân mật, làm cho bọn họ không khỏi tò mò lên.

Nhiều chuyện thật sự là bản tính người thiên hạ nha!

“Quan hệ gì a.....” Vuốt cằm dưới, Tư Không Hạ nhìn Tô Dạ Đồng liếc mắt một cái.

Mà nàng, giống nhau lãnh nghiêm mặt, chuyên chú xem bệnh, ngay cả hướng hắn bên này xem cũng không có, bao gồm hắn tranh cãi âm ỉ, nàng đều có tai như điếc.

Mấy ngày nay, nàng đều như vậy, hoàn toàn không để ý tới hắn.

Không khí hai người trở nên xấu hổ, mà hắn cũng không biết nên như thế nào đối mặt nàng, đột nhiên trở nên co quắp, không biết nên lấy nàng làm sao bây giờ.....

Hắn không phải ngốc tử, theo biểu tình nàng ngày đó, hắn nhìn trộm đến lòng của nàng, rung động hắn, làm cho hắn hoàn toàn ngốc lảng, lại không hiểu cảm thấy một tia mừng như điên.

Nhưng sau khi mừng như điên, lại trở nên trầm trọng. Hắn không biết nên như thế nào đối đãi nàng.....

Thích một người là cảm giác gì, hắn căn bản không biết, lại không biết nên hưởng ứng nàng như thế nào?

Nếu thông minh, hắn nên rời đi, duy trì phương thức dĩ vãng, ba tháng gặp một lần mặt, làm như cái gì cũng không biết.

Nhưng là, hắn không có biện pháp, muốn rời đi cước bộ sẽ luôn dừng lại, sau đó, vẫn đi theo bên cạnh nàng, cho dù không khí lãnh đạm, cho dù nàng không để ý tới hắn, hắn vẫn là nhịn không được đi theo nàng.

Chỉ cần nhìn nàng, tâm của hắn liền trở nên thật nhẹ nhàng, loại cảm giác này, thật xa lạ, nhưng hắn không cách nào kháng cự.

“Là nha! Tư Không tiểu tử, người cùng Đồng đại phu rốt cuộc là quan hệ gì?” Một bệnh nhân khác cũng hiếu kì truy vấn.

“Àn.....” Tư Không Hạ lấy lại tinh thần, khóe môi giờ lên cười, đang định mở miệng có lẽ nói lại, một thanh âm kiều nhuộn lại ở một bên vang lên.

“Hạ ca ca?!”

Tiếng kêu vô cùng thân thiết khiến ọi người chú ý, Tô Dạ Đồng cũng đi theo ngẩng đầu, vừa mới nhìn thấy một cô nương nhào vào trong lòng Tư Không Hạ

7. Chương 6

Chương 6

Rơi mất tâm nhân

Rốt cuộc không thể khôi phục dĩ vãng bình tĩnh

Cho nên

Nhất định vì tình nhất thế đau lòng.....

“Hạ ca ca! Thật là nguời! Nguời chạy đi đâu vậy? Nguời có biết chúng ta tìm nguời tìm muốn điên rồi hay không!”

Cô nương kia vừa mừng vừa sợ nói xong, tay nhỏ bé gắt gao ôm Tư Không Hạ, nước mắt rơi xuống.

“Nguời có biết ta nghĩ nhiều về nguời hay không? Nguời như thế nào có thể không nói một tiếng bỏ đi..... Nguời thật quá đáng!”

Nhìn cô nương trong lòng, Tư Không Hạ giật mình, nhất thời phản ứng không được, một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng.

“Vân, Vân Nhi, nguời làm sao có thể ở trong này?” Hắn giật mình lảng nhìn nàng, nàng không nên xuất hiện ở trong này nha!

“Không chỉ ta, Quý đại ca còn có bá phụ cũng đều ở đây.” Lí Phương Vân nâng lên lệ nhan, vội vàng nói: “Quý bá phụ bị bệnh, bệnh thật sự nghiêm trọng, tìm nhiều đại phu cũng không có biện pháp, nghe nói nơi này có cái đại phu y thuật tốt lắm, chúng ta liền mang Quý bá phụ đến cầu y.”

“Hắn..... Bị bệnh?” Tư Không Hạ nói nhỏ, ánh mắt trở nên không rõ.

“Quý bá phụ bệnh thật sự nghiêm trọng, hơn nữa sau khi nguời rời đi, hắn vẫn nhớ nguời, nếu hắn nhìn thấy nguời, nhất định sẽ thật cao hứng!” Lí Phương Vân cầm lấy tay Tư Không Hạ, vui vẻ nói.

“Phải không?” Tư Không Hạ gờ lên một chút cười, con nguời đen xẹt qua một tia trào phúng.

“Đúng vậy! Đi, bá phụ ở ngay tại khách điểm, ta mang nguời đi gặp hắn!” Lí Phương Vân hưng phấn mà lôi kéo Tư Không Hạ muốn đi khách điểm.

“Không cần, ta không muốn nhìn thấy hắn.” Giữ nguyên tươi cười, Tư Không Hạ ôn hòa cự tuyệt, không dấu vết tránh đi tay Lí Phương Vân, cách ra khoảng cách giữa hai nguời.

“Vì sao?” Lí Phương Vân sửng sốt, mới phát hiện Tư Không Hạ xa lạ cách ra khoảng cách, ánh mắt nhìn nàng mang theo đạm mạc.

“Sau khi rời đi cái địa phương kia, ta không tính sẽ trở về.” Tư Không Hạ mỉm cười, con nguời đen sâu không thấy đáy, mang theo vô tình.

“Không tính trở về?” Lí Phương Vân cắn môi, thống khổ nhìn Tư Không Hạ. “Ta đây đâu? Nguời ngay cả ta cũng không cần sao? Nguời cứ như vậy rời đi, cứ như vậy bỏ lại ta?”

“Vân Nhi..... Không, ta hắn là kêu nguời một tiếng đại tẩu mới đúng.....”

“Ta không phải đại tẩu nguời!” Lí Phương Vân khóc đánh gãy lời Tư Không Hạ, “Ta không có gả cho hắn, ta luôn luôn chờ nguời!”

Nàng ủy khuất khóc, dung nhan xinh đẹp yếu ớt làm cho nguời ta muốn che chở, nhưng lại cảm động không được Tư Không Hạ, khuôn mặt anh tuấn vẫn cười, ánh mắt lại giống nhau lạnh lùng.

“Nếu nguời phải đi, vậy mang ta đi cùng được không?” Lí Phương Vân thân thủ muốn giữ chặt Tư Không Hạ.

Tư Không Hạ lui về sau, nhẹ tránh đi nàng đụng chạm. “Việc này cũng không tốt, bởi vì nương tử của ta sẽ tức giận.”

“Nương tử người?” Lí Phương Vân giật mình, không dám tin nhìn hắn, thanh âm run run. “Người, người thành thân?”

“Là nha,nương tử ta ngay tại đây.” Tư Không Hạ chỉ chỉ Tô Dạ Đồng, tươi cười biến thành thâm tình, mà ở hắn nói bốn phía dâng lên một trận ồ lên.

Đoàn người toàn ngốc !

Tô Dạ Đồng bị nêu danh đương trường nhú mày,khi đang muốn mở miệng,Tư Không Hạ lại lập tức đi đến bên cạnh nàng, vô cùng thân thiết ôm nàng.

“Đồng nhi,ta cùng người giới thiệu, đây là vị hôn thê của đại ca ta, người cũng theo ta kêu nàng đại tẩu thì tốt rồi.” Khuôn mặt anh tuần cười, bàn tay to gắt gao chế trụ thắt lưng của nàng, ám chỉ nhéo vài cái.

Ai để ý người!

Tô Dạ Đồng liếc nhìn hắn một cái, đang muốn giẫy tay hắn, hắn lại cúi đầu ở bên tai nàng nói: “Tiểu Đồng nhi, làm ơn, phối hợp với ta một chút.”

Lời của hắn làm cho nàng sửng sốt, đây là lần đầu tiên hắn cầu nàng

Nàng nâng mâu nhìn về phía hắn,thoáng nhìn trong mắt hắn chợt lóe qua đau kịch liệt, sâu thẳm, làm cho nàng mềm lòng.

Khê thở dài, nàng chính là với hắn không có cách! Nàng dừng lại giẫy dựa, thản nhiên đối với Lí Phương Vân gật đầu, mở miệng kêu. “Đại tẩu.”

“Không.....” Lí Phương Vân dùng sức lắc lắc đầu, không nghĩ nhận, nàng trừng mắt Tô Dạ Đồng, lại nhìn về phía Tư Không Hạ.

“Hạ ca ca..... Người có thể nào đối với ta như vậy? Ta chờ người nhiều năm như vậy..... Người có thể nào cứ như vậy bỏ lại ta?”

“Đại tẩu, người không nên nói lời này,đại ca đối với người tốt lắm, người không nên lại lãng phí thời gian, sớm một chút cùng đại ca thành thân đi!”

Tư Không Hạ bất đắc dĩ nhìn Lí Phương Vân, hắn nghĩ đến nàng sớm lập gia đình, không nghĩ tới vẫn chờ hắn.

“Ta không cần!” Lí Phương Vân gào thét, lau đi nước mắt, chấp nhất nhìn hắn. “Trừ người ra, ta sẽ không gả cho bất luận kẻ nào!”

“Đại tẩu.....” Tư Không Hạ nhú mày.

“Người chính là đại phu của Đồng quán?” Lí Phương Vân cũng không muốn nghe hắn nói, quay đầu nhìn về phía Tô Dạ Đồng, mâu quang đánh giá mang theo ghen tị không chút nào che giấu.

“Ân.” Tô Dạ Đồng gật đầu, đối với ánh mắt ghen tị kia không chút quan tâm,nhưng trong lòng lại tò mò quan hệ của bọn họ.

Nàng vẫn nghĩ đến Tư Không Hạ lẻ loi một mình, không nghĩ tới hắn còn có thân nhân,nghe bọn hắn mới vừa nói chuyện, hắn coi như rời nhà thật lâu, hơn nữa không tính trở về.

Nàng nghĩ đến đau đớn mới nhìn đến trong mắt hắn.....

Hắn..... Trong lòng rốt cuộc có bao nhiêu tâm sự? Lại là phát sinh chuyện gì, mới có thể làm cho hắn như vậy không cần chính mình đâu?

Nàng muốn biết.....

Nàng muốn biết hết thủy của hắn.

“Ta muốn người đến khách điểm xem bệnh.” Giơ lên đầu, Lí Phương Vân cao ngạo mệnh lệnh.

Tô Dạ Đồng nhú mảy, thú vị câu môi, Lí Phương Vân là người đầu tiên dám dùng loại khẩu khí này kêu nàng xem bệnh.

“Thật có lỗi, Đồng nhi không ra.....” Tư Không Hạ há mồm muốn giúp nàng từ chối.

“Hảo! Người ở khách điểm nào?” Tô Dạ Đồng lại đánh gãy Tư Không Hạ.

“Đồng nhi?” Tư Không Hạ cúi đầu trờng nàng, hấn rõ ràng nhớ là nàng không xem bệnh, trừ bỏ bạn tốt của nàng ủy thác bên ngoài, muốn xem bệnh ở ngày mười lăm tự mình đến Đồng quán.

Tô Dạ Đồng thần nhiên ngắm hấn liếc mắt một cái, mi tiêm ngả ngón. “Như thế nào? Ta muốn đi đâu xem bệnh, còn phải trải qua đồng ý của người sao?”

“Không phải.....” Hấn nào dám?

“Vây câ miệng.” Không muốn nghe hấn vô nghĩa, Tô Dạ Đồng nhìn về phía Lí Phương Vân, tư thái lãnh đạm, so với nàng rất cao ngạo. “Khách điểm nào? Muốn ta xem bệnh cũng nhanh một chút!”

Hai người bọn họ bộ dạng vô cùng thân thiết làm cho Lí Phương Vân đổ kỵ đỏ mắt, cắn răng, lạnh lùng trả lời: “Long Đằng tửu lâu.”

*****

“Là người?!”

Một gã nam tử nhả nhận tuần lãg kinh ngạc nhìn Tư Không Hạ, sau đó lại nhìn về phía Lí Phương Vân đỏ hồng mắt, mâu quang phức tạp.

“Đã lâu không thấy, đại ca.” Tư Không Hạ cười khê, tươi cười sáng lạn, mà vừa nhìn đến bên trong, thân thể lại ẩn ẩn buộc chặt.

Tô Dạ Đồng nhận ra, tay nhỏ bé nhẹ nhàng cầm hấn.

Tư Không Hạ sợ run, cúi đầu xem nàng, nhìn thấy cặp mắt phượng trong suốt như ngọc lưu ly kia chính là nhìn hấn, tâm buộc chặt thoảg chốc mền, toàn bộ thoải mái lên.

Hấn cũng cầm lại tay nàng, cho nàng một cái tươi cười.

“Nàng là.....” Quý Tri Thu nhìn đến Tô Dạ Đồng, chú ý tới hai người vô cùng thân thiết, còn có Lí Phương Vân ánh mắt ghen tị.

“Nương tử của ta, cũng là đại phu đến xem bệnh.” Tư Không Hạ giải thích.

Tô Dạ Đồng đối với Quý Tri Thu nhẹ chút đầu, nhẹ giọng mở miệng. “Bệnh nhân ở bên trong sao?”

“Đúng vậy, gia phụ ở bên trong.” Quý Tri Thu nhanh chóng nói, đang muốn mang Tô Dạ Đồng đi vào, lại chần chờ nhìn Tư Không Hạ liếc mắt một cái.

“Hạ, người cũng vào đi! Cha thực nhớ mong người, người rời đi mấy năm nay, hấn tuy rằng không nói, nhưng là chúng ta biết hấn vẫn nghĩ người.” Quý Tri Thu lời nói thấm thía nói.

Tư Không Hạ không nói chuyện, chính là nhìn bên trong, con người đen ám trầm, trầm ngâm một hồi, mới đi theo đi vào bên trong.

Một trận ho thanh cùng vị thuốc dày đặc, từ trong bay ra.

“Cha, đại phu đến đây.” Quý Tri Thu đi hướng giường, thân thủ đẩy ra mạn giường.

“Khụ khụ..... Phải không.....” Quý Tri Bác trầm trọng ho, nâng lên con người đục ngầu, khi nhìn đến Tư Không Hạ lại ngẩn ra.

“Người, người.....” Mở lớn miệng, hấn kích động nói không ra lời, sợ là chính mình bệnh nặng, mắt nhìn thấy sai.

Tư Không Hạ thần sắc phức tạp nhìn lão nhân bệnh nặng. Năm đó cái nam nhân tuấn mỹ nhả nhận kia đã biến mất, tóc trắng, trên mặt có nhiều nếp nhăn, thành lão nhân tóc trắng xoá, tuyệt không giống bộ dạng hần trong trí nhớ.

“Hạ, Hạ nhi.....” Quý Tri Bác run run vươn tay, hốc mắt rưng rưng, kích động mở miệng. “Thực, thật là người sao.....”

Tư Không Hạ không nói, cũng không tiến lên, chính là lãnh đạm nhìn Quý Tri Bác, khóe môi cười đã sớm mất, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, không mang theo một tia cảm tình.

Hần như vậy, là lần đầu tiên Tô Dạ Đồng nhìn đến.

Hần không nói chuyện, lại có thể cảm giác không khí buộc chặt, ánh mắt hần u ám, cả người tản ra hơi thở cự nhân ngàn dặm.

Thấy biểu tình hần lạnh lùng, Quý Tri Bác thương tâm buông tay xuống. “Người..... Vẫn là không chịu tha thứ cho ta? Vẫn là hận ta sao? Khụ khụ khụ.....”

Nói xong, hần thống khổ ho,tay che kín nếp nhăn cảm lấy vạt áo ngực, như là ho hết không khí.

“Cha, người đừng kích động!” Quý Tri Thu khẩn trương nhanh chóng giúp Quý Tri Bác vỗ lưng, sốt ruột đối với Tư Không Hạ nói: “Hạ, người xem cha đã bệnh nặng như vậy, người không nên cùng hần đối!”

“Đối?” Gọi lên khóe miệng, Tư Không Hạ lạnh lùng nở nụ cười. “Ta vì sao muốn đối?Bắt đầu từ ngày ta rời đi Quý gia, ta không phải họ Quý, ta họ Tư Không, ta cùng Quý gia không có quan hệ gì!”

Nghe được hần nói, Quý Tri Bác càng kích động,ho lợi hại hơn.

“Hạ! Người như thế nào nói như vậy?” Quý Tri Thu kích động gào thét.

“Ta gọi người một tiếng đại ca, là vì ta tôn kính người, cũng bởi vì năm đó ở Quý gia người là thật tình thương ta, bất quá đối với hần..... Ta không có cảm giác gì!”

Nhìn lão nhân, Tư Không Hạ tuy nói vô tình, nhưng quyền đầu lại nắm chặt, biểu hiện ra hần cũng không như bề ngoài lãnh tình.

“Hạ..... Khụ..... Người..... Khụ khụ.....” Hàm chứa lệ, Quý Tri Bác kích động muốn nói,nhưng ngực đau lại áp bách hần, ho khan mấy tiếng, máu tươi tràn ra.

“Cha!” Quý Tri Thu khẩn trương rống to.

“Quý bá bá!” Lí Phương Vân cũng sốt ruột tiến lên.

Nhìn máu kia, Tư Không Hạ lại giật mình, đứng tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Tô Dạ Đồng nhanh chóng tiến lên,giơ lên mấy cây ngân châm, nhanh chóng cắm ở trên vài cái huyết đạo, lại cho Quý Tri Bác ăn một viên dược.

“Hô.....” Quý Tri Bác thở phì phò, hơi thở vững vàng xuống, nhưng người cũng ngất đi.

“Đại phu, cha ta hần.....” Quý Tri Thu lo lắng hỏi.

“Khó thở công tâm,thân thể hần không chịu được cảm xúc quá mức kích động,bệnh này có được bao nhiêu lâu?” Ngưng mắt phượng, Tô Dạ Đồng lạnh giọng hỏi.

“Gần một năm.” Quý Tri Thu nhanh trả lời.

“Một năm.....” Tô Dạ Đồng trầm ngâm. “Thân thể hiện tại của hần, không nên dùng dược, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng, quan trọng là không thể bị kích thích.....”

Nàng tạm dừng, quay đầu nhìn về phía Tư Không Hạ.

Tư Không Hạ mím môi, nhìn lão nhân liếc mắt một cái, xoay người cũng không quay đầu lại rời đi.

“Hạ ca ca, người muốn đi đâu?” Nhìn hần rời đi, Lí Phương Vân trong lòng quỳnh lên, cũng không thêm nhìn tới Quý Tri Thu liếc mắt một cái, chạy nhanh đứng dậy đuổi theo.

Nhìn Lí Phương Vân đuổi theo, về mặt Quý Tri Thu thống khổ, lại nhanh nhẹn xuống, chính là bộ dạng mất mát kia lại không lừa được ai.

Nhìn tình hình này, Tô Dạ Đồng ninh mi.

Nàng nghĩ đến ánh mắt sâu thẳm của Tư Không Hạ trước khi rời đi kia, bao hàm rất nhiều cảm xúc, thâm trầm làm cho người ta đau lòng.

Có đau, có khổ, còn có một tia hối.....

Ánh mắt kia, làm đau lòng của nàng.

*****

Đêm trăng.

Tô Dạ Đồng đi đến sân ngẩng đầu nhìn đại thụ trước mắt.

Tư Không Hạ ngồi ở trên nhánh cây, nhìn chăm chú vào trăng sáng, một ngụm lại một ngụm rượu uống vào, khuôn mặt anh tuấn âm trầm, tản ra hơi thở lạnh lùng.

Nàng xem hẩn, không nói lời nào, mà hẩn cũng chỉ uống rượu, không nói một câu.

Thấy hẩn tựa hồ không nghĩ nói chuyện, nàng nhấp mím môi, xoay người chuẩn bị vào nhà.

“Tư Không là họ nương ta. Khi ta rời đi Quý gia, ta liền vứt bỏ họ này, mang họ nương ta.” Nhìn ánh trăng, Tư Không Hạ thấp giọng nói.

Tô Dạ Đồng dừng lại cước bộ, xoay người nhìn hẩn.

Dương môi, Tư Không Hạ thấp giọng nở nụ cười, tiếng cười thê lương tiêu điều. “Đó là chuyện xưa thực cũ, người muốn nghe sao?”

“Người nói, ta nghe.” Nàng nhẹ giọng trả lời.

“Phải không.....” Uống ngụm rượu, hẩn không nói một câu, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Thật là chuyện xưa thực cũ, một thiên kim yêu thương có phụ chi phụ, không để ý người nhà phản đúng, cố chấp gả cho hẩn, thậm chí vì hẩn, cùng thân nhân đoạn tuyệt quan hệ.”

Hẩn tạm dừng, như là rơi vào suy nghĩ chính mình. Mà nàng cũng không lên tiếng tiếng quấy rầy, chính là lẳng lặng chờ đợi, nghe.

Một hồi lâu, hẩn mới lại mở miệng. “Nàng thật sự yêu rất sâu, luôn chờ đợi nam nhân đến, nhưng nam nhân yêu lại rất nhạt nhẽo, có người mới, liền quên đi nàng... Nàng luôn chờ đợi, lại luôn thất vọng, từ khi ta có trí nhớ tới nay, nhìn đến luôn là dung nhan chờ đợi lại tịch mịch kia...”

Hẩn nhắm mắt lại, đau kịch liệt nắm tay.

“Nhưng tâm nam nhân, sớm bị rất nhiều nữ nhân chiếm đầy, nàng khóc có ích gì? Từ bỏ, cũng là kết quả như vậy, liền ngay cả trước khi chết, nàng vẫn nhớ nam nhân, nhưng là..... Hẩn không xuất hiện, làm cho nàng thất vọng chết đi.”

“Ba!” một tiếng, bình rượu trên tay nát, rượu chảy ra.

Nhìn rượu trong tay, Tư Không Hạ cười đến trào phúng. “Nam nhân kia, căn bản không hiểu đau của nàng, không hiểu khổ của nàng, cũng nhìn không thấy lệ của nàng, thấy chỉ có ta, chỉ có đứa con nàng làm như không thấy này, nhưng là nàng nhìn không thấy ta, trong mắt nàng chỉ có nam nhân kia.”

Nghe ra đau thương trong lòng hẩn, đau lòng phiếm thượng mắt phượng, lòng của nàng vì hẩn đau mà co rút nhanh, áp lực tình cảm, từng giọt từng giọt ăn mòn lòng của nàng.

“Yêu là cái gì? Vân Nhi nói nàng yêu ta, nhưng là nàng cũng nhìn không thấy đại ca yêu, mà ta, cũng không muốn yêu của nàng, cho nên, ta ly khai, rồi đi quan hệ phức tạp kia, cũng vứt bỏ hết thấy. Khi rời đi Quý gia, ta liền thề, đời này ta sẽ không trở về.”

Đúng vậy, hắn sẽ không trở về, hắn đối với nam nhân kia cũng không có cảm tình gì, nhưng vì sao nhìn đến lão nhân lớn tuổi ốm đau, tâm của hắn vẫn là đau?

Hắn không hiểu, chỉ cảm thấy tâm tính thật phiền, thật phiền.....

“Chuyện xưa nói xong, thực cũ đi?” Há mồm, hắn ha ha nở nụ cười.

“Là nha, thực cũ.” Nàng cũng không phản bác.

“Ha ha!” Lời của nàng làm cho hắn cười to, nhảy xuống nhánh cây, khuôn mặt anh tuấn nhìn nàng. “Kỳ quái, ta cùng ngươi làm sao lại nói chuyện nay? Ta không tính nói cho bất luận kẻ nào nghe.”

Nhưng vì sao vừa thấy nàng, áp lực đầy ngập, phiền muộn, làm cho hắn rốt cuộc không chế không được, ma xui quỷ khiến nói ra nỗi lòng?

“Phải không?” Tô Dạ Đồng đậm tiếng vang ứng, ánh trăng đem khuôn mặt của nàng chiếu ra trong suốt sáng bóng, cặp mắt phượng trong suốt như ngọc lưu ly kia, trầm tĩnh nhìn hắn, phảng phất muốn xem thấu tâm linh sâu bên trong hắn.

Hắn chậm rãi thu liễm tươi cười, ánh mắt lại rời không được nàng. “Kia ngươi nghe xong, không tính an ủi ta sao?” Hắn câu môi, nói giỡn.

“Ngươi muốn ta an ủi ngươi như thế nào?” Nàng nhìn hắn, đứng đắn hỏi.

“Ân.....” Tư Không Hạ suy nghĩ, tùy ý nói. “Dùng thân thể an ủi ta như thế nào?”

Nói xong, hắn lập tức cười to. “Dùng nóng giận, ta đùa.....”

“Được!” Ai ngờ nàng lại đáp ứng.

“Cái gì?!” Tư Không Hạ nghĩ đến chính mình nghe lầm.

Tô Dạ Đồng chậm rãi cởi bỏ vạt áo, bước đi nhẹ nhàng về phía hắn, dưới ánh trăng, bộ dạng nàng thanh lệ lại mê người, phảng phất giống yêu tinh làm cho hắn há hốc mồm.

Nàng thiếp thượng hắn, hai tay hoàn trụ cổ hắn, môi mền mại đặt trên môi hắn.....

8. Chương 7

Chương 7 (20+)

“Đồng, Đồng nhi.....” Tư Không Hạ ngây ngẩn cả người, thân thể không nhúc nhích, không thể tin được hết thấy trước mắt.

“Ân?” Tô Dạ Đồng liếm môi hắn, nhuyễn thanh ứng lên.

“Ngươi, ngươi.....” Nhìn nàng bộ dạng yêu mị, hắn ngốc lăng.

“Như thế nào? Ngươi không phải muốn ta an ủi ngươi sao?” Liếm môi hắn, mắt phượng nghề hắn liếc mắt một cái, tay nhỏ bé tham nhập vạt áo.

“Nhưng, nhưng là.....” Hắn là hay nói giỡn nha!

“Ngươi không cần sao?” Lòng bàn tay mơn trớn đầu vú nam tính, ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy, lấy ngón tay nhẹ nhàng ma sát, hàm răng cũng nhẹ cắn cầm hắn, mắt phượng quyen rũ nhìn hắn, chỗ đầu lưỡi khẽ liếm lưu lại dấu vết ướt át mê người ướt át.

Kia phần lưỡi dụ hoặc hắn, mâu quang nóng lên, lý trí mất hết, hắn rốt cuộc không chế không được, cúi đầu cầm trụ cái lưỡi phần nộn, cuồng dã hút giao triền.

“Ân.....” Tô Dạ Đồng than nhẹ một tiếng, chủ động mở ra miệng, phần lưỡi cùng hân giao triền, liếm làm hơi thở quyện lẫn nhau.

Khinh ngâm của nàng làm hân run rẩy, dục hỏa nhanh chóng bị điểm lên, nam tính giữa hai chân lập tức kiên đỉnh, biểu hiện khát vọng đối với nàng.

Đầu lưỡi hữu lực hút phần lưỡi, phiên giao trong cái miệng nhỏ hương tân, duyên cháy nóng nước bọt, đem lưỡi hai người nhiễm một mảnh thủy ánh sáng trạch.

Tay nhỏ bé mềm mại khẽ vuốt ngực rắn chắc, ngón tay khinh niêm đầu vú nam tính, trước lấy móng tay nhẹ nhàng chơi đùa, lại nhẹ nhàng kẹp lấy, xoay tròn.

“Ô.....” Khiêu khích của nàng làm cho hân nhin không được rên rỉ, bàn tay to thô bạo kéo xuống cái yếm, làm cho hai luồng nhuỷ nhũ bại lộ ở dưới ánh trăng.

Tuyết trắng no đủ ở dưới ánh trăng chiếu sáng, dính thượng một tầng bạch quang mê muội người, làm cho hân nhin không được thân thủ cầm một cái.

Nắm ngón tay dùng sức đè ép xoa bóp, vuốt ve tuyết trắng nộn nhũ, làm cho đầu vú đỏ bừng ở trong lòng bàn tay chuyển động tới, ngẫu nhiên xông ra khe hở, nở rộ kiều diễm.

“Ân a.....” Tô Dạ Đồng nhẹ giọng ưm, cảm giác tê dại theo ngực truyền đến, khoái cảm nhẹ nhàng truyền tới toàn thân, giữa nơi riêng tư ẩn ẩn tràn ra một chút kích thích.

Nàng chậm rãi cúi đầu, đầu lưỡi phần nộn khẽ liếm qua cái cảm kiên cường, lướt qua yết hầu, tay nhỏ bé đẩy ra vạt áo, ở dưới cái nhìn chăm chú của hân, nhẹ nhàng hàm trụ một cái đầu vú nam tính.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng vòng quanh, lại liếm đầu vú một chút, mới hàm trụ toàn bộ, nhẹ nhàng hút, ngẫu nhiên dùng răng nanh khẽ cắn.

Mà tay nhỏ bé tuyết trắng cũng đi theo dời xuống, tham nhập tiết khố, cảm nam tính thô dài đã sớm cứng rắn nóng bỏng.

“A!” Thân thể buộc chặt, Tư Không Hạ nhin không được thô suyễn, ngón tay xoa bóp tuyết nhũ hơi hơi sử dụng lực, ngón tay kẹp lấy đầu vú cũng đi theo làm đỏ bừng kiều nhụy.

Cảm nhận được hân phần khởi, phần lưỡi lại liếm trên đầu vú bên kia, giống nhau liếm, mút, đem hai bên nhũ tiêm liếm thành một mảnh ẩm ướt.

Tay nhỏ bé cũng đi theo âu yếm nam tính thô dài, ngón tay nhẹ nhàng ma sát đỉnh mẫn cảm, lại làm càn, ngẫu nhiên, ngón tay còn khẽ vuốt qua hai viên cầu, khoái cảm tràn ra, làm cho Tư Không Hạ run rẩy, máu sôi trào.

Hân rốt cuộc không chế không được dục hỏa, thô lỗ ôm lấy nàng, đem nàng đặt ở trên thân cây, làm cho lưng nàng để ở thân cây, cúi đầu thô lỗ hàm trụ một cái đầu vú.

“A!” Tô Dạ Đồng thở nhẹ một tiếng, xúc cảm ẩm ướt nóng theo đầu vú truyền đến, làm cho nàng chấn động, cái miệng nhỏ nhả phát ra yêu kiều.

Mà cái lưỡi ẩm ướt nóng bỏng cuốn mút đầu vú đỏ bừng, hút ra tiếng vang chắc chắc, đầu lưỡi liếm, mút, làm cho đầu vú ở miệng nở rộ.

Mà bàn tay cũng không buông tha một bên đầu vú khác, bàn tay xoa bóp tuyết nộn, lộ ra nhũ lõi yêu kiều, đi theo tiết tấu đầu lưỡi đùa bốn hai luồng nộn nhũ.

Một tay kia cũng đi theo đi vào dưới thân, thô lỗ kéo tiết khố tuyết trắng, nhẹ nhàng vuốt ve hoa môi, trơn ướt tăng vọt làm cho hân vừa lòng ở ngoài hoa môi xoay tròn.

“A..... Không...” Cảm giác nhẹ nhàng ngứa ngáy làm cho Tô Dạ Đồng than nhẹ, cắn môi, theo bản năng muốn kẹp lấy giữa chân, lại vừa vịn kẹp lấy tay hân.

Mà hân cũng thừa dịp này lấy tay chưởng bên cạnh cạo xát hoa khâu, ở trong hoa môi không ngừng di động, cạo xát nhuỷ nộn mẫn cảm.

Ngón tay càng tìm kiếm đến trước hoa hạch giấu ở hoa môi, hai ngón tay kẹp lấy châu nhụy mẫn cảm, có chút như có như không tác động.

Chỉ chốc lát sau, càng nhiều chất lỏng trong suốt lập tức theo hoa tâm tràn ra, ướt sũng, toàn bộ làm tay hấn thành ẩm ướt.

“À không.....” Hoa dịch ẩm ướt nóng làm cho Tô Dạ Đồng cảm thấy một trận xấu hổ, nhưng khoái cảm cũng theo nơi riêng tư lan tràn, làm cho nàng cảm thấy khoái ý.

Miên nhũ no đủ từ lúc hấn đùa bốn, trưởng đại trầm diện, da thịt tuyết trắng đi theo lộ ra một chút màu đỏ tình dục, giống như một đóa phù dung nở rộ, thanh điểm động lòng người.

“Tiểu Đồng nhi, ngươi thích, đúng không?” Gợi lên bạc môi, Tư Không Hạ tà tứ nhìn bộ dạng nàng mê muội.

Nhũ tiêm phần nộn bị hấn liếm trong suốt ướt át, lộ ra trơn bóng màu trắng, no đủ tuyết trắng bị hấn xoa bóp thành hồng, ẩn thuộ d dấu vết của hấn.

Mà giữa chân trong lúc đó, yêu dịch ướt sũng không chịu được rơi xuống, đóa hoa phần nộn bao vây lấy tay hấn, co rút lại mấp máy cuốn ra càng nhiều kích thích.

“Không.....” Mặt hồng nghiêm mặt, Tô Dạ Đồng xấu hổ không nghĩ thừa nhận chính mình thích, nhưng là tuyết đồn lại nhịn không được nâng lên, cọ sát tay hấn.

Hành động dâm dăng này, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, mắt phượng xấu hổ không dám nhìn hấn.

“Không thích?” Tư Không Hạ nhú mày, ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc hoa môi ẩm ướt. “Nhưng là cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của ngươi cũng không nói như vậy, ngươi xem.....”

Nói xong, ngón tay theo yêu dịch trơn ướt, dùng sức tìm tòi, xâm nhập vào hoa kính.....

*****

“Ân a.....”

Tô Dạ Đồng nhịn không được yêu kiều ra tiếng, ngón tay tiến vào làm cho vách tường một trận co rút nhanh, mẫn cảm mấp máy, đưa hấn ngón tay hấp càng chặt chẽ.

“Hấp như vậy nhanh, ngươi thích, đúng không?” Tư Không Hạ ách thanh, găt gao hấp thụ làm cho hấn hô hấp trầm trọng, ngón tay nâng lên ma sát nộn vách tường.

Ngón tay bắt đầu thông thả di động, ở trong thủy huyết qua lại ra vào, tư tư yêu dịch chảy ra, làm cho hấn ra vào càng thông thuận.

“A ân..... A.....” Uyển chuyển rên rỉ từ nhỏ miệng phát ra, khoái cảm làm cho nàng cong lên ngón chân, bụng một trận dùng sức, đưa ngón tay hấn hấp càng nhanh.

Mà hấn cũng nhân cơ hội ột ngón tay nữa xâm nhập hai ngón tay ở thủy huyết di động, ngón cái chế trụ hoa hạch ngay trước hoa huyết, đi theo tiết tấu ra vào va chạm hoa châu mẫn cảm.

Khoái cảm tận tâm kia làm cho Tô Dạ Đồng nhịn không được nâng lên nửa người dưới, nâng lên cái mông, đi theo ngón tay ra vào di động.

Nhè nhẹ yêu dịch không nhịn được bị thoát ra, từng giọt từng giọt, đem giữa chân tâm bốn phía nhuộm nộn biến thành một mảnh lây lội.

Tràn ra ngọt hương làm cho Tư Không Hạ nhịn không được quỳ nửa thân mình, khuôn mặt anh tuấn tới gần giữa chân, vươn lưỡi ẩm ướt nóng nhẹ nhàng liếm hoa môi.

“Không.....” Động tác của hấn đưa tới nàng kinh hô, hành động xấu hổ như vậy, hấn có thể nào.....

Cắn môi, nàng theo bản năng muốn né tránh, ngón tay trong thủy huyết lại đột nhiên ra vào rất nhanh, khoái cảm chọc đến làm cho thân thể nàng mềm nhũn, cánh môi phun ra rên rỉ xấu hổ.

Môi của hắn cũng đi theo hàm trụ hoa môi,miệng uống tất cả yêu dịch,đầu lưỡi chơi đùa hoa khâu,thanh âm chặc chặc đầy xấu hổ phát ra.

Thanh âm kia thật dâm dăng,làm cho Tô Dạ Đồng nghe xong bên tai nóng lên,lại càng kích thích tình dục của nàng,dục hỏa càng lớn,yêu dịch chảy càng nhiều.

Ngón tay ra vào di động tốc độ nhanh hơn,mật dịch trong suốt nhện không được thoát ra,mà bạc môi cũng đi theo há mồm mút,liếm,thậm chí đi về trước liếm mút ngay trước hoa châu đỏ tươi,môi một ngậm hàm trụ,dùng sức hút, ngẫu nhiên dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn.

“À không.....” Tô Dạ Đồng rất cuộc chống đỡ không được,nửa người trên vi khuynh,tay nhỏ bé gắt gao chế trụ vai hắn,hai chân run run,hư nhuyển đứng.

Mà môi hắn môi liếm mút càng dùng sức,đầu lưỡi không nhện được hướng hoa khâu chơi đùa,ngón tay ra vào nhanh hơn,ở hoa huyết một trận co rút hết sức nhanh,lại tham nhập thêm một ngón tay.

Vách tường không chịu được co rút lại,đem ngón tay gắt gao hấp,huyết nhỏ hẹp mê người nhanh làm cho Tư Không Hạ một trận lửa nóng.

Ngón tay kề sát vách tường,rất nhanh qua lại ra vào,yêu dịch bị thoát ra làm phía dưới nàng hoàn toàn ẩm ướt.

Lửa nóng môi thỏa mãn mút uống,đầu lưỡi liếm hoa môi đỏ bồng,ngẫu nhiên đi theo ngón tay ra vào,rất nhỏ dĩnh nhập dững đạo.

Mà tay kia thì lại sau này vuốt ve tuyết trắng mỏng thịt,hưởng thụ no đủ hoạt nộn xúc cảm,lại chậm rãi hướng hoa khâu di động.

Ngón tay đi phía trước dĩnh đầy tinh lượng yêu dịch,lại đến đem phía sau hoa khâu làm ẩm ướt,ngẫu nhiên xẹt qua tiểu huyết mẫn cảm phía sau.

“Không.....” Tô Dạ Đồng nhện không được kẹp chặt hai chân, nhưng cũng đem ngón tay đang ra vào kẹp lấy,nhưng ngón tay cũng không dĩnh chỉ động tác,ngược lại càng khuấy động vách tường nhuyển nộn.

“A!” Nàng nhện không được phát ra tế ngâm,động tác phản kháng đi theo hư nhuyển,hai chân hé mở,ngón tay cũng thừa dịp này khinh ấn phía sau tiểu huyết.

“Không cần..... Nơi đó.....” Nàng lắc lắc đầu, thân thể run rẩy, quá nhiều vui thích nhất thói đánh úp về phía nàng.

“Nơi đó như thế nào?” Tư Không Hạ ngẩng đầu,ý định chưa hết liếm bạc môi ẩm ướt,con người đen mang theo nồng đậm tình dục,tà tử nhìn nàng.

“Không.....”Động tác của hắn rất dâm dăng,nàng sớm nói không nên lời,đầu ngón tay gắt gao bám vào vai hắn,đùi không ngừng run run.

“Không thích ta chạm vào nơi này sao?”Nói xong,ngón tay cố ý hơi hơi tiến vào lỗ nhỏ mẫn cảm chưa bao giờ bị tiến vào.

Đồng thời ngón tay cũng đi theo dùng sức đâm sâu hoa huyết, áp sát nhuyển nộn vách tường.

“A!” Tô Dạ Đồng không khỏi yêu kiều ra tiếng,thân thể buộc chặt, nơi riêng tư ả ả truyền đến một tia đau,nhưng kia đau lại kéo dài dư vị khoái cảm.

Vách tường lại một trận rất nhanh co rút,mẫn cảm co rút mấp máy,hương yêu dịch phiếm ngọt nhanh chóng theo trong cơ thể tràn ra,mà thân thể nàng cũng đi theo mềm nhũn,vô lực quỳ rạp xuống đất.

Thấy nàng nháy mắt đạt tới cao trào, Tư Không Hạ nhanh chóng rút ra ngón tay,bàn tay to chế trụ eo nhỏ,đem nàng đặt ở trên cây,nhanh chóng mở ra đùi tuyết trắng trắng mịn,bàn tay to cởi bỏ tiết khổ,nâng hông đi vào chen giữa hai chân, đem lửa nóng sớm đau đón khó nhện xuyên vào thủy huyết vừa mới đạt cao trào.....

*****

“A a.....”

Lửa nóng đột nhiên tới làm cho Tô Dạ Đồng hô lớn lên, do bị vây trong cao trào vách tường mẫn cảm mấp máy, nhiều lần đè ép hấp thụ thô dài của hắn.

Từng trận co rút nhanh cùng áp tễ làm cho Tư Không Hạ nếm được khoái cảm không gì sánh được, nâng cao cái mông lên, ra sức cắm vào thủy huyết.

Theo va chạm mãnh liệt, hai bầu tuyết trắng nộn nhũ cũng đi theo phát ra mê người nhũ ba, đầu vú đỏ bừng dụ dỗ tầm mắt hắn.

Hắn nhịn không được há mồm hàm trụ một cái nhũ lồi, lưỡi hút, theo tiết tấu va chạm, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn.

Dưới thân thô dài không nhịn được ở thủy huyết qua lại xuyên qua, lúc trái lúc phải va chạm hoa tâm mẫn cảm, thoát ra tư tư tiếng nước.

Theo hắn mỗi lần va chạm, cái miệng nhỏ nhắn cũng đi theo phát ra uyển chuyển yêu kiều, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm tình dục, mắt phượng sương mù, bộ dạng quyến rũ làm cho ngực hắn nóng lên, tình dục lại bùng bùng phấn chấn, nam tính ra vào lại sừng ba phần.

“Tiểu Đồng nhi, thích ta động như vậy sao? Ân?” Nam tính to lớn lần lượt tạo ra ả ướt hoa huyết nhanh chóng hấp, thật sâu va chạm hoa tâm.

“Ân a..... thích, thích.....” Đùi tuyết trắng gắt gao ôm thắt lưng hắn, nhất ba ba tình triều bao phủ nàng, mang đến khoái cảm đến tận xương tủy.

Nhiệt tình của nàng làm cho tốc độ ra vào của hắn lớn hơn nữa, bàn tay cũng đi theo hướng lên trên di chuyển, nắm lấy một bên no đủ nhuyễn nhũ.

Đại chưởng dùng lực vuốt ve nhuyễn nộn trong lòng bàn tay, ngón tay kẹp lấy nhũ lồi đỏ bừng, không ngừng xoa bóp xoay tròn, làm cho nhũ tiêm vì tình dục chuyển thành màu lưu tình nhan.(???)

“Ân a..... A.....” Giữa ngực cùng hạ thể truyền đến khoái cảm làm cho nàng ý loạn tình mê, không tự chủ được lẳng thanh ngâm kêu.

“Tiểu Đồng nhi.....kêu tên ta.....” Hắn xoa nắn no đủ, ách thanh mệnh lệnh, muốn nghe tiếng kêu dâm dăng của nàng.

“A..... Hạ..... Ân a.....” Cấn môi, nàng nghe theo mệnh lệnh của hắn, mê loạn kêu tên hắn.

“Còn chưa đủ, lại to một chút!” Lửa nóng thô dài lúc nhanh lúc chậm ra vào, lấy góc độ khác nhau va chạm các nơi nhuyễn nộn.

Đóa hoa ả ướt theo hắn ra vào phun ra nuốt vào thủy lượng nóng thiết, tư tư yêu dịch không chịu được bị thoát ra, đem dưới thân hai người biến thành một mảnh ướt sũng.

Khoái cảm mãnh liệt làm cho nàng cong người dậy, tuyết đồn cũng đi theo di động, hùa theo hắn ra vào, thư sướng khoái cảm theo giữa hai vú cùng nơi riêng tư đánh úp lại, làm cho nàng cuồng loạn không thôi.

Bùng bùng phấn chấn tình triều làm cho nàng ý loạn tình mê, không thể kháng cự mãnh liệt khoái cảm, chỉ có thể thuận theo mệnh lệnh của hắn dâm dăng ngâm kêu.

“A..... Hạ..... Thật thoải mái..... Mau nữa một chút..... Ân a.....” Tình dục làm cho nàng đã quên hết thấy, chỉ có thể thân phục ở dưới dục hỏa, thân thể mềm mại mê loạn lắc lư.

Cái miệng nhỏ khê nhếch, mâu nhi lộ thủy quang, không chịu được lẳng thanh nức nở, khoái cảm quá sâu làm cho nàng đã quên nuốt nước bọt, một lượng hương dịch chậm rãi chảy xuống khóe miệng, làm ả ướt cảm phấn, phẩm kích tình thủy quang.

Bộ dạng yêu mị lại dâm dăng kia, đủ để cho nam nhân thân phục ở dưới thân nàng.

“Người này yêu nữ.....” Tư Không Hạ cắn răng, nắm chặt cái mông tốc độ nhanh hơn, sâu mạnh cắm vào thủy huyết mê người.

Đột nhiên, nàng phát ra tiếng kêu yêu kiều, nhất ba ba cao trào tích lũy, đem nàng hướng dục tiên dục tử cao phong.

Toàn bộ yêu dịch nháy mắt trào ra, làm cho nam tính ra vào chảy xuống ra khỏi thủy huyết.

Mà theo hần rời đi, mật dịch không hề gặp trở ngại trào ra, tích tấp chảy xuống, đem thượng nhiễm một mảnh thủy lượng.

Hoa huyết phần nộn vì cao trào mà không chịu được khép mở mấp máy, hình ảnh mê hoặc người làm cho Tư Không Hạ một trận rung động, lại lần nữa đem nam tính chảy xuôi yêu dịch nhắm ngay hoa huyết ẩm ướt vào.

Gầm nhẹ một tiếng, thô dài lại lần nữa xâm nhập do bị vây trong cao trào lần ba dừng đạo nhanh chóng co rút, qua lại ra vào.

“Ân a.....” Trong cao trào vách tường không chịu được co rút run rẩy, gắt gao hấp trụ nam tính xâm nhập, làm cho hần nếm được khoái ý thư sướng.

“Ân... Không.....” Xâm nhập của hần quá mức sâu mãnh, làm cho nàng sớm mấy lần đạt cao trào không chịu nổi, tiểu huyết truyền đến khoái cảm lại đau đớn.

Tay nhỏ bé nhịn không được bắt lấy cánh tay hần, ở trên lưng hần vẽ xuống dấu vết.

Trên lưng đau càng kích thích hần, hần cắn răng một cái, nam tính ra vào tốc độ nhanh hơn va chạm chỗ sâu trong hoa tâm.

Thẳng đến mãnh liệt một cái xuyên qua, hần mới cam tâm thả lỏng thân mình, đem mầm mống lửa nóng toàn bộ phun ở trên giường ẩm ướt.....

“Đồng nhi, đừng yêu ta.....” Mà một câu trầm thấp trong lời nói, cũng theo bạc môi phát ra.

Tô Dạ Đồng ngẩn ra, tâm cuồng nhiệt nháy mắt đông lạnh, cánh môi nhếch, đầu ngón tay thật sâu nắm vào bờ vai hần.

“Ta mới..... sẽ không yêu ngươi.....” Nàng quật cường trả lời.

Trong lòng cũng hiểu được, muốn không thương, đã quá trễ.....

9. Chương 8

Chương 8

Hần nói, đừng thương hần.....

Ngồi trước đồng được liệu, Tô Dạ Đồng một tay cầm cây kéo nhỏ, một tay cầm lấy thảo dược, nhưng lại vẫn sợ run, trong tay cây kéo chậm chạp chưa cắt xuống.

Không thương, nói dễ hơn làm?

Nàng cũng nghĩ không thương, nhưng một lòng chính là hăm đi xuống, rõ ràng nghĩ khắc chế, nhưng yếu ớt của hần hiện ra, nàng liền toàn bộ đầu hàng, không thể không đau lòng, không để ý.

Nhưng là, hần không cần nàng yêu.....

Hần không cần nàng thương hần.....

Cánh môi lộ ra một chút chua xót, Tô Dạ Đồng sâu kín thở dài. Nàng như vậy xem như bị cự tuyệt sao?

Hần không chỉ cự tuyệt Lí Phương Vân, cũng cự tuyệt nàng, cho dù thân thể tương ôm, thân mật chia sẻ hết thảy, nhưng tâm hai người lại cách thật xa thật xa

Mỗi đêm,nàng cùng hắn luôn dây dưa,tình dục đã khổng chế hết thấy, hắn như là dã thú, càng không ngừng yêu cầu, một đêm so với một đêm cuồng mãnh, bức thiết, nàng cảm giác được mạnh mẽ của hắn, cũng không biết vì sao, hắn không nói, nàng cũng không truy vấn.

Mà đối mặt yêu cầu của hắn, nàng cũng không cự tuyệt.

Hắn muốn, nàng liền cho hắn, ai bảo hắn luôn dùng ánh mắt tịch mịch kia nhìn nàng, mỗi khi vậy làm cho nàng mềm lòng.

Ai! Biết rõ đem tâm đặt ở trên người hắn là lãng phí, nhưng nàng chính là động tâm, hơn nữa hãm sâu không thể tự kèm chế.

Nghĩ vậy, Tô Dạ Đồng lại than nhẹ.

“Dục,Tư Không phu nhân,ban ngày ban mặt lại thả dài,là tối hôm qua không “tính” phúc sao?”Một chút thanh âm cười duyên ở bên vang lên.

Tô Dạ Đồng sững sốt,buông cây kéo,đứng dậy nhìn về phía người tới.

“Chắc chắc,Tư Không phu nhân,ngươi khi nào thì lập gia đình?Như thế nào ngay cả rượu mừng cũng không mời ta uống?” Hoa Hỉ Nhi vẻ mặt chế nhạo, cười hề hề như tặc.

Tô Dạ Đồng trừng nàng một cái,đi ra được phố,ngồi vào trên một bên ghế đá,chậm rãi mang bát trà lên uống,không thèm quan tâm đến lời nàng.

Hoa Hỉ Nhi cũng không sao cả,da mặt dày theo ngồi xuống, chính mình đổ chén trà.“Tư Không phu nhân,làm sao không nói lời nào?”

“Câm miệng.”Bốn chữ kia chói tai cực kỳ.

“Làm sao vậy?”Hoa Hỉ Nhi nhú mày,cười đến càng vui vẻ.“Ta làm gì chọc tới Tư Không phu nhân sao?”

“Hoa Hỉ Nhi,ngươi đến làm gì?”Tô Dạ Đồng trừng mắt nàng, tức giận mở miệng.

“Đương nhiên là tới thăm Tư Không phu nhân nha!Cái Tư Không Hạ trong truyền thuyết kia đâu?Như thế nào không thấy hắn?”Hoa Hỉ Nhi nhìn chung quanh,một bộ bất quáí.

“Hoa Hỉ Nhi,ngươi có thể lại tiếp tục,không quan hệ.”Buông bát trà,Tô Dạ Đồng lạnh lùng nhìn Hoa Hỉ Nhi,môi cười rất lạnh.

Trừng mắt nhìn,Hoa Hỉ Nhi thực thức thời,nàng cũng không nghĩ bị kê đơn,tươi cười chuyển thành vô tội.“Không có biện pháp,hiện tại ngươi cùng Tư Không Hạ quan hệ ở bên ngoài truyền rất nóng,nữ bất quáí Viên Nhật Sơ kia còn tức giận đến giờ chân,nói đại bất quáí này nhà nàng bất quáí thư tứ thế nhưng không lấy đến,nuốt hận cực kỳ.”

Nghe xong lời Hoa Hỉ Nhi nói,Tô Dạ Đồng không nói một câu, chính là hừ nhẹ một tiếng,cầm bát trà,chậm rãi uống.

“Bất quáí,Viên Nhật Sơ nhưng thật ra đem Tư Không Hạ thăm dò hoàn toàn.”Hoa Hỉ Nhi nhún nhún vai,miễn cưỡng bỏ lại một câu.

Tô Dạ Đồng sững sốt, “Thăm dò?”

“Đúng vậy!”Hoa Hỉ Nhi tắc hề hề nhìn nàng.“Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi ngay cả vị hôn phu của mình làm gì cũng không rõ ràng sao?”

“Hoa Hỉ Nhi!” Muốn chết trong lời nói,nàng không ngại đưa nàng ta mấy khóa độc được ăn!

Thấy Tô Dạ Đồng thay đổi sắc mặt,Hoa Hỉ Nhi cũng không sợ, ngược lại cười đến vui vẻ,chắc chắc lấy làm kỳ quáí nhìn nàng

“Dạ Đồng,nhận thức ngươi lâu như vậy,vẫn là lần đầu tiên nhìn đến ngươi biến sắc mặt nha!Như thế nào?Như vậy thích cái Tư Không Hạ kia?”

“Ân!” Tô Dạ Đồng gật đầu, mắt phượng trong suốt không có một tia giả dối, thành thực thừa nhận. “Thực thích.”

Thành thực của nàng ngược lại làm cho Hoa Hỉ Nhi sững sốt, nghiêng ngẫm nở nụ cười. “Thành thực như vậy, xem ra ngươi là yêu thâm.” Nàng ha ha cười, cũng không lại thừa nước đục thả câu.

“Người kia là thợ săn tiền thưởng, dựa vào nha môn treo giải thưởng tiền sống qua ngày, hơn nữa trên giang hồ nhân nghĩa “Ứng Nhân”, lấy lãnh huyết cũng không sợ chết mà thành danh, người bị treo giải thưởng vừa nghe đến tên hần liền hoảng sợ.”

Không sợ chết.....

Mắt phượng buông xuống, Tô Dạ Đồng nghĩ đến miệng vết thương trên người Tư Không Hạ, có thể tưởng tượng khi hần đánh nhau là ngoan cường như thế nào.

“Hần..... thật sự thực không quý trọng chính mình à!” Nàng sâu kín thì thầm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm thương một chút khinh sầu, không hề lạnh như băng, không hề đậm mạc.

Tâm nàng rơi mất, rốt cuộc không thể khôi phục dĩ vãng bình tĩnh.

“Dạ Đồng, người chọn một người không tốt để yêu đâu!” Nhìn đến biểu tình của nàng, Hoa Hỉ Nhi nghĩ cũng biết cảm tình này nhất định không thuận.

Tô Dạ Đồng nở nụ cười, kia tươi cười thanh diễm lại cô đơn, nhưng là lại tuyệt không hối hận. “Không có biện pháp, ai bảo ta động tâm.”

Cho nên..... nhất định vì hần đau lòng.

*****

“Người muốn đi đâu?” Nhìn Tô Dạ Đồng muốn xuất môn, Tư Không Hạ thân thủ ngăn trở, khuôn mặt anh tuấn nhếch môi cười, con ngươi đen lại gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Tô Dạ Đồng ngấm hần một cái, “thư tứ.” Nói xong, đẩy ra tay hần, bước ra đại môn.

“Cái gì thư tứ?” Tư Không Hạ theo sát phía sau nàng.

“Bất quá thư tứ.” Nữ nhân Viên Nhật Sơ kia đột nhiên muốn tìm nàng, không biết muốn làm gì..... “Người hỏi nhiều như vậy làm gì?” Nàng nhìn hần đi theo phía sau liếc mắt một cái.

“Hỏi một chút không được sao?” Tư Không Hạ cười đến khinh bỉ, con ngươi đen lại cất giấu một chút phiền chán, trên thực tế, mấy ngày nay hần vẫn thực phiền lòng.

Liền vì nàng.

Rõ ràng không cần nàng thương hần, hần sợ chính mình đáp ứng không được nàng yêu, sợ chính mình sẽ làm bị thương nàng, nhưng là, thật sự nghe được nàng nói không thương hần, hần cả người lại phiền lên.

Hơn nữa, thái độ nàng đối với hần giống như ôn hoà chỉ có ở trên giường mới có thể nhiệt tình hưởng ứng, một khi ly khai giường, thái độ của nàng lại chuyển thành lãnh đạm, thật giống như buổi tối hết thấy không đáng kể chút nào.

Nàng như vậy, làm cho hần cả người phiền lòng bức tức, như thế nào cũng vô pháp tĩnh táo lại.

Hần không hiểu rõ chính mình, rõ ràng không nghĩ nàng thương hần, có thể thấy được nàng thật sự biểu hiện ra bộ dạng không cần, hần lại cảm thấy mất hứng.

Nhưng hần không dám hỏi nàng, chỉ sợ nàng tức giận, sợ nàng không nghĩ lại để ý đến hần.

Hần dường như mâu thuẫn, mở miệng nói không nghĩ muốn nàng yêu, mà khi nàng nói không thương, hần lại mãnh liệt muốn bắt trụ nàng, không nghĩ buông ra.

Mà nàng, tựa như bình thường giống nhau, lạnh lùng thản nhiên, làm cho hần thật phiền tâm, giống như..... giống như người để ý chỉ có hần.

“Người còn muốn ở đây bao lâu?Đều đã một tháng,người còn không đi sao?”Tô Dạ Đồng liếc mâu hỏi,một lòng buộc chặt chờ đợi hần trả lời.

Lời của nàng làm cho tươi cười trên mặt Tư Không Hạ cứng đờ, ngực không hờn giận nổi lên.“Như thế nào?Người muốn ta đi sao?”

Đương nhiên không nghĩ!

Tô Dạ Đồng ở trong lòng trả lời,nhưng mở miệng lời nói lại lạnh lùng thản nhiên.“Tùy người!Chính là lần đầu tiên nhìn người ở lâu như vậy,sợ người cảm thấy buồn.”

“Có người ở,sẽ không buồn.”Lời này không chút nghĩ ngợi liền thốt ra.

Tô Dạ Đồng dừng bước chân,cần cần môi cánh hoa.“Phải không?” Cuối cùng, chính là thản nhiên nói lại hai chữ.

Lãnh đạm của nàng làm cho hần càng phiền chán,nàng như vậy,làm cho hần bắt không được,ngực có một chút hư không, không ngừng áp bách hần,làm cho hần trầm trọng không thể hô hấp.

Cho dù mỗi đêm điên cuồng mà yêu cầu,vĩnh viễn thỏa mãn giữ lấy nàng,cũng thỏa mãn hần hư không,hần muốn càng nhiều càng nhiều.....

Hần muốn.....nàng yêu!

Tư Không Hạ vì ý niệm này trong đầu mà kinh ngạc,hần kinh ngạc nhìn thiên hạ phía trước,cả người hoàn toàn ngốc trụ.

Ý tưởng này đột nhiên toát ra,như là nói cho hần,nguyên nhân mấy ngày nay hần phiền chán là bởi vì hần..... yêu nàng!

“Ông trời.....” Tư Không Hạ thì thầm,vì chính mình bưng tỉnh đại ngộ cảm thấy xúc động,hần chưa từng có yêu người,cũng không biết yêu là cái gì.

Nhưng hần chính là biết hần yêu nàng!Cho nên,hần mới có thể vì nàng không thương mà phiền lòng,vì nàng lãnh đạm mà không hờn giận,vì nàng cả người tâm phiền ý loạn.

Hết thấy đơn giản là..... hần yêu nàng!

Nhưng là phát hiện này,có thể đã tới quá muộn hay không?Hần vừa mới mở miệng muốn nàng không cần thương hần a!

“Đáng chết!” Tư Không Hạ nhin không được thấp rửa.

Không được! Hần nhất định phải thu hồi câu nói kia.

Ngẩng đầu,khi hần đang muốn gọi lại Tô Dạ Đồng,một nữ tử tiêm mi cũng đã đi tới.

“Người tới rồi!” Nàng kia giơ lên một chút cười,một thân nguyệt nha bạch lãng la xiêm y,tóc dài tùy ý buộc thành mái tóc,bộ dạng đơn giản thanh lịch làm cho người ta ấn tượng khắc sâu.

“Người tìm ta làm gì?” Tô Dạ Đồng nhìn về phía nữ tử, mi tiêm ngả ngớn.

“Đương nhiên là có việc mới tìm người!”Viên Nhật Sơ cười khê,mắt đẹp nhẹ nhàng đảo qua Tư Không Hạ đứng ở một bên.

Tư Không Hạ nhẹ nhàng điều mi,cảm giác được nữ tử trong mắt không có hảo ý.

Vì sao? Hần có chọc tới nàng sao?

“Chuyện gì?” Tô Dạ Đồng hồ nghi nhìn Viên Nhật Sơ.

“Nhạ,này cho người.”Viên Nhật Sơ cầm ra giấy đưa nàng.

Tô Dạ Đồng tiếp nhận trang giấy,chỉ thấy trên viết một đồng tên người,còn có tư liệu gia đình. “Đây là cái gì?”

“Hoa Hỉ Nhi muốn ta cho người danh sách thân cận, người xem, này thân gia tài sản, ta đều giúp người tra nhất thanh nhị sở.”

“Cái gì?” Danh sách thân cận? Tô Dạ Đồng ngây ngốc.

“Cái gì danh sách thân cận?” Tư Không Hạ nghe xong lập tức nhú mày, thân thủ đoạt lấy trang giấy, nhìn liếc mắt một cái, lập tức dùng sức nắm chặt.

“Đồng nhi nàng không cần!” Cái gì danh sách thân cận? Đi tìm chết đi! Hắn Tư Không Hạ sẽ cho nàng đi xem mắt mới có quý!

“Vì sao không cần?” Viên Nhật Sơ nghề hướng Tư Không Hạ.

“Đồng nhi đã muốn có ta này phu quân, không cần nam nhân khác!” Tư Không Hạ giữ lấy đem Tô Dạ Đồng kéo vào trong lòng.

Tô Dạ Đồng sững sốt một chút, nghi hoặc nhìn hắn. “Tư Không Hạ.....” Bọn họ rõ ràng không phải vợ chồng chân chính nha!

“Câm miệng! Không cần nói nữa.” Tư Không Hạ tức giận đánh gãy lời nàng, nổi giận đùng đùng nhìn nàng. “Như thế nào? Chẳng lẽ người thật muốn đi xem mắt?”

Đương nhiên không phải!

Tô Dạ Đồng há mồm đang muốn đáp lời, nhưng Viên Nhật Sơ so với nàng mở miệng trước.

“Cái gì phu quân? Lại không có báai đường, cũng không mời uống rượu mừng, kia chính là Dạ Đồng hảo tâm, cho người qua loa tắc trách tình nhân cũ lấy cớ đi!” Hừ hừ, đừng xem thường công lực bát quái của Viên Nhật Sơ nàng, nên tra nàng đều đã tra xong!

“Kia thì như thế nào?” Tư Không Hạ lạnh lùng nhìn Viên Nhật Sơ. “Đồng nhi đã muốn là người của ta, nàng là của ta!”

“Là người của người lại như thế nào? Rất giỏi nha!” Viên Nhật Sơ hừ lạnh, trào phúng nhìn hắn. “Bằng bản sự Dạ Đồng, một đồng nam nhân muốn cưới nàng, người ta cũng không nhất định phải chịu thiệt cho người, Dạ Đồng, người nói đúng không?”

“Ta.....” Tô Dạ Đồng há mồm, hoàn toàn muốn làm rõ ràng đây là chuyện gì, mà Tư Không Hạ phản ứng cũng làm cho nàng nghi hoặc.

Hắn giống như thật sự đang tức giận.....

Bàn tay to ôm thắt lưng nàng kia làm cho nàng cảm thấy một chút đau, nhưng là nàng không giãy dụa, cũng không kêu đau, chính là nghi hoặc nhìn hắn. Trên mặt hắn phần nộ cùng để ý là xảy ra chuyện gì?

“Người câm miệng!” Tư Không Hạ phần nộ trừng mắt Viên Nhật Sơ, ghen tị làm cho hắn mất lý trí, không lưỡng lự gào thét. “Đồng nhi đã muốn có ta, nàng không cần người khác, báai đường chứ gì? Thành thân chứ gì? Không cần vài ngày, ta sẽ đưa báai thiếp cho người!”

“Phải không?” Viên Nhật Sơ nhú mày tiêm, “Kia cũng phải là Dạ Đồng khẳng định gả cho người đi? Dạ Đồng, người muốn gả cho hắn sao?”

“Ta.....” Tô Dạ Đồng ngây ngốc nhìn Tư Không Hạ, không thể tin được chính mình vừa mới nghe được.....

Hắn, hắn vừa mới nói gì? Hắn muốn cưới nàng?!

Xem nàng biểu tình nghi hoặc vừa sợ vừa ngạc nhiên, Tư Không Hạ không hề giận trầm xuống khuôn mặt anh tuấn. “Đồng nhi, người sẽ không cự tuyệt ta, đúng hay không?”

Con người đen của hắn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, tay ôm nàng vì khẩn trương mà run rẩy, chỉ sợ nghe được đáp án cự tuyệt.

Tô Dạ Đồng yên lặng nhìn hắn, mơ hồ phảng phất hiểu được cái gì, mà hắn khẩn trương cũng nhắc nhở cho nàng.

Cánh môi, ẩn ẩn gọi lên. “Nhưng là.....người không phải không cần ta yêu người?” Những lời này,nàng nhưng nhớ rất rõ.

“Câu nói kia không tính!” Hắc sớm hối hận.

“Nhưng là đại trưởng phu, một lời nói ra..... Ngô!” Lời nói còn lại, hắc không cho nàng nói xong, trước mặt mọi người phúc trụ cái miệng nhỏ nhắn mềm mại.

Hắc không muốn nghe nàng cự tuyệt, đành phải dùng chiêu ti bỉ này đem nàng hôn đến loạn thần mê ý.

Mà bốn phía, cũng lập tức vang lên kinh hô.

Chỉ có một đôi mắt, ghen tị nhìn hai người đang hôn, gắt gao cắn môi,oán hận xiết chặt khăn tay trong tay.

*****

Nàng không chịu thua!

“Nếu không có nữ nhân kia..... Hạ ca ca sẽ cưới ta.....” Lí Phương Vân căm tức, ghen tị làm cho nàng điên cuồng.

Nàng yêu Hạ ca ca nhiều như vậy năm, hai người thanh mai trúc mã lớn lên, trong lòng nàng cũng chỉ có hắc, cho dù nàng có vị hôn phu, nhưng nàng chính là thương hắc, nàng tin tưởng, hắc cũng yêu nàng.

Hai người từ nhỏ vô tư cùng nhau lớn lên, nàng nhớ rõ hắc đối với nàng tốt, đối với nàng đau sủng, kia nhất định là yêu!

Nếu không phải Hạ ca ca rời nhà, nàng sớm gả cho hắc làm vợ!

Lí Phương Vân không ngừng nghĩ,ở trong lòng nàng, sớm đã quên Quý Tri Thu vị hôn phu của nàng, nàng chỉ cần Hạ ca ca của nàng.....

“Chỉ cần nữ nhân kia biến mất.....” Hạ ca ca sẽ là của nàng!

“Muốn nàng biến mất sao? Hắc hắc! Ta có thể giúp người.....” Âm trầm thanh âm từ một bên truyền đến.

“Ai?” Lí Phương Vân xoay người, nhìn đến một gã nam nhân mang theo mặt nạ từ chỗ tối đi ra,toàn thân tỏa ra hơi thở âm lãnh.

“Người có thể giúp người.” Nam nhân cười u ám, “Người không phải muốn Tô Dạ Đồng biến mất? Ta có thể giúp người.”

Lí Phương Vân nhìn hắc, cao ngạo nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn. “Ta dựa vào cái gì tin tưởng người?”

“Người có thể cự tuyệt nha!” Nam nhân cười đến càng tà ác. “Bất quá,nếu như vậy, người liền vĩnh viễn không chiếm được Hạ ca ca của người.”

Cắn môi, Lí Phương Vân phòng bị nhìn nam nhân.

“Như thế nào? Ta có thể giúp người trừ bỏ Tô Dạ Đồng,làm cho người cùng Hạ ca ca của người gắn bó âu yếm, sống qua những ngày tháng hạnh phúc.....” Nam nhân dụ dỗ nàng.

Lắc lắc khăn tay, Lí Phương Vân bị hắc nói dụ hoặc, nàng tâm động hỏi: “Người thật sự có thể giúp ta trừ bỏ Tô Dạ Đồng?”

“Đúng vậy, chỉ cần người làm theo lời ta nói.”Biết nàng cắn câu, nam nhân mị thu hút, cười đến càng đắc ý.

“Hảo, người muốn ta làm như thế nào?” Nắm chặt khăn tay,Lí Phương Vân đáp ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng giờ lên tươi cười.

Ghen tị, làm cho nàng mất tâm. Chỉ cần không có Tô Dạ Đồng, Hạ ca ca sẽ là của nàng .....

10. Chương 9

Chương 9

“Tiểu Đồng nhi,khi nào thì người đồng ý gả cho ta?”

Tư Không Hạ bày khuôn mặt tươi cười,bĩ bĩ theo ở phía sau Tô Dạ Đồng không ngừng truy vấn.

“Gả cho người có cái gì tốt?”Tô Dạ Đồng nghề hẩn liếc mắt một cái, tiếp tục cúi đầu, cầm thạch xử đảo thảo được.

“Ta sẽ đau người,sẽ đối với người tốt còn có thể mỗi đêm thỏa mãn người.”Một câu cuối cùng,hắn đặc biệt cường điệu, tươi cười mang theo một tia tà khí.

“Ta tùy tiện tìm một nam nhân,đối phương cũng sẽ đau ta, cũng sẽ rất tốt với ta,cũng sẽ mỗi ngày thỏa mãn ta.”Tô Dạ Đồng lạnh lạnh nói lại một câu.

Tư Không Hạ lập tức thay đổi sắc mặt,sốt ruột truy vấn:“Người thật muốn cùng nam nhân trên danh sách này thân cận?” Đáng chết!Nàng thực muốn đi,hắn sẽ giết nam nhân này!

“Người nói xem?”Nâng lên mắt phượng,Tô Dạ Đồng thần nhiên nhìn hắn,môi ẩn ẩn gợi lên một chút hoa cười nho nhỏ.

“Ta không cho phép!” Tư Không Hạ khí phách gầm nhẹ.

“Người dựa vào cái gì không cho phép?”Khơi mào mi tiêm,Tô Dạ Đồng kỳ quái nhìn hắn.“Người cũng không phải người nào của ta!”

Tư Không Hạ há mồm, “Ta.....”

“Hơn nữa,ta cũng không quên,người từng bảo ta đừng yêu người.” Nàng đánh gãy lời hắn,lại đâm trúng hắn một dao.

Hừ hừ, nữ nhân là thực hội ghi hận!

Khuôn mặt anh tuấn lập tức suy sụp xuống,Tư Không Hạ thực đáng thương nhìn nàng:“Tiểu Đồng nhi,người nhất định phải nhớ rõ như vậy sao?”

“Người nói xem?”Nàng cao ngạo nhìn hắn. “Ta chiếu lời người làm, không tốt sao?”

“Không tốt, tuyệt không tốt.” Hắn thân thủ đem nàng kéo vào trong lòng.

“Người làm cái gì?”Tô Dạ Đồng giãy dụa,tức giận trừng mắt hắn,“Đừng náo loạn, ta đang làm việc, Tư Không.....”

“Trước kia ta, không hiểu yêu.”Gắt gao ôm nàng,Tư Không Hạ ở nàng bên tai khinh ngữ.

Tô Dạ Đồng sững sốt,đỉnh chỉ giãy dụa,im lặng ở trong lòng hắn.

“Hoặc là,ta cũng không nghĩ biết,lại càng không muốn đi dính vào,với ta mà nói,yêu cùng bị yêu đều giống nhau khủng bố.”Ôm lấy môi,hắn cúi đầu nở nụ cười.“Kỳ thật,ta thực ghét gan.”

Tô Dạ Đồng cũng nở nụ cười theo,mắt phượng nhi khinh nghề hẩn liếc mắt một cái.

“Thật sự.”Đầu ngón tay khẽ vuốt hai má nộn nhuyễn,hắn thật sâu nhìn nàng.“Bởi vì sợ hãi,cho nên ta không nghĩ yêu, cũng không muốn bị yêu, ta sợ ta giống cha mẹ,nhiều tình hoặc rất vô tình,bởi vậy,đối với yêu,ta tuyệt không muốn dính vào.”

“Cho nên,người cũng không để ý chính mình?”Nàng nghĩ đến hắn luôn bị thương,cánh môi hơi hơi mím lại,mắt hứng nhìn hắn.

“Dù sao một người cô độc,chết thì chết,có gì cũng may ý?” Nhún nhún vai,hắn tản mạn nhớ lại,có thể thấy được mắt phượng ngưng thượng một chút băng sương,hắn nhanh chóng nói:“Bất quá,đó là trước kia!Hiện tại có người,ta sẽ quý trọng sinh mệnh mình, thật sự, ta thề!”

Tư Không Hạ vội gơ cao tay thề,chỉ sợ Tô Dạ Đồng tức giận.

Tô Dạ Đồng lạnh lùng hừ, giống như không buồn tha hấn, tiếp tục truy vấn: “Vậy người hiện tại biết yêu? Dám yêu?”

“Ta vẫn còn sợ.” Tư Không Hạ mỉm cười, bàn tay to cầm khuôn mặt nhỏ nhắn, con người đen sâu thẳm bình tĩnh nhìn nàng.

“Bất quá, ta không nghĩ buông ra người, có lẽ ta còn không hiểu yêu, nhưng ta cuối cùng không có lúc nào không nghĩ về người, vì người tâm phiền ý loạn, có người bên người, ta liền cảm thấy thật an tâm, vừa thấy đáng chết Viên Nhật Sơ đưa người danh sách thân cận chết tiệt kia, nghĩ đến người sẽ thuộc về nam nhân khác, ta có xúc động muốn giết nam nhân này, ta hỏi người, đây là yêu sao?”

Tô Dạ Đồng nhìn hấn, tâm kinh hoàng, vì từng câu từng chữ của hấn mà trái tim mềm ra. “Người..... Đứa ngốc!” Như vậy bảo nàng trả lời như thế nào?

“Ân?” Tư Không Hạ khó hiểu nhìn nàng.

“Ngu ngốc!” Nàng tiếp tục mắng, nhưng cánh môi lại dần dần gợn lên.

“Vì sao mắng ta?” Hấn nhúu mày, lại phát hiện cánh môi nàng có ý cười, bạc môi cũng theo gợn lên. “Nói! Vì sao mắng ta?”

“Bởi vì người ngốc!” Ngốc đã chết!

“Ta làm sao ngốc?” Hấn cười trềng mắt nàng, ngón tay bắt đầu chọc buồn nàng. “Nói! Ta làm sao ngốc?”

“A!” Không nghĩ tới hấn sẽ chọc nàng buồn, Tô Dạ Đồng thét chói tai, liều mình giấy dựa. “Ha ha..... Không cần..... A.....”

Nàng vừa cười vừa kêu, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ tản ra tươi cười mê người, thanh diễm thoát tục giống như một đóa thủy phù dung, làm cho hấn xem mắt choáng váng, nhìn không được chế trụ khuôn mặt nhỏ nhắn, cúi đầu bắt kia mê người lúm đồng tiền.

“Ân.....” Tô Dạ Đồng nhẹ giọng ưm, hơi thở của hấn phảng phất trong mũi nàng, làm cho lòng nàng rung động, thân thể kề sát hấn.

Hơi thở hai người dần dần dồn dập, lưỡi giao triền quấn quýt lấy, toát ra dục vọng hỏa hoa, làm cho cả hai cảm thấy một trận lửa nóng.

“Người, các người đang làm cái gì?!” Đột nhiên, một tiếng rống sợ hãi từ một bên truyền đến.

Hai người ngẩn ra, nhanh chóng tách ra.

Chưa được thỏa mãn Tư Không Hạ tức giận quay đầu, vừa thấy người đến, khẽ nhúu mày: “Vân Nhi?”

Lí Phương Vân ghen ghét trềng mắt Tô Dạ Đồng, thở sâu, cao ngạo ngẩng đầu, “Hạ ca ca, ta có lời muốn nói với người.”

“Nói cái gì?” Tư Không Hạ khó hiểu nhìn Lí Phương Vân.

“Tại đây không có tiện.” Lí Phương Vân nhìn Tô Dạ Đồng liếc mắt một cái. “Chúng ta đến bên ngoài nói.”

Tư Không Hạ nhúu mày, nhìn Tô Dạ Đồng liếc mắt một cái.

“Người cùng nàng đi thôi!” Tô Dạ Đồng nhẹ giọng nói.

“Nhưng là.....” Hấn lo lắng cho nàng một mình một người.

“Khẩn trương cái gì? Ta không có việc gì.” Tô Dạ Đồng tức giận nhìn hấn.

“Nhưng.....” Hấn vẫn là lo lắng.

Thấy hai người bọn họ nồng tình mật ý, Lí Phương Vân lại ghen tị, nàng đỏ mắt, ủy khuất hỏi: “Hạ ca ca, chẳng lẽ ta muốn nói với người mấy câu, cũng khó như vậy sao?”

Tư Không Hạ bắt đắc dĩ thở dài: “Được rồi, chúng ta đi ra ngoài cửa nói đi!” Chỉ cách một cửa mà thôi, hấn là không quan hệ.

“Đồng nhi,ngươi chờ ta một chút.”Tư Không Hạ khẽ vuốt mặt Tô Dạ Đồng,lại cúi đầu ở bên tai nàng nói một câu.“Đợi lát chúng ta lại tiếp tục,xem ngươi là muốn ở trong phòng chờ ta, vẫn là trực tiếp tại đây?Ta đều không sao cả,ngươi cao hứng là tốt rồi.”

Tô Dạ Đồng nháy mắt đỏ bừng mặt,xấu hổ gằm nhẹ:“Tư,Không, Hạ!”

Mà hồn đản đáng giận kia,lại sờ soạng mặt nàng một phen,mới cười rời đi.

Nàng tức giận trừng mắt hăn,hồn đản này,căn bản không đứng đắn!

Nàng ở trong lòng mắng,nhưng lại nhịn không được gọi lên một chút cười,tâm,mang theo ngọt ngào.

Xoay người,nàng cầm lấy thạch xử,đang muốn tiếp tục đảo được

“Hắc hắc,thực ngọt ngào!”Thanh âm âm lãnh từ chỗ tối truyền ra.

Tô Dạ Đồng ngẩn ra,không kịp phản ứng,trước mắt thoáng chốc tối đi.

Trên tay thạch xử, rơi xuống .....

*****

“Ngươi muốn cùng ta nói cái gì?”

Ngoài cửa, Tư Không Hạ bắt đầu nhìn Lí Phương Vân.

Nàng đối với hăn có tâm,hăn không phải không hiểu,chính là từ trước kia đến bây giờ,hăn vẫn đem nàng trở thành muội muội đối đãi,trừ điều đó ra,không có cảm giác gì.

Hơn nữa,nàng là vị hôn thê của Quý Tri Thu,trước kia khi còn ở Quý gia,Quý Tri Thu đối với hăn rất tốt,hăn thực tôn kính đại ca này,càng không thể đoạt người hăn yêu.

“Hạ ca ca,ngươi vì sao biến thành như vậy?”Căn môi,Lí Phương Vân hồng mắt,điềm đạm đáng yêu nhìn hăn.“Trước kia ngươi rõ ràng rất đau ta,chúng ta luôn cùng một chỗ,ngươi còn nhớ rõ khi đó sao?Chúng ta có bao nhiêu khoái hoạt,hiện tại vì sao ngươi lại đối với ta lạnh lùng như thế?”

“Chuyện trước kia ta đều đã quên.”Về mặt Tư Không Hạ lãnh đạm,đối với nàng,hăn thật sự không có lời nào để nói,chỉ có lạnh lùng mới là tốt.

“Ngươi làm sao có thể quên?”Lí Phương Vân khóc ôm lấy hăn. “Của chúng ta hết thảy,ta đều nhớ rõ nhất thanh nhị sở,ngươi làm sao có thể quên mất!”

“Vân Nhi!”Tư Không Hạ nhíu mày,thân thủ đẩy ra nàng. “Ngươi đừng như vậy,với ta mà nói,ngươi cũng chỉ là một muội muội mà thôi.”

“Muội muội?”Lí Phương Vân ngăn cản cả người,không tin lắc đầu.“Không!Ta không tin,ngươi nói dối!Có phải bởi vì quan hệ với Quý đại ca hay không?Ngươi không phải bởi vì hăn mới cự tuyệt ta?Hăn không là vấn đề nha!Cho tới nay ta yêu chỉ có ngươi,ta nghĩ chỉ có ngươi,ta căn bản không thương hăn,ta.....”

“Đủ!”Tư Không Hạ đánh gãy lời nàng,khuôn mặt anh tuấn lạnh như băng,“Ta đem ngươi làm muội muội,là vì ngươi là vị hôn thê của đại ca,bằng không ta căn bản sẽ không xem ngươi liếc mắt một cái.”

“Không.....”Lí Phương Vân lắc đầu,nước mắt không chịu được rơi xuống.“Ngươi nói dối!Ta không tin,ta không tốt sao?Ta làm sao so ra kém cái Tô Dạ Đồng kia?”

Nàng đối với hăn rống to,lại tự cố tự nói:“Ta biết.....Ngươi nhất định là bởi vì quan hệ với cái Tô Dạ Đồng kia mới không tiếp nhận ta..... Đúng hay không?Đúng hay không?”

“Cho dù không có Đồng nhi,ta cũng sẽ không yêu ngươi.”Tư Không Hạ lạnh giọng nói,nhẹ nhàng mà thờ dãi.“Trở về bên người đại ca đi!Tâm của hăn đều ở trên người ngươi,hăn sẽ cho ngươi hạnh phúc

“Không!Ta không cần!”Lí Phương Vân khóc gào thét,tiến lên muốn ôm lấy hăn.

Tư Không Hạ nhanh chóng thối lui,lạnh lùng rút ra khoảng cách, ánh mắt nhìn nàng không mang theo một tia cảm tình,chỉ có xa lạ.“Ngươi không cần kia cũng là chuyện của ngươi,cùng ta không quan hệ.”Hăn lãnh đạm nói xong,ngực đột nhiên cảm thấy một trận buồn đau.

Hắn nhíu mày nhìn về phía Đồng quán.“Nếu người muốn cùng ta nói là điều này,chúng ta sẽ không có gì để nói.”Hắn xoay người rời đi.

“Không!Không cho phép người đi!”Lí Phương Vân ngăn trở hắn,không cho hắn vào cửa,vẻ mặt mang theo điên cuồng cùng bối rối.“Ta không cho phép người đi!”

Bộ dạng của nàng làm cho hắn phát hiện khác thường,dùng sức đẩy nàng ra,chạy nhanh tiến vào Đồng quán.

“Đồng nhi!”

Sân không có một bóng người,thạch xử rơi trên mặt đất,đá trên bàn chặn giữ một tờ giấy cùng một thúc tóc đen,Tư Không Hạ chạy nhanh cầm lấy tờ giấy vừa thấy

“Độc thủ thư sinh!”Hắn nắm chặt tờ giấy,tay vừa buông ra,tờ giấy thành bột phấn,mà thúc tóc dài kia làm cho toàn thân hắn run run.

“Ha ha..... Tô Dạ Đồng chết chắc rồi!” Phía sau,Lí Phương Vân thanh âm cười to.

“Người.... Đáng chết!” Tư Không Hạ tức giận thân thủ bóp cổ Lí Phương Vân,ngón tay dần dần dùng sức,phần nộ muốn giết chết nữ nhân chết tiệt này.

“Khụ..... Giết,giết ta a..... chết, chết ở trên tay người cũng, cũng tốt..... Ha ha.....” Lí Phương Vân cười,điên cuồng mà nhìn hắn.

Tư Không Hạ buông tay buông nàng ra,băng mâu nhìn Quý Tri Thu đứng ở cửa,“Không cần nói cho ta biết,người cũng có phần.”

“Không có,ta chỉ là theo ở phía sau Vân Nhi.”Quý Tri Thu cười khổ,phương tài hai người bọn họ đối thoại hắn nghe thấy được hết. Hắn nhìn Lí phương Vân vừa khóc vừa cười,nhịn không được than nhẹ.“Hạ,buông tha nàng được không?Coi như người đại ca này cầu người.”

Hơi nhếch môi,Tư Không Hạ lạnh giọng nói:“Không cần lại làm cho ta gặp nữ nhân này,nếu không ta sẽ làm cho nàng nếm tư vị sống không bằng chết.”

Nói xong,hắn không xem hai người liếc mắt một cái,nhanh chóng rời đi Đồng quán.

*****

“Ân.....”

Tô Dạ Đồng chậm rãi mở mắt, theo bản năng muốn cử động,lại phát hiện chính mình không thể nhúc nhích.

Nàng sững sốt,lập tức nhớ tới mọi việc trước khi hôn mê.“Độc thủ.....”

“Hắc hắc..... Tỉnh nha!”Thấy nàng tỉnh lại,Tôn Ngọc Sinh ngồi xổm xuống,âm u nhìn nàng.

Tô Dạ Đồng lạnh lùng nhìn hắn,người nàng bị trói ở trên cây, căn bản không thể nhúc nhích,nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại không có sợ hãi,thái độ giống nhau lạnh như băng.

“Tiện nữ nhân,cho dù Tư Không Hạ vẫn ở bên người người,lão tử vẫn có thể bắt được người.”Hắn chế trụ cổ Tô Dạ Đồng, dùng sức sờ.

Đau đớn từ dưới cổ truyền đến,nàng không kêu đau đớn,cũng không nhíu mày,khuôn mặt nhỏ nhắn giống nhau lạnh lùng,mắt phượng lạnh như băng nhìn hắn.

Nhìn đến cái loại ánh mắt này,Tôn Ngọc Sinh tức thời một bụng hỏa,bàn tay to vung lên,dùng sức đánh nàng một cái tát.

“Tiện nữ nhân,nhìn xem khuôn mặt này!” Hắn bỏ mặt nạ trên mặt,lộ ra khuôn mặt xấu xí bị hỏa thiêu,hồ hắc hắc,làm cho người ta không dám thấy.

Tô Dạ Đồng chậm rãi quay sang,bên má sớm sưng lên,cánh môi phồng ra tơ máu,nhìn Tôn Ngọc Sinh hiện ra xấu mặt,thần nhiên nói: “Không sai,so với trước kia đẹp mặt hơn.”

“Người.....”Lời này càng chọc giận hắn,tay giơ lên,đang muốn lại đánh nàng một cái tát,một đạo thanh âm lạnh như băng truyền đến.

“Tôn Ngọc Sinh, người dám lại động nàng một cây lông tơ, ta sẽ không bỏ qua cho người!” Tư Không Hạ lạnh lùng mặt anh tuấn lạnh lẽo, đăm đăm sát khí nhìn hấn.

“Ha ha!” Tôn Ngọc Sinh cười to, không chút nào sợ hãi nhìn về phía Tư Không Hạ. “Tư Không Hạ, lòng lấy đại danh ‘Ứng Nhân’, người rốt cục đến đây nha!”

“Buông nàng ra!” Nhìn đến bên mặt Tô Dạ Đồng sưng đỏ, Tư Không Hạ cả người buộc chặt, hận không thể giết Tôn Ngọc Sinh.

“Buông nàng ra? Có thể nha!” Tôn Ngọc Sinh dùng sức bắt lấy tóc Tô Dạ Đồng. “Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời ta.”

“Ngô!” Da đầu truyền đến đau đớn làm cho Tô Dạ Đồng thét lớn một tiếng.

“Người muốn như thế nào?” Nắm chặt quyền, Tư Không Hạ lạnh giọng hỏi.

“Hương lão tử quỳ xuống!” Tôn Ngọc Sinh ngẩng đầu càn rỡ mệnh lệnh.

“Không.....” Tô Dạ Đồng ra tiếng ngăn cản.

Tư Không Hạ sắc mặt không thay đổi, thẳng tắp quỳ xuống.

“Không.....” Tô Dạ Đồng tâm đầu xót, hốc mắt đỏ lên.

“Ha ha.....” Tôn Ngọc Sinh cười đến càng đắc ý, “Không nghĩ tới trong truyền thuyết lãnh huyết vô tình ‘Ứng Nhân’ đúng là cái si tình đầu!”

“Yêu cầu của người chỉ như vậy sao?” Tư Không Hạ hồ hững nhìn Tôn Ngọc Sinh, ánh mắt khi hướng Tô Dạ Đồng, mâu quang vi tránh.

Chỉ có hấn biết, tâm chính mình không giống bình tĩnh bên ngoài, thân thể hấn buộc chặt, chỉ sợ Tôn Ngọc Sinh sẽ làm bị thương nàng

“Hắc hắc!” Tôn Ngọc Sinh ném chủy thủ đưa cho Tư Không Hạ. “Đem chủy thủ nhét lên, dùng sức đâm đùi trái của người.”

“Không! Dừng tay!” Tô Dạ Đồng rống to. “Tư Không Hạ, không cần phải xen vào ta!”

“Câm miệng! Thối đàn bà!” Tôn Ngọc Sinh bắt lấy đầu nàng, thân thủ muốn đánh bàn tay nàng.

“Tôn Ngọc Sinh, hấn dám đụng nàng thử xem xem!” Tư Không Hạ lạnh giọng nói, ánh mắt lạnh lùng làm cho người ta không rét mà run.

Tôn Ngọc Sinh ngừng tay, bị ánh mắt Tư Không Hạ nhìn một trận phát run, ngẩng đầu, cường tự trấn định cười nói: “Như thế nào? Đau lòng?”

Hấn hắc hắc cười, biết có vương bài Tô Dạ Đồng này, Tư Không Hạ không dám đối với hấn không nghe lời. “Mau dùng chủy thủ đâm chân trái của người, nếu không.....” Hấn rút ra một cây dao, để ở cổ Tô Dạ Đồng.

“Không cần.....” Không để ý dao nhỏ trước cổ, Tô Dạ Đồng vội vã muốn ngăn cản Tư Không Hạ.

“Đồng nhi, đừng nói nữa, đừng giãy dụa.” Tư Không Hạ nhanh chóng nói, chỉ sợ dao nhỏ làm thương nàng. “Chân trái phải không?”

Hấn nâng tay lên, chủy thủ nhanh chóng đâm xuống

11. Chương 10

Chương 10

“Không ” Tô Dạ Đồng rống to,nhìn chủ thủ đâm vào chân trái Tư Không Hạ,máu tươi lập tức phun ra,mà lệ của nàng rất cuộc nhện không được rơi xuống.“Hạ.....”

“Đừng khóc,ta không sao.”Tư Không Hạ đối với Tô Dạ Đồng mỉm cười, trấn an nàng.

Tô Dạ Đồng lắc đầu,nói không ra lời,chỉ có thể đau lòng nhìn hần.

“Ha ha.....” Tôn Ngọc Sinh cười to, “Chắc chắc, mặt không đổi sắc!Thực làm cho người ta kính nể nha! Ha ha..... Lại đến đùi phải!”

“Không cần.....”Tô Dạ Đồng kêu khóc,phấn nộ gào thét.“Tư Không Hạ,ngươi dám lại thương tổn chính mình,ta tuyệt đối không tha thứ ngươi!”

Tư Không Hạ có tai như diếc,rút ra chủ thủ,máu tươi phun ra, hần lại mặt không đổi sắc hướng đùi phải dùng sức đâm “Sau đó đâu?”Lãnh mâu lẳng lẳng nhìn Tôn Ngọc Sinh.

Tôn Ngọc Sinh bị hần nhìn xem sợ hãi,hừ lạnh một tiếng, trấn định nói: “Lại đâm cánh tay trái của ngươi!”

“Không cần!”Tô Dạ Đồng giãy dụa,rốt cuộc bất chấp trước cổ có dao nhỏ, cổ lập tức bị vẽ ra một đạo tơ máu.

“Đồng nhi!Không nên cử động!”Tư Không Hạ khẩn trương gào thét.

“Đáng chết!”Giấy dụa của nàng làm cho Tôn Ngọc Sinh thiếu chút nữa khống chế không được,thấp rủa một tiếng,thân thủ điểm trụ huyết đạo của nàng.

“Buông!” Tô Dạ Đồng rống giận.

“Câm miệng!” Tôn Ngọc Sinh thấp mắng,quay đầu nhìn về phía Tư Không Hạ.“Tư Không Hạ,không nghĩ nữ nhân này chết trong lời nói,mau đâm cánh tay trái của ngươi!”

Gặp Tô Dạ Đồng bị điểm trụ huyết đạo không thể nhúc nhích, Tư Không Hạ cuối cùng nhẹ nhàng thở ra,bắt tay vào làm theo lời hần,nhanh chóng đem chủ thủ đâm vào cánh tay trái.

Sau khi rút ra,hần lạnh lùng nhìn Tôn Ngọc Sinh.“Lại đến là cánh tay phải sao?”Nói xong,lại đem chủ thủ hướng cánh tay phải đâm một phát.

“Ngươi!”Tôn Ngọc Sinh trừng mắt Tư Không Hạ,trong lòng phát lạnh,rõ ràng là hần nắm chắc thắng lợi,nhưng lại không hiểu sao cảm thấy kinh sợ.

“Lại đến đâu?Muốn đâm thế nào?” Tư Không Hạ nhú mày, bạc môi gợi lên một chút cười,máu tươi theo miệng vết thương tràn ra,khuôn mặt anh tuấn trắng bệch,nhưng lại cười đến tự tại.

Bộ dạng không sợ chết kia,làm cho Tôn Ngọc Sinh một trận sợ hãi,thanh âm không tự chủ được run. “Đâm..... đâm bụng.”

Tô Dạ Đồng cắn môi,biết chính mình ngăn cản không được Tư Không Hạ,chỉ có thể cứng thân thể,hai mắt nhắm lệ mơ mơ màng màng nhìn hần.

“Bụng sao?” Bắt tay vào làm,Tư Không Hạ dùng sức hướng bụng đâm,thân thể cũng yếu đuối hần đi,vô lực thở hào hển.

Thấy Tư Không Hạ ngã xuống,Tôn Ngọc Sinh lớn tiếng nở nụ cười,“Như thế nào?Không chịu được sao?”Nói xong,chậm rãi đi về phía Tư Không Hạ.

Vừa đến bên cạnh Tư Không Hạ,Tôn Ngọc Sinh lập tức dùng sức đá hần mấy đá.“Hắc hắc,ngươi không phải muốn bắt ta lấy tiền thưởng?Đến nha! Ta ở ngay tại đây nha!”

Tư Không Hạ thét lớn một tiếng,quyền thân mình,không nói một câu,máu tươi rùng rùng chảy ra,làm quần áo hần nhiễm đỏ.

“Lão tử cái này tiền ngươi về Tây thiên,về phần nữ nhân của ngươi,chờ ta chơi ngấy xong sẽ đưa đi cùng ngươi,ha ha..... Ách!”

Tiếng cười đột nhiên đình chỉ, một phen chảy thủy đính máu đâm vào tim Tôn Ngọc Sinh, Tôn Ngọc Sinh ôm ngực, không dám tin nhìn Tư Không Hạ

“Đáng tiếc, ta sống sẽ lâu so với người.”

Tư Không Hạ gọi lên một chút cười, vô tình nhìn Tôn Ngọc Sinh đổ xuống, sau đó thở sâu, chậm rãi cử động thân mình, gian nan đi về chỗ Tô Dạ Đồng.

“Tiểu Đồng nhi, người bị thương.” Hắn đem dây thừng trên người nàng cởi bỏ, lại cởi bỏ huyết đạo của nàng, con người đen đau lòng nhìn trên gáy nàng có vết thương.

“Ngu ngốc!” Tô Dạ Đồng gào thét khóc, nhìn miệng vết thương hằn trên người, tức giận mắng to: “Ngu ngốc! Ngu ngốc.....”

“A, ta biết người rất tức giận.....” Tư Không Hạ lộ ra một chút cười, nghĩ muốn cùng nàng nói chuyện, nhưng mất máu quá nhiều làm cho hắn một trận choáng váng.

Tô Dạ Đồng chạy nhanh đi tìm huyết đạo trên người hắn, muốn ngừng máu tươi, nhưng là miệng vết thương kia quá sâu, đao đao gặp thịt.

“Người này ngu ngốc!” Nàng tâm tính thiện lương đau, vừa tức lại đau lòng, nước mắt không ngừng rơi xuống, như thế nào cũng dừng không được.

“Đừng khóc.....” Vươn tay dính huyết, Tư Không Hạ muốn lau đi lệ trên mặt nàng. “Thực xin lỗi..... Đừng khóc..... Người xem..... Ta không phải còn sống không?”

“Ngu ngốc!” Tô Dạ Đồng bắt lấy tay Tư Không Hạ, phát hiện tay hắn đã lạnh như băng, trong lòng nhất thời căng thẳng, “Người kìm chế chút, ta mang người trở về y quán.”

Miệng vết thương của hắn không nhanh chóng trị liệu không được!

“Hảo.” Tư Không Hạ nở nụ cười, nghĩ cử động thân thể, nhưng hai chân lại một trận hư nhược, t rước mắt tối sầm lại, cả người ngã xuống đất.

“Hạ ”

*****

Trong phòng, vị thuốc tràn ngập.

Tô Dạ Đồng thật cẩn thận cầm chén thuốc, chậm rãi đi đến bên giường.

“Uống được.” Nàng lãnh lệ nhanh, thanh âm lạnh như băng, cầm chén thuốc đưa cho Tư Không Hạ.

Tư Không Hạ nhìn chén thuốc đen như mực liếc mắt một cái, lại nhìn về phía Tô Dạ Đồng, khuôn mặt anh tuấn giờ lên tươi cười lấy lòng: “Tiểu Đồng nhi, người khi nào thì tức giận mới có thể tiêu?”

Sau khi hắn thanh tỉnh, nàng vẫn lạnh như băng, đối với hắn nói chuyện cũng rất lạnh, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn hắn liếc mắt một cái, mặc kệ hắn xin lỗi như thế nào, bởi tội, giả vờ đáng thương, sử xuất sở hữu tuyệt chiêu, nàng cũng không để ý đến hắn.

Ai! Xem ra nàng lần này thật sự tức giận.

Tô Dạ Đồng lạnh lùng nhìn Tư Không Hạ liếc mắt một cái, không nói lời nào.

Tư Không Hạ thở dài, mở to ánh mắt vô tội, thực đáng thương nhìn nàng. “Người thật sự không để ý ta sao?”

“Uống được.” Nàng chỉ cho hắn những lời này.

“Không uống.” Tư Không Hạ giận dữ, giống tiểu hài tử nháo không được tự nhiên, “Người nếu không để ý ta, ta sẽ không uống được.”

Tô Dạ Đồng chậm rãi nâng lên mắt phượng. “Người nói lại lần nữa xem.” Thanh âm, lãnh đến tận xương.

Tư Không Hạ run lên, biến miệng, biểu tình càng đáng thương. “Tốt thôi, ta uống được là được!” Ai kêu hấn sợ nàng tức giận!

Tô Dạ Đồng hừ nhẹ một tiếng, đem dược đưa cho hấn.

Khuôn mặt anh tuần nhẫn lại, Tư Không Hạ uống một ngụm. “Nha!Thuốc này như thế nào càng đắng?”Đắng làm hấn căn bản uống không hết.

“Thuốc đắng dã tật,uống!”Hừ! Nàng ở được cho thêm rất nhiều hoàng liên, như thế nào không đắng?

“Phải không?”Tư Không Hạ liếc nhìn nàng một cái,thực hoài nghi nàng có phải hay không ở được lâu(???) nhiều hơn, bất quá hấn không dám hỏi.Hấn thở sâu,một hơi đem dược đắng uống xong, uống hết,khuôn mặt anh tuần cũng nhẫn thành mặt mướp đắng.

Tô Dạ Đồng tiếp nhận chén thuốc, xoay người rời đi.

“Tiểu Đồng nhi,cho dù lần sau phát sinh chuyện như vậy,ta vẫn sẽ làm thế.” Tư Không Hạ thật sự nói.

Tô Dạ Đồng lập tức trừng qua,đôi con ngươi đen kia cũng thật sự nhìn nàng.

Nàng cắn cắn môi, mở miệng nói:“Ngươi đã nói ngươi sẽ hảo hảo quý trọng sinh mệnh chính mình,ngươi nói dối!”Nàng tức chính là điểm ấy

“Nhưng với ta mà nói,sinh mệnh của ngươi so với ta trọng yếu.”Tư Không Hạ yên lặng nhìn Tô Dạ Đồng,con ngươi đen lộ ra dạt dào tình ý. “Ta tình nguyện chính mình bị thương, cũng không muốn nhìn đến ngươi bị thương.”

Nhìn miệng vết thương trên gáy nàng,tuần mi mắt hứng cau có.

“Ngươi ” Tô Dạ Đồng trừng mắt hấn,muốn tức giận,lại không biết nên lấy hấn làm sao bây giờ. “Ngươi..... Ngươi thật sự tức chết ta!”

Nhưng là hấn nói,lại làm cho nàng toàn bộ mềm lòng, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một câu

“Ngu ngốc!” Mắng hấn xong,nhìn vải băng trên người hấn, hốc mắt lại đỏ lên.“Ngươi có biết miệng vết thương trên người ngươi có bao nhiêu nghiêm trọng hay không?”

“Ân,biết.”Chính hấn xuống tay, như thế nào không biết?

“Ngươi có biết hay không ta đau lòng rất nhiều?” Nàng lại hỏi.

“Ân, biết.” Nhìn đến nàng bị thương,tâm của hấn cũng rất đau.

“Vậy ngươi có biết hay không ta rất tức giận?”Tức hấn ngốc, tức hấn không nghe lời,tức hấn làm cho chính mình trở nên trọng thương như vậy.....

“Ân, biết.” Cánh tay duỗi ra, đem nàng kéo vào trong lòng, bàn tay to nhẹ vỗ về má nàng. “Thực xin lỗi.”

“Nói xin lỗi có ích lợi gì?” Nàng khóc, tức giận muốn đánh hấn, nhìn đến vải băng trên người hấn, tay muốn đánh người đau lòng chuyển thành khẽ vuốt.

“Ta chán ghét nhìn ngươi bị thương.” Nàng cắn môi nói nhỏ.

“Ân,ta cũng vậy.” Hấn mắt húng vuốt miệng vết thương trên gáy nàng, thanh âm trầm thấp mang theo nồng đậm đau lòng. “Còn đau không?”

“Ngươi.....” Tô Dạ Đồng trừng hấn, hấn căn bản không nghe gì! Nhưng là..... Nàng chính là với hấn không có cách.

“Không đau.” Nàng bắt đắc dĩ trả lời.

“Ta đây cũng không đau.” Gợi lên cười, hấn đối với nàng nháy mắt. “Được rồi! Không cần lại tức giận với ta, được không?”

Tô Dạ Đồng nhìn hấn, cánh môi mím lại, rõ ràng không nghĩ liên tha thứ cho hấn như vậy, nhưng là hấn nói, lại làm cho nàng không thể tức giận

Thật là.....

Nàng mắt hứng nhìn hấn, đột nhiên, mắt phượng xẹt qua một chút hào quang, cánh môi cũng đi theo gió lên. “Người muốn ta không tức giận có phải hay không?”

“Đương nhiên.” Hấn sao chịu không nổi nàng đối với hấn lãnh đạm.

“Tốt lắm.” Tô Dạ Đồng gật đầu, vừa lòng nở nụ cười.

Nụ cười của nàng làm cho Tư Không Hạ cảm thấy bất an, con người đen mở to. “Người muốn làm cái gì?”

Tô Dạ Đồng vỗ nhẹ mặt hấn. “Người muốn ta không tức giận thôi! Cho nên đại biểu người nên ngoan ngoãn làm theo lời ta nói, đúng hay không?”

“Này.....” Tư Không Hạ do dự.

“Àn?” Tô Dạ Đồng nâng lên mắt phượng.

“Đúng.” Hấn thực không tình nguyện xác nhận.

“Tốt lắm.” Nàng vừa lòng nở nụ cười. “Yên tâm, ta sẽ không hại người.”

Nàng vỗ nhẹ mặt hấn, cười đến thực ngọt, hại hấn bị thu hút, có điểm hối hận đáp ứng của chính mình, nhìn đến nàng cười, bạc môi cũng không tự chủ gọi lên.

Ai! Xem ra, hấn hấn là yêu thăm nàng.....

12. Chương 11 [end]

Kết thúc

Quý Tri Bác cầm quả trứng, chậm rãi đi ra từ lâu, vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy đứa con rời nhà đã lâu đứng ở ngoài cửa.

“Hạ..... Hạ nhi!” Hấn kinh ngạc mở to mắt.

Tư Không Hạ không được tự nhiên nhìn hấn, không nói lời nào.

Quý Tri Bác khẽ thở dài, nét mặt già nua tràn đầy hối hận. “Ta biết người vẫn không chịu tha thứ cho ta, ta thực xin lỗi nương người, người hấn là hận ta.....”

“Người có yêu nương sao?” Tư Không Hạ đột nhiên mở miệng

Quý Tri Bác sững sốt, như là không nghĩ tới Tư Không Hạ nói với hấn, trợn to mắt, kích động nhìn hấn.

“Đương nhiên có yêu, nương người là nữ nhân đời này ta yêu nhất.”

“Kia vì sao đối với nàng như vậy? Nếu là yêu nhất, vì sao phải làm cho nàng cô tịch mà chết?” Tư Không Hạ truy vấn.

“Vì sao nha.....” Nhìn hấn, Quý Tri Bác nở nụ cười. “Bởi vì cho dù là yêu nhất, ta cũng không có biện pháp chỉ yêu một mình nàng.”

Tư Không Hạ nhìn Quý Tri Bác, không hiểu lời hấn.

“Đứa nhỏ, người không hiểu?” Quý Tri Bác sáng tỏ gật đầu. “Không hiểu cũng tốt, người tựa như mẹ người, đa tình những cũng rất chuyên tình, cô nương có thể làm cho người yêu thương nhất định là người thật hạnh phúc.”

Hấn ý có điều chỉ nhìn Tô Dạ Đồng đứng ở một bên, cười đối với nàng gật đầu.

Tô Dạ Đồng cũng đi theo nhẹ nhàng gật đầu, hỏi cho hấn một chút cười.

Tư Không Hạ nhìn về phía Tô Dạ Đồng, mâu quang lộ nhu tình. “Nàng tốt lắm, ở trong lòng ta, không có ai so với được với nàng.” Nói xong, hắn lại nhìn về phía Quý Tri Bác, con người đen phức tạp không được tự nhiên, một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng.

“Ta..... Ta có không sẽ trở về nhìn người.”

Nghe được hắn nói, Quý Tri Bác kinh ngạc trợn to mắt, hốc mắt nóng lên, không thể tin được hỏi: “Người nói cái gì?”

Tư Không Hạ ho nhẹ vài tiếng, khuôn mặt anh tuấn có điểm không được tự nhiên. “Người..... Tuổi nhiều, bản thân nên chiếu cố chính mình, hảo hảo điều dưỡng thân thể, không cần lại bị bệnh.”

“Hảo, hảo, ta biết.....” Nghe được con quan tâm trong lời nói, Quý Tri Bác lệ rơi xuống, không ngừng gật đầu.

“Kia..... Như vậy, người nhanh lên xe đi!” Thấy lão phụ khóc, Tư Không Hạ lại càng không tự tại, nhưng là tâm cũng không giống như trước hận.

Hắn tựa hồ có điểm hiểu được, cha không phải không thương mẹ hắn, hắn chính là nhiều tình, không có biện pháp chỉ chuyên chú yêu một người.

“Hảo, hảo.” Quý Tri Bác lên xe ngựa, muốn nói lại thôi nhìn Tư Không Hạ, một hồi lâu mới mở miệng. “Kia..... Người chừng nào thì trở về xem ta?”

Thấy khuôn mặt phụ thân vừa vui lại lo lắng, Tư Không Hạ lộ ra biểu tình nhu hòa. “Ngày sinh nhật tháng sau của người, ta sẽ về.”

“Hảo, hảo, ta đây chờ người.” Quý Tri Bác cao hứng gật đầu. “Đúng rồi, về chuyện Vân Nhi..... Nàng thần trí không rõ, Thu nhi đã cùng nàng giải trừ hôn ước, chúng ta đem nàng đuổi về Lí gia, về sau sẽ không lại lui tới.”

“Ân, ta đã biết.” Tư Không Hạ gật đầu, nghe được Lí Phương Vân điên rồi, hắn không có cảm giác gì, đối với nữ nhân thương tổn Tô Dạ Đồng, hắn không tự tay đối phó nàng cũng đã nhân từ.

“Kia tháng sau chúng ta gặp lại.” Quý Tri Bác dặn dò.

“Ân.” Tư Không Hạ gật gật đầu, nhìn xe ngựa dần dần rời xa, trong lòng hận cũng chậm rãi biến mất theo.

“Cái này người vừa lòng đi?” Hắn quay đầu tức giận nhìn về phía thiên hạ bên cạnh.

“Ân!” Tô Dạ Đồng ôm tay hắn, đối với hắn mỉm cười. “Tâm của người, cũng không có trầm trọng đi?”

Nàng biết, hắn tuy rằng hận phụ thân hắn, nhưng khi nhìn đến phụ thân lớn tuổi, vẫn là mềm lòng, chính là không chịu xuống mặt mà thôi.

“Là nha!” Tư Không Hạ nở nụ cười, vui vẻ ôm lấy nàng, ở tại chỗ xoay quanh.

“A! Người làm cái gì?” Tô Dạ Đồng kêu to, thấy mọi người tò mò nhìn bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹn không được nóng lên. “Người mau buông ta xuống!”

“Không cần!” Hắn tiếp tục ôm nàng xoay quanh, lớn tiếng hỏi: “Đồng nhi, ta cũng chưa từng nói qua, ta thực yêu người?”

Người này!

Tô Dạ Đồng nhện không được đỏ mặt, nhìn đến mọi người vây xem, cười trộm, cảm thấy hảo quăn. “Đủ, người đừng nào loạn!”

Nàng xấu hổ quăn gào thét, nhưng cánh môi lại nhện không được giơ lên, bởi vì lời hắn nói.

Hắn nói..... Yêu nàng nha!

Phát hiện nàng môi tươi cười như hoa, Tư Không Hạ cũng đi theo cười to, ôm lấy nàng, dùng sức hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn đang cười trộm kia.

“Ngô.....” Tô Dạ Đồng hoàn toàn không kịp phản ứng, cái miệng nhỏ nhắn đã bị hấn ngăn chặn. “Tư..... Ân.....”

Mà mọi người vây xem, lại thường thức đến hỏa lạt lạt biểu diễn.

Tư Không Hạ mới không cần, trong lòng hấn chỉ có thiên hạ trong lòng.

Đồng nhi của hấn mặt lạnh tâm nóng, tâm địa mềm đến không được nữ nhân.

Hấn yêu thăm nàng! Hoa phù dung của hấn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-phu-dung-trong-long-liep-ung>